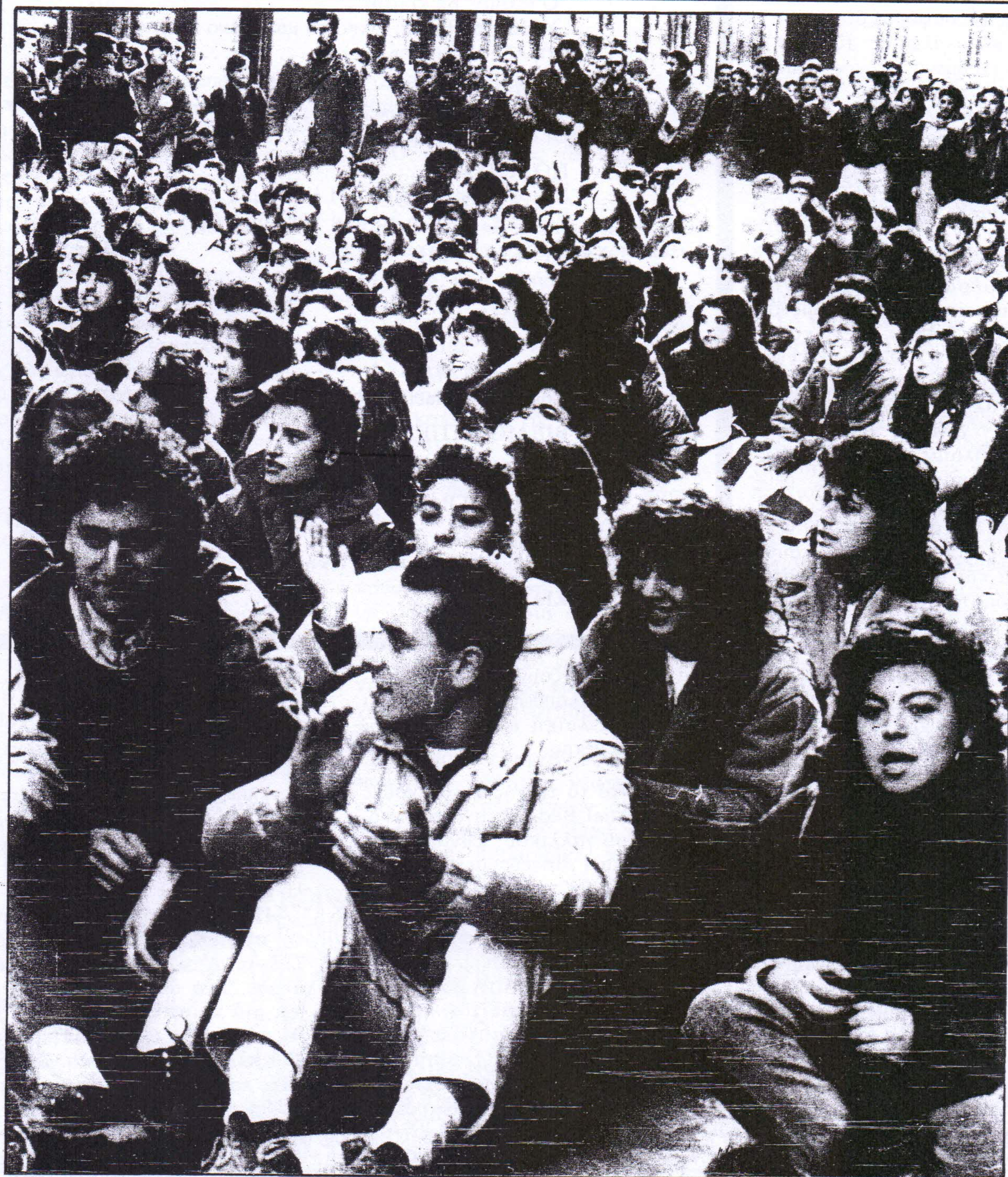
ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ — ΤΕΥΧΟΣ 4ο — ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1987 — ΔΡΧ. 200

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

EDITORIAL

Κρατήσαμε τό μηνιάτικο ραντεβοῦ μας, μέ μιά μικρή καθυστέρηση φυσικά. Συγχωρεῖστε μας θά συνηθίσουμε στό νέο ρυθμό ἔκδοσης. Ἡ «Νέα Τάση» ἔφτασε αἰσίως στό 4ο τεῦχος της διατηρώντας πιστεύουμε μιά διαρκῶς ἀνοδική πορεία, τόσο σ' ἐπίπεδο ποιότητας (προσφορά) ὅσο καί σ' ἐπίπεδο κατανάλωσης (ζήτηση). Στό προηγούμενο τεῦχος διαπιστώσαμε κάποια μικρά προβλήματα διακίνησης καθ' ὅτι τό τιράζ μας δέν ἔφτασε γιά νά καλύψει τίς ὑπάρχουσες ἀνάγκες. Πρός τό παρόν πάντως δέν ἐνθουσιαζόμαστε καί τό διατηροῦμε σταθερό.

Αὐτή ἡ «Νέα Τάση» μᾶς βρίσκει ἐν μέσω μιᾶς ἀξιόλογης δραστηριοποίησης τοῦ λεγόμενου ἐθνικιστικοῦ χώρου (Ἐθνικιστικές Γιορτές '87, Συνδιάσκεψη Νίκαιας, Συνέδριο MSI, χαμός στη Γαλλία), ἀλλά καί διαφόρων σημαντικῶν γεγονότων γιά τό κίνημα τῆς νεολαίας γενικά (κυρίως φοιτητικές κινητοποιήσεις, δευτερευόντως μαθητικές ἐκλογές). Ὁ Νοέμβριος ἦταν τελικά πολύ νεολαιΐστικος μῆνας καί σ' αὐτό ὀφείλεται καί ἡ σχετική καθυστέρηση ἔκδοσης τῆς μηνιαίας «Νέας Τάσης», καθότι οἱ συντάκτες μας προτιμοῦσαν νά χάνουν πεντάωρα καί ὀκτάωρα στίς συνελεύσεις τῶν σχολῶν τους παρά νά γράφουν τά ἄρθρα τους. Τέλος πάντων...

Ἡ συζήτηση γιά τήν ἁπλή ἀναλογική ἀποκτᾶ κάποιες διαστάσεις, τό ΚΚΕ δίνει τήν μάχη του καί ἡ Ν.Δ. ἐξαφανίστηκε ἀπό προσώπου γῆς σ' ὅλη τή διάρκεια μιᾶς σειρᾶς ἐξελίξεων. Οἱ Τοῦρκοι ἔφτιαξαν τό πρῶτο F16 τους, οἱ Ἀμερικάνοι ἀποφάσισαν ὅτι δέν τούς συμφέρει οἰκονομικά ἡ ὕπαρξη πυραύλων καί οἱ δουλοπρεπεῖς κυβερνήσεις τους στήν Εὐρώπη πανηγυρίζουν γιά τή νίκη τῆς εἰρήνης, παρότι ὁ πόλεμος ἄν ὑπογραφεῖ ἡ συμφωνία θά εἶναι πιό κοντά παρά ποτέ, οἱ φορεῖς τοῦ AIDS στήν Ἑλλάδα ἔφτασαν στούς 7.000, πλησιάζουμε στό πτυχίο καί ἡ ἀνεργία αὐξάνεται, ἀλλά οἱ Ἕλληνες ὅλ' αὐτά τά ἀντιμετωπίζουν μέ... ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ. Ἀκολουθώντας λοιπόν κι ἐμεῖς τήν λαϊκή ἐπιταγή ἀνησυχοῦμε μέ μέτρο.

Σ' αὐτό τό τεῦχος φιλοξενοῦμε τόν Martial Bild, ἀρχηγό τῆς νεολαίας τοῦ γαλλικοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου γιατί πιστεύουμε ὅτι ἀξίζει νά γνωρίσετε τήν γαλλική ἐθνικιστική πραγματικότητα μέ τά ἴδια του τά λόγια χωρίς ὡραιοποιήσεις ἤ παραμορφώσεις. Κατά τ' ἄλλα τό ἀφιέρωμα στή ρουμανική Σιδηρά Φρουρά καί τόν ἀρχηγό της CODREANU πιστεύουμε ὅτι εἶναι σημαντικό καί χρήσιμο γιά νά γνωρίσουμε καί νά συνειδητοποιήσουμε, ὅτι κάποτε τό ρουμανικό ἔθνος εἶχε κι αὐτό δική του προσωπικότητα, διάφορη ἀπ' αὐτή τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, ἐνῶ βέβαια δέν μποροῦσαν νά διαφύγουν τοῦ ἐνδιαφέροντός μας οἱ φοιτητικές κινητοποιήσεις, ὁ κ. Τόμπρας καί οἱ κοριοί του καθώς καί αὐτή ἡ πολύ ἀνασυχητική ἀμερικανοσοβιετική συμφωνία. Συνεπεῖς πάντα, ἐκδώσαμε τό βιβλίο τοῦ Δημήτρη Δημόπουλου «Τό Ἐθνικό Δόγμα», τό ὁποῖο ἤδη κυκλοφορεῖ καί πάει καί πολύ καλά.

Ἡ «Νέα Τάση» βρίσκεται αὐτή τή στιγμή σ' ἕνα σταυροδρόμι. Σκέφτεται νά κάνει ἕνα μεγάλο ἅλμα. Ἕνα ἅλμα πού θά τῆς δώσει μιά ποιοτικότερη μορφή, πού θά τήν φέρει στά περίπτερα, καί στό πλατύ, ἀνώνυμο κοινό. Εἶναι κάτι πού προτοῦ τό ἐπιχειρήσουμε θά τό μελετήσουμε πολύ προσεκτικά. Πάντως ἀπαραίτητη προϋπόθεση ἡ βοηθειά σας καί ἡ ὑλική σας (καί ἠθική, βέβαια) συμπαράσταση.

ΠΟΣΟ «ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ» ΗΤΑΝ ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ;

Πολύς θόρυβος δημιουργήθηκε τόν τελευταῖο καιρό γύρω ἀπό τίς κινητοποιήσεις πού κάποιοι φοιτητές πραγματοποίησαν καί πού εἰδικότερα πῆραν τή μορφή πορείας, τή μορφή καταλήψεων ἤ τή μορφή ἀποχῶν ἀπό τά πανεπιστημιακά μαθήματα.

Οἱ περισσότερες ἐφημερίδες, καί ἰδιαίτερα οἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολίτευσης, παρουσίασαν πολύ εὐνοϊκά τούς κινητοποιούμενους, ὡς ἀγωνιζόμενους γιά τά δίκαιά τους φοιτητές, ὡς ἐμπαιζόμενους ἀπό τήν κυβέρνηση καί τό ὑπουργεῖο Παιδείας εἰδικότερα, ἤ μερικές φορές καί σάν ἥρωες, πού γιά ν' ἀποκτήσουν τά δωρεάν συγγράμματα πού δικαιοῦνται, ξυλοφορτώνονται βαναυσότατα ἀπό τά ΜΑΤ τοῦ κ. Δροσογιάννη.

Ἄν παρατηρήσουμε ὅμως ἀπό πολύ κοντά τά δρώμενα, θά διακρίνουμε πολύ περισσότερα καί πολυπλοκότερα ἀπό τήν μᾶλλον ἁπλουστευτική εἰκόνα τοῦ «καλοῦ» φοιτητῆ καί τῆς «κακῆς» κυβέρνησης πού τόν «καταπιέζει».

Ἄς ξεκινήσουμε λοιπόν ἀπό τά αἰτήματα τῶν φοιτητικῶν κινητοποιήσεων.

Δύο εἶναι οἱ βασικοί ἄξονες αἰτημάτων τῶν κινητοποιήσεων: Τό οἰκονομικό καί τό θεσμικό.

Ὁ οἰκονομικός ἄξονας θέτει ζητήματα ὅπως εἶναι τό κουπόνι σίτισης, ὅπως τά δωρεάν συγγράμματα καί τό πράγματι ὀξύ στεγαστικό πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζουν οἱ φοιτητές.

Ὁ θεσμικός ἄξονας κυρίως ἀνησυχεῖ γιά τά δύο ἰδιωτικά πανεπιστήμια πού εἶχαν ξεκινήσει νά λειτουργοῦν καί τά ὁποῖα θεωρεῖ σάν πρῶτα βήματα γιά τήν ἰδιωτικοποίηση τῆς ἀνώτατης ἐκπαίδευσης.

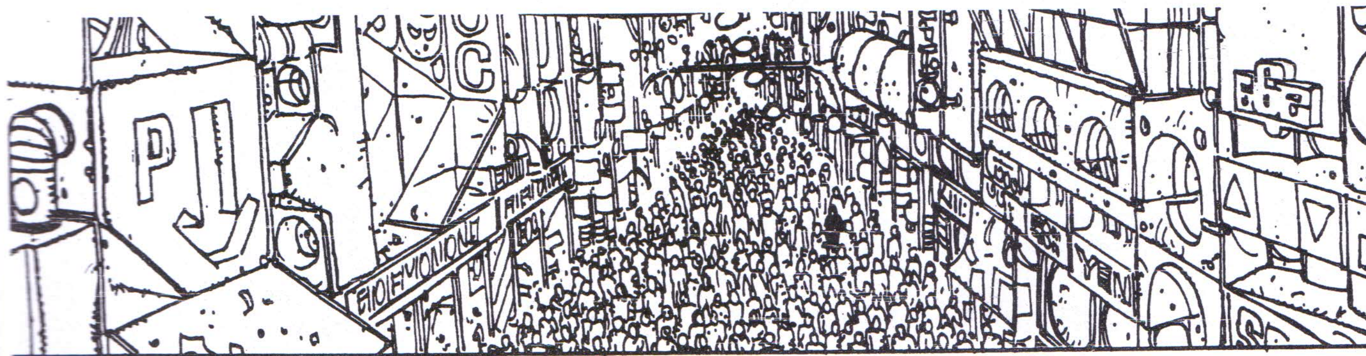
Τά οἰκονομικά αἰτήματα, ἐκ πρώτης ὄψεως, φαίνονται πάρα πολύ λογικά. Εἶναι λογικό νά χρειάζεται στέγη ὁ φοιτητής, λογικό νά χρειάζεται ὁ ἄπορος οἰκονομική ἐνίσχυση γιά νά μπορεῖ νά φάει μέ κάποια ἀξιοπρέπεια. Εἰδικά ὅμως αὐτά τά δύο ζητήματα ἀπασχολοῦν τό φοιτητικό κίνημα ἐδῶ καί πάρα πολλά χρόνια, χωρίς νά δημιουργήσουν τέτοια ἔνταση ποτέ.

Τό θέμα τῶν δωρεάν συγγραμμάτων εἶναι πράγματι νεωτερισμός καί οἱ φοιτητές ἔχουν ἀπόλυτο δίκιο ν' ἀντιδροῦν. Ὅσο γιά τίς θεωρητικές βιβλιοθῆκες πού θά... φτιάξει ὁ κ. Τρίτσης καί τά μελλοντικά κονδύλια πού θά... ἐγκρίνει, εἶναι — νομίζουμε — ἀρκετά φυσικό νά ὑπάρχει δυσπιστία. Πάντως καί αὐτό τό μέτρο ἔχει ἐξαγγελθεῖ ἀπό τήν ἀρχή τοῦ Σεπτεμβρίου καί δέν ὑπῆρξε μέχρι καί τίς ἀρχές Νοεμβρίου καμιά καταγγελία, καμιά ἀντίδραση, καμιά ἀνησυχία.

Τό θεσμικό αἴτημα τοῦ σταματήματος τῆς λειτουργίας τῶν δύο ἰδιωτικῶν Α.Ε.Ι. ἔχει δύο ὄψεις.

Ἡ μιά εἶναι ἐκείνη τοῦ κατεστημένου τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, πού βλέπει στά ἰδιωτικά ΑΕΙ τήν δημιουργία δύο κατηγοριῶν πτυχιούχων: τῶν ὑποβαθμισμένων τῶν δημοσίων ΑΕΙ καί τήν ποιοτική τῶν ἰδιωτικῶν. Καί φυσικά ἀνησυχεῖ γιά τήν ὑποβάθμιση τῶν πτυχίων, τήν μελλοντική ἀνεργία κ.λπ. Αὐτή ἡ ἄποψη δέν εἶναι ἐσφαλμένη.

Ὅμως, αὐτή ἀκριβῶς ἡ πλευρά δέν ἀναγνωρίζει καί τίς εὐθύνες της γιά τό κατάντημα τῆς δημόσιας ἀνώτατης ἐκπαίδευσης, οὔτε βλέπει τήν προοπτική μιᾶς Ἑλλάδας πού θά πρέπει νά ἀναμετρηθεῖ καί νά ἐπιζήσει καί νά κατακτήσει μιά σημαντική θέση μές στήν Εὐρώπη καί τόν κόσμο. Καί γιά

Ὁρισμένοι χαρακτηριστικοί τύποι «φοιτητῶν», κατά τή διάρκεια τοῦ κοψίματος τῆς κυκλοφορίας στήν Πατησίων.

νά τό κάνει αὐτό, χρειάζεται πάνω ἀπ' ὅλα ἐπιστημονικό δυναμικό. Καί βέβαια, δέν πρόκειται ποτέ νά ἀντιμετωπίσουμε μέ ἐπάρκεια τόν 'Αμερικάνο, 'Ιάπωνα ἤ Γάλλο τεχνοκράτη, ἄν δέν στήσουμε ποιοτικά πανεπιστήμια. 'Αλλά ποιοτικά πανεπιστήμια δέν στήνονται χωρίς προσπάθεια, χωρίς θυσίες ἀπό ὅλους, χωρίς ἐργασία σκληρή, μέ δύο λόγια χωρίς ἐντατικοποίηση τῶν σπουδῶν. Κάτι πού τό σύνολο τῶν φοιτητικῶν παρατάξεων ἀρνεῖται.

Μπορεῖ βέβαια πάνω σ' αὐτό τό ζήτημα τῆς ἐντατικοποίησης ν' ἀκουστοῦν πολλές ἐνστάσεις, ὄχι ὅλες ἀδικαιολόγητες ἤ ἀβάσιμες. Τό θέμα τοῦ περιεχομένου τῶν σπουδῶν (π.χ. παιδεία μαρξιστική ἤ φιλελεύθερη ἤ ἐθνική), τό θέμα ποιότητάς τους (ὑλικοτεχνική ὑποδομή κ.λπ.), τό θέμα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ πλαισίου (ν. 1268/82), τό θέμα τοῦ ποιός θά κάνει τίς θυσίες (γιατί οἱ φοιτητές καί ὄχι τό κράτος).

Ὅλα ἤ μερικά ἀπ' αὐτά, εἶναι πολύ πιθανό νά εἶναι σωστά καί νά πρέπει να συζητηθοῦν σέ ἔκταση. Ὅμως τελικά ἐκεῖνο τό ὁποῖο μένει, εἶναι οἱ χαμηλῆς ποιότητας ἐπιστήμονες καί ἡ ἀδυναμία τῆς 'Ελλάδας νά διαμορφώσει μέ πραγματικά ἀνεξάρτητη πολιτική, στηριγμένη στό δικό της δυναμικό, στό δικό της μυαλό, στή δική της θέληση. Καί οἱ ἀγωνιοῦντες γιά τήν ἐθνική μας ἀνεξαρτησία «φοιτητές», θά ἔπρεπε νά γνωρίζουν ὅτι αὐτή δέν κατοχυρώνεται μέ ὑγιεινούς περιπάτους στό ὑπουργεῖο Παιδείας, ἀλλά μέ ἔντονες προσπάθειες καί σκληρό ἀγώνα τοῦ συνόλου τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ.

'Εν πάσῃ περιπτώσει, καλῶς ἤ κακῶς, ἡ κυβέρνηση ἐνέδωσε στίς πιέσεις τῶν «φοιτητῶν» καί ἀποφάσισε τό κλείσιμο τῶν ἰδιωτικῶν Α.Ε.Ι.

Βλέπουμε, λοιπόν, ὅτι ὁ ξεσηκωμός τῶν «φοιτητῶν» δέν ἦταν καί τόσο ἐπίκαιρος, ἄν καί ἀρκετά δικαιολογημένος. 'Εκεῖνο ὅμως πού ἦταν πραγματικά ἐπίκαιρο αὐτό τό διάστημα, ἦταν οἱ διαπραγματεύσεις ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ γιά τό ἐκλογικό σύστημα. Βεβαίως, μόνον αὐτό τό στοιχεῖο δέν ἀρκεῖ γιά νά κατηγορήσουμε τούς ὁδοιποροῦντες φοιτητές ὅτι παίζουν τό παιχνίδι τοῦ ΚΚΕ.

Ὅμως, ἄν γνώριζε ὁ 'Ελληνικός λαός αὐτά πού ὁ δημοκρατικός καί φιλελεύθερος Τύπος τῆς πατρίδας μας δέν ἀποκαλύπτει, θά μποροῦσε νά βγάζει πιό πλήρη συμπεράσματα. Καί ἐπ' αὐτοῦ ἔχουμε τά ἑξῆς:

1. Οἱ Γ.Σ. ἔγιναν ὅλες μέ πολύ μικρή συμμετοχή φοιτητῶν. Π.χ. Γ.Σ. Νομικῆς Σχολῆς, περίπου 500 παρόντες, τή στιγμή πού οἱ

φοιτητές τῆς Νομικῆς εἶναι 5.000, δηλαδή ποσοστό συμμετοχῆς 10%.

2. Ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν συμμετεχόντων στίς Γενικές Συνελεύσεις ἦταν μέλη καί φίλοι τῆς Πανσπουδαστικῆς (ΚΚΕ) καί τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς. Ἀντίθετα, ΔΑΠ (Ν.Δ.) καί ΠΑΣΠ (ΠΑΣΟΚ), κατέβασαν ἐλάχιστο κόσμο.

3. Τήν ἴδια στιγμή πού γίνονταν συνελεύσεις, πάμπολλοι φοιτητές ἔκαναν μάθημα στίς αἴθουσες, φτύνοντας στήν κυριολεξία τούς φοιτητικούς συλλόγους καί τίς καπελωμένες διαδικασίες τους.

4. Γιά νά πετύχει ἡ ἀποχή σέ ὅποιους συλλόγους ἀποφασίστηκε, ἀσκήθηκε τρομοκρατία καί βία ἀπό τούς ΚΝίτες, τόσο σέ φοιτητές πού δέν δεχόντουσαν νά συμμετάσχουν στίς ἀποφάσεις τῶν συνελεύσεων - ὀργάνων στά χέρια του ΚΚΕ, ὅσο καί σέ καθηγητές.

5. Ἡ πορεία τῆς ΕΦΕΕ μέ τό ζόρι μάζεψε 2.000 ἄτομα, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων βρίσκονταν στό μπλόκ τῆς ΠΣΚ. Πάνω δέ ἀπό τούς μισούς τῶν μελῶν τῆς ΠΣΚ ἦταν πριμοδότηση τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου Ἀθηνῶν (ΚΚΕ), ἐξοῦ καί τό γνωστό, καί ὀλίγον ἄσχετο σύνθημα: «Φοιτητές - Ἐργατιά, Μιά φωνή καί μιά γροθιά».

Μετά ἀπ' αὐτά, τά πολύ πρακτικά στοιχεῖα, πιστεύουμε ὅτι ὁ καθένας μπορεῖ νά βγάλει τά συμπεράσματά του. Τό ΚΚΕ ἐκμεταλλεύτηκε τήν κρίση τοῦ πανεπιστημίου πάνω σέ ὁρισμένα πραγματικά προβλήματα, τά μεγιστοποίησε καί ἔκανε πολιτική ἐκμετάλλευση. Ἡ πλειοψηφία τῶν φοιτητῶν ἀδιαφόρησε, μιᾶς καί 13 χρόνια τώρα ἔχει γνωρίσει ἀπό τήν καλή τό «δημοκρατικό» φοιτητικό κίνημα καί τίς «διαφανεῖς» διαδικασίες του.

Στοιχεῖα ἀνερμήνευτα: Ἡ στάση τῆς ΔΑΠ καί ἡ στάση τῶν ἀντιπολιτευόμενων ἐφημερίδων.

Ἡ ΔΑΠ σ' ὅλη αὐτή τήν κατάσταση, ἀπέδειξε τήν ἀνυπαρξία της καί τήν ἀδυναμία της νά πάρει μιά ἑνιαία, ὑπεύθυνη θέση ἀπέναντι στά προβλήματα τῆς νεολαίας, τοῦ πανεπιστημίου καί τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος. Ἔτσι, ἄλλα ψήφιζε στήν ΕΦΕΕ, ἀλλοῦ ψήφιζε ἀποχή, ἀλλοῦ ἔκανε ἀποχή, ἀλλοῦ καταλήψεις καί γενικῶς ἐπικράτησε χάος.

Ὁ συντηρητικός ἀντιπολιτευόμενος τύπος ἀπεδειξε μιά φορά ἀκόμα τήν ἀσύλληπτη μικρόνοιά του καί μέ τούς πομπώδεις τίτλους «Τά ΜΑΤ χτυπᾶνε τούς φοιτητές», «Φοιτητικός ξεσηκωμός», «Νέος Μάης τοῦ '68», καί διάφορα συναφῆ, χάρισε ὅλο τό φοιτητικό κίνημα στήν Ἀριστερά, θάβοντας ἀκόμα καί αὐτή τήν ἴδια τήν ΔΑΠ. Γιατί; Μά γιά νά κάνει ἀντιπολίτευση στό ΠΑΣΟΚ.

Λές καί δέν μποροῦν νά καταλάβουν ὅτι ἔτσι ἐμφανίζουν μιά Ἀριστερά πρωταγωνίστρια στό ἀντιπολιτευτικό μέτωπο καί οἱ ἴδιοι τοποθετοῦνται οὐραγοί της.

Κλείνοντας, μποροῦμε νά διακινδυνεύσουμε μιά πρόβλεψη: Οἱ κινητοποιήσεις θά λήξουν μόλις τά βρεῖ τό ΠΑΣΟΚ μέ τό ΚΚΕ. Μόνοι χαμένοι: ἡ Ν.Δ. καί δικαίως, λόγω τῆς ἠλίθιας πολιτικῆς πού ἀκολουθεῖ καί οἱ φοιτητές, ἀδίκως γιατί τά περιθώρια νά ἀντιδράσουν δέν εἶναι μεγάλα. Πάντως καί γι' αὐτούς ἡ λύση βρίσκεται στήν κατεύθυνση τῆς πάλης γιά τήν ἀνατροπή αὐτοῦ τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, αὐτῶν τῶν φοιτητικῶν συλλόγων, αὐτῶν τῶν φοιτητικῶν παρατάξεων καί στή δημιουργία μιᾶς φοιτητικῆς πολιτικῆς στήν ὑπηρεσία τῶν πραγματικῶν τους συνδικαλιστικῶν συμφερόντων.

Υ.Γ. Τή μέρα πού γραφόταν αὐτό τό ἄρθρο, γινόταν ἡ Γενική Συνέλευση τῆς Νομικῆς γιά νά ἀποφασιστεῖ ἄν θά γίνει κατάληψη τῆς σχολῆς. Μετά ἀπό 8 ὧρες συζήτηση (4.00 μ.μ. - 12 μ.μ.), ἡ Συνέλευση ἀποφάσισε νά καταλάβει τή Σχολή, Πέμπτη - Παρασκευή (πρόταση ΠΣΚ). Μέ τή λήξη τῆς Συνέλευσης, οἱ Ἀριστερές Συσπειρώσεις καί οἱ Ἐξαρχιῶτες φίλοι τους «ἔγραψαν» κανονικά τήν ἀπόφαση καί κατέλαβαν τή σχολή πρός δόξαν τοῦ δημοκρατικοῦ φοιτητικοῦ κινήματος. Δημοκρατικές ἀξίες καί διαδικασίες...

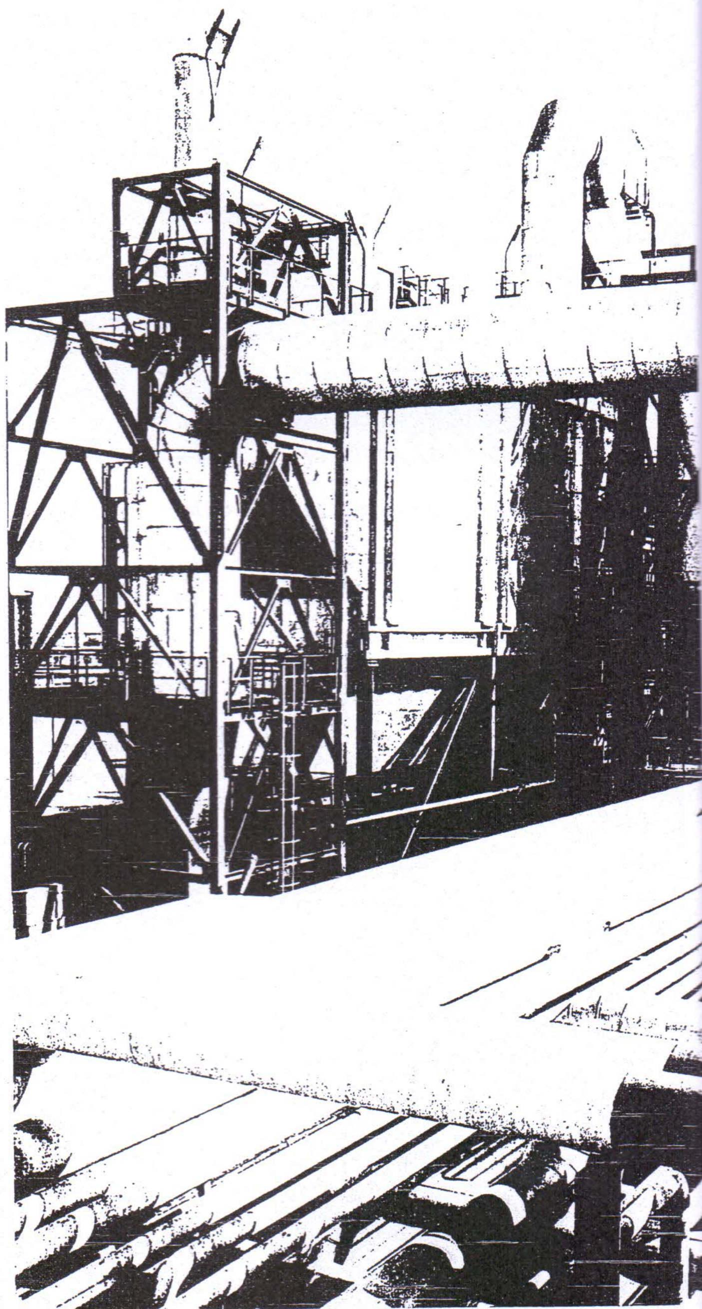

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΡΑ, ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΑΠΟ ΠΟΤΕ;

Στίς 19 Σεπτεμβρίου ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα μιλοῦσε γιά ἕνα πρᾶγμα. Γιά τήν «κατ᾽ ἀρχήν» συμφωνία τῶν δύο ὑπερδυνάμεων ἀναφορικά μέ τήν ἐξάλειψη δύο κατηγοριῶν πυρηνικῶν ὅπλων: τῶν πυραύλων μέσου καί μικρότερου μέσου βεληνεκοῦς (500-5000 χιλιομέτρων). Ἡ συμφωνία αὐτή εἶναι καθοριστική γιά τήν ἄμυνα τῆς Εὐρώπης, ἀφοῦ ἐκεῖ βρίσκεται ὅλη ἡ μάζα τῶν ἀμερικανικῶν πυραύλων αὐτῶν τῶν κατηγοριῶν, καθώς καί τό μεγαλύτερο μέρος τῶν σοβιετικῶν ἀντίστοιχών τους (οἱ ὑπόλοιποι σοβιετικοί πύραυλοι εἶναι στήν Ἀσία, στραμμένοι πρός τήν Ἰαπωνία καί Κίνα). Καί εἶναι καθοριστική γιά τήν ἄμυνα τῆς Εὐρώπης, ἀφοῦ τό ἀμυντικό της δόγμα, πού στηριζόταν στήν ὕπαρξη αὐτῶν τῶν πυραύλων, ἀνατρέπεται.

Ἄς ἀρχίσουμε λοιπόν ἀπό τό «γιατί» αὐτῆς τῆς συμφωνίας. Μήπως ὁ κύριος Ρόναλντ καί ὁ λαοφιλής στή Δ. Εὐρώπη Μιχαήλ, σκέφτηκαν τή σωτηρία τῆς Εὐρώπης ἀπό ἕνα πυρηνικό ὁλοκαύτωμα καί ἀκόμη ἀποφάσισαν νά σκεφτοῦν στά σοβαρά τήν ὑστεροφημία τους; Ἐμεῖς δέν πιστεύουμε ὅτι οἱ πολιτικές ἀποφάσεις ἐκπορεύονται ἀπό τέτοιες αἰτίες. Καί οἱ δύο «συμβαλλόμενοι» πιστεύουν, γιά λογαριασμό του ὁ καθένας, ὅτι αὐτός θά εἶναι ὁ κερδισμένος.

Ἡ ἀπόφαση τῆς Ἀμερικανικῆς κυβέρνησης, δέν εἶναι φυσικά ἀπόφαση τοῦ κ. Ρέηγκαν, ἀλλά τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων πού ἐκπροσωπεῖ. Καί αὐτές οἱ δυνάμεις βέβαια δέν εἶναι «εἰρηνόφιλες» — ποιός θά μποροῦσε νά τό ἰσχυριστεῖ; — ἀλλά εἶναι οἱ δυνάμεις πού ὁραματίζονται τή νέα Pax Americana. Καί αὐτή ἡ Pax Americana θά βασίζεται στά νέα διαστημικά ὅπλα. Δηλ. σ᾽ αὐτό πού ὀνομάστηκε «πόλεμος τῶν ἄστρων». **Αὐτές οἱ δυνάμεις πιστεύουν ὅτι μέ τήν ἀπομάκρυνση τῶν πυρηνικῶν ἀπό τήν Εὐρώπη δέν χαλαρώνει ὁ δεσμός ΗΠΑ - Δ. Εὐρώπης, ἀλλά ἀντίθετα θά γίνει ἄρρηκτος μέ τήν ἀνάπτυξη τῶν νέων διαστημικῶν ὅπλων καί μέ δεδομένη τή σοβιετική ὑπεροπλία στήν Εὐρώπη. Γιατί τότε θά ἔχουν μιά Εὐρώπη πού θά τούς ἔχει ἀνάγκη καί παράλληλα θά ἀδυνατεῖ νά φτάσει στό ἐπίπεδο ἄμυνας πού αὐτοί θά ἔχουν νά προσφέρουν μέ τά διαστημικά ὁπλικά συστήματα.** Οἱ ἀντιδρά-

σεις των κοινωνικῶν δυνάμεων πού ἀντιστρατεύονται τίς πρῶτες — τίς κυρίαρχες — στό ἐπίπεδο ΗΠΑ φάνηκαν καθαρά μέ τήν ἀρνητική στάση τοῦ ΝΑΤΟ καί θά φανοῦν στή συνέχεια, ὅταν ἡ Γερουσία θά κληθεῖ νά ἐπικυρώσει τή συμφωνία πού θά ὑπογραφεῖ μέ πλειοψηφία δύο τρίτων. Μ' αὐτή λοιπόν τήν ἑρμηνεία ἐξηγεῖται ἡ «ἀλλοπρόσαλλη» μερικές φορές συμπεριφορά τῶν ἀμερικανῶν διπλωματῶν.

Ἡ σοβιετική πλευρά ἀπό τήν ἄλλη στοχεύει μέ τήν ὑπογραφή αὐτῆς τῆς συμφωνίας νά καταστεῖ κυρίαρχος τοῦ παιχνιδιοῦ στήν Εὐρώπη. Ἡ πλήρης κατάργηση τῶν πυρηνικῶν στήν Εὐρώπη — κάτι πού δέν ἀποκλείεται στό μέλλον — μέ δεδομένη τήν τρομακτική ἀνισορροπία ὑπέρ της τῶν συμβατικῶν καί χημικῶν ὅπλων ἐγγυᾶται κάτι τέτοιο.

Μά θά ρωτοῦσε κάποιος: δέν πειστήκατε ἀκόμη γιά τήν εἰρηνόφιλη πολιτική τοῦ Γκορμπατσώφ; Πῶς πιστεύετε ὅτι ἡ Σοβιετική Ἕνωση ἔχει βλέψεις στήν Εὐρώπη; Μά θά τοῦ ἀπαντούσαμε, ἐμεῖς δέν πιστεύουμε ὅτι τά χαμόγελα καί τά ἀνοίγματα τοῦ Γκορμπατσώφ ἀναιροῦν μιά σοβιετική πολιτική δεκαετιῶν. Μία πολιτική μέ φανερές ἐπεκτατικές βλέψεις στήν Εὐρώπη καί πού σέ τελική ἀνάλυση στόχο ἔχει τή συνέχιση τῆς διχοτόμησής της. Ἁπλῶς εἶναι ἡ ἄλλη, ἡ πιό ἔξυπνη στρατηγική.

Ἀλλά ἀκόμη κι ἄν θεωρήσουμε ὅτι ἡ πολιτική του Γκορμπατσώφ εἶναι ὄντως εἰρηνόφιλη, αὐτό δέν λύνει τά προβλήματά μας. Ἡ ἴδια ἡ ἡγεσία τοῦ ΚΚΣΕ ἀφήνει νά διαφανοῦν πρός τά ἔξω διαφωνίες στά ψηλότερα ἡγετικά κλιμάκια. Ἀκόμη γνωρίζουμε ὅτι στά μεσαῖα καί χαμηλότερα κομματικά κλιμάκια ἡ πολιτική Γκορμπατσώφ — μετά τόσα χρόνια — δέν ἔχει μεγάλη ἀπήχηση. Ποιός λοιπόν ἐγγυᾶται ὅτι ἡ ἄποψη Γκορμπατσώφ εἶναι ἡ «κυρίαρχη» καί ὄχι ἁπλῶς ἡ «ἐπικρατοῦσα» καί ὅτι αὐτή ἡ πολιτική δέν θά ἀποτελέσει παρά μιά παρένθεση στή σύγχρονη Σοβιετική ἱστορία; Ὁπότε οἱ διάδοχοί του θά γυρίσουν στίς παλιές γνωστές μεθόδους τῆς Πράγας καί τῆς Βουδαπέστης; Καί στή συνέχεια, ἄν ἐπέλθει σύρραξη στήν Εὐρώπη, δέν θά κρίνουν τήν ἔκβασή της τά ὅπλα ἀλλά καί οἱ λαοί. Γιατί σέ μιά τέτοια περίπτωση θά ἔχουμε τή σύγκρουση δύο τύπων κοινωνιῶν. Τῆς πειθαρχημένης σοβιετικῆς κοινωνίας μέ τήν εὐδαίμονα - καταναλωτική τῆς Δύσης, πού ζεῖ μέ τά ξόρκια κατά τοῦ πολέμου ὁ ὁποῖος θά ταράξει τήν εὐδαιμονία της αὐτή. Καί φυσικά οἱ πιθανότητες ἐπικράτησης κάθε ἄλλο παρά μέ τό μέρος αὐτῆς τῆς κοινωνίας εἶναι.

Ἀλλά ἄς ἔρθουμε τώρα σ' αὐτή τήν ἴδια τήν συμφωνία πού πιθανότατα θά ὑπογραφεῖ στήν ἐπικείμενη συνάντηση Γκορμπατσώφ - Ρέηγκαν.

Ἡ συμφωνία αὐτή δέν κάνει καμιά μνεία γιά τά χημικά ὅπλα, ὅπου ἡ ὑπεροπλία τῶν Σοβιετικῶν εἶναι συντριπτική, οὔτε γιά μείωση τῶν συμβατικῶν δυνάμεων τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας, ὅπου πάλι ἡ ὑπεροπλία εἶναι δεδομένη.

Στήν Δ. Εὐρώπη μετά τήν καταστροφή τῶν δύο αὐτῶν κατηγοριῶν πυραύλων μένουν τά πυρηνικά ὅπλα μικροῦ βεληνεκοῦς τά ὁποῖα εἶναι περισσότερα ἀπό αὐτά πού θά καταστραφοῦν ἰδιαίτερα ἀπό σοβιετικῆς πλευρᾶς καί τά ὁποῖα στοχεύουν τήν κεντρική Εὐρώπη. Σ' αὐτά πρέπει νά προστεθοῦν καί τό πυρηνικό πυροβολικό καί οἱ πυρηνικές κεφαλές πού μεταφέρονται ἀπό ἀεροσκάφη.

Συνολικά σύμφωνα μέ ὑπολογισμούς, στή Δ. Εὐρώπη μένουν (χωρίς τίς Γαλλικές καί Ἀγγλικές πυρηνικές δυνάμεις) 4.000 πυρηνικά ὅπλα καί τουλάχιστον ἄλλα τόσα στήν πλευρά τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας.

Μ' αὐτές τίς δυνάμεις ἀποτρέπεται μιά εἰσβολή στή Δ. Εὐρώπη στό ἐγγύς μέλλον. Ἀλλά μπορεῖ ἡ Δ. Εὐρώπη νά στηριχτεῖ σ' αὐτά τά ὅπλα; Ποιός ἐγγυᾶται ὅτι ἀφοῦ ἔχει προχωρήσει τά σχέδια τῶν Ἀμερικάνων γιά τά διαστημικά ὅπλα δέν θά ὑπάρξει μία συμφωνία — ὅπως ἡ τωρινή — γι' αὐτή τήν κατηγορία; Ὅπως φάνηκε ἀπ' αὐτή τή συμφωνία, τό τελευταῖο πού ἔκαναν οἱ Ἀμερικάνοι ἦταν νά συμβουλευτοῦν τούς «συμμάχους» τους πρίν ἀπό τήν παρούσα συμφωνία. Πόσο μᾶλλον θά κάνουν κάτι τέτοιο στό μέλλον ὅταν ἐκεῖνοι θά ἔχουν τόν πρῶτο καί τόν τελευταῖο λόγο.

Γι' αὐτό λοιπόν ἡ Εὐρώπη βρίσκεται — οὐραγός τῶν γεγονότων — στήν ἀναγκαιότητα ἡ ἴδια νά φροντίσει γιά τήν ἄμυνά της. Οἱ θέσεις μας γιά μιά Εὐρώπη ὁπλισμένη καί ἀνεξάρτητη εἶναι πιό ἐπίκαιρες παρά ποτέ.

Ἀλλά Εὐρώπη ὁπλισμένη μέ τί ὅπλα; **Τά πυρηνικά ὅπλα ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι ἀποτελοῦν τήν ἀσφαλέστερη ἐγγύηση γιά τήν εἰρήνη στήν Εὐρώπη.** Ἀλλά ποιά πυρηνικά; Αὐτά πού ἤδη ὑπάρχουν καί ἡ χρήση τους ἐξαρτᾶται ἀπό τίς ἀποφάσεις τῶν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ συμμάχων; Ὄχι βέβαια. Μιλᾶμε γιά μιά ἀνεξάρτητη Εὐρωπαϊκή πυρηνική δύναμη. Γιατί στήν περίπτωση τῆς Δ. Εὐρώπης — τοῦ ἀσθενέστερου ἀπό τά δύο μέρη — τά πυρηνικά ἐγγυῶνται τήν ἀσφάλειά της. Γιατί τότε οἱ σοβιετικοί θά σκέφτονταν πρίν ἐπιχειρήσουν μιά ἐπίθεση.

Ἡ ἄλλη ἄποψη, δηλαδή ἡ ἀνάπτυξη μόνο τῶν συμβατικῶν δυνάμεων σέ ἐπίπεδα ἀσφαλείας, εἶναι κατά τή γνώμη μας ἀνέφικτη. Γιατί ὅσες συμβατικές δυνάμεις καί νά ἀναπτύξει ἡ Δ. Εὐρώπη, τῆς εἶναι ἀδύνατο νά φτάσει τό ἐπίπεδο τῶν δυνάμεων τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας.

Ἐμεῖς τελικά βλέπουμε τήν ἄμυνα τῆς Εὐρώπης βασισμένη στό τρίπτυχο: βελτίωση τῶν φιλικῶν σχέσεων μεταξύ τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν (ἀνατολικῶν καί δυτικῶν) — ἀνάπτυξη τῶν Εὐρωπαϊκῶν συμβατικῶν καί πυρηνικῶν δυνάμεων - καί στή συνέχεια κατάργηση τῶν μικροῦ βεληνεκοῦς ὅπλων πού καί ἀπό μή εὐρωπαϊκές δυνάμεις ἐλέγχονται καί τό μόνο ἀποτέλεσμα τῆς χρησιμοποίησής τους εἶναι ἡ ἐξαφάνιση τῶν ἀδελφῶν κεντροευρωπαϊκῶν λαῶν.

Καί ἄν σέ τελική ἀνάλυση οἱ Εὐρωπαϊκοί λαοί δέν θέλουν νά ρισκάρουν ἕνα πυρηνικό ὄλεθρο, καιρός εἶναι νά ἐπιστρέψουν στήν ἡρωική τους παράδοση πού καμιά σχέση δέν ἔχει βέβαια μέ τό μαρξιστικοφιλελεύθερο εἰρηνιστικό κέλυφος πού τούς ἔχουν φορέσει. Καί σέ μιά τέτοια περίπτωση θά ὑπάρχουν οἱ δυνατότητες γιά μιά Εὐρωπαϊκοσοβιετική αὐτή τή φορά συμφωνία γιά τά πυρηνικά, ἐπειδή δέν θά μιλήσουν μόνο τά τάνκς καί τά ἀεροπλάνα ἀλλά κυρίως οἱ ψυχές τῶν λαῶν πού ἀγωνίζονται γιά τήν ἐλευθερία τους.

«Στό τηλέφωνο φοβᾶμαι νά σε πάρω...»

Ἡ ἱστορία μας ἀρχίζει στίς 7 Ὀκτωβρίου. Ὁ Π. Κουναλάκης μέλος τοῦ Ε.Γ τῆς Ε.ΑΡ. ἔχει τηλεφωνική συνομιλία μέ τόν Μίμη Ἀνδρουλάκη, μέλος τοῦ Π.Γ. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπό τό σπίτι του. Μετά πηγαίνει στά γραφεῖα τῆς Ε.ΑΡ., ὅπου ἐπικοινωνεῖ πάλι μέ τόν Μ. Ἀνδρουλάκη. Σέ λίγα λεπτά τόν πληροφοροῦν ἀπό τά γραφεῖα τοῦ ΚΚΕ στόν Περισσό, ὅτι ἀκοῦνε τά τηλεφωνήματα πού ἔκανε στά γραφεῖα τους, καθώς καί ἕνα — ἄσχετο μέ τόν Περισσό — τηλεφώνημά του μέ τόν δημοσιογράφο Ἀρ. Μανωλάκο πού ἔγινε ἀπό τό σπίτι τοῦ τελευταίου στά γραφεῖα τῆς Ε.ΑΡ. Ἀπό ἐδῶ καί πέρα ἀρχίζει τό σήριαλ τῶν ὑποκλοπῶν. Ἡ κυβέρνηση ἀρνεῖται — τί ἄλλο θά ἔκανε; — κάθε σχέση μέ τίς ὑποκλοπές καί ἀρχίζουν νά διοχετεύονται στόν τύπο διάφορες ἐκδοχές. Ὅπως, ὅτι τό ΚΚΕ καταγράφει τά τηλεφωνήματα στά γραφεῖα του (κάτι πού ἀναιρεῖται βέβαια μέ τήν ἀκρόαση τοῦ τηλεφωνήματος Κουναλάκη — Μανωλάκου), ὅτι τίς παρακολουθήσεις κάνουν οἱ Ἀμερικανοί, ὅτι στόχος εἶναι νά πληγεῖ ἡ κυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ.

Ἡ ὑπόθεση αὐτή καθ' αὐτή εἶναι ἀρκετά περίεργη. Αὐτό πού ἔγινε στή συγκεκριμένη περίπτωση εἶναι «ἐπιστροφή τηλεφωνικῶν συνδιαλέξεων πού εἶχαν γίνει σέ προηγούμενο χρόνο». Πῶς συνέβη αὐτό; Δηλώνει στήν ἐφημερίδα «Τό Βῆμα» ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος τῆς ΕΥΠ ὅτι «μέ τόν ἐξοπλισμό πού διαθέτουμε εἶναι ἀστεῖο νά συμβεῖ σέ μᾶς παρόμοιο περιστατικό». Τί γίνεται δηλαδή; Πρόκειται γιά παρακολουθήσεις ἀπό ἐρασιτέχνες, ὅπου μποροῦν νά συμβοῦν τέτοια «ἀτυχήματα».

Ἐμεῖς δέν πιστεύουμε κάτι τέτοιο. **Στόχος φυσικά τοῦ «ἀτυχήματος» ἦταν ἡ κυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ καί οἱ σχέσεις της μέ τήν ἀριστερά. Καί δέν πρόκειται γιά «ἀτύχημα».** Ἠθελημένα κάποια ὑπηρεσία παρακολούθησης μεταβίβασε τίς ὑποκλαπεῖσες συνομιλίες στά γραφεῖα τοῦ ΚΚΕ. Καί αὐτό δέν πρέπει νά μᾶς παραξενεύει. Γιατί οἱ ὑπηρεσίες τοῦ κράτους διαθέτουν σχετική αὐτονομία καί μπορεῖ ὁρισμένες ἀπό αὐτές νά ἐλέγχονται ἀπό ἄλλα κέντρα, ἐκτός ἀπό τήν κυβέρνηση. Καί τά κέντρα αὐτά ἐξουσίας μπορεῖ νά εἶναι εἴτε ντόπια εἴτε ξένα. Στά πλαίσια λοιπόν τῆς σχετικῆς αὐτονομίας τῶν στεγανῶν κρατικῶν μηχανισμῶν ἔγινε καί αὐτή ἡ ἐνέργεια. Καί αὐτή ἡ ὑπηρεσία δέν παρακολούθησε ἀνεξέλεγκτα κάποια τηλεφωνήματα, ἀλλά ἄφησε αὐθαίρετα νά ἀποκαλυφθεῖ ἡ δραστηριότητα πού ἀσκεῖ κάτω ἀπό τόν κυβερνητικό ἔλεγχο. Καί αὐτό εἶναι τό οὐσιῶδες στοιχεῖο — δηλαδή οἱ παρακολουθήσεις καί ὄχι ἡ ἀποκάλυψή τους — πού ἐνδιαφέρει ὅλους μας. Ἀλλά ποιά εἶναι αὐτή ἡ ὑπηρεσία; **Ἐδῶ εἶναι παράξενο τό γεγονός ὅτι ὅλη ἡ ἀντιπολίτευση στράφηκε κατά τοῦ Ο.Τ.Ε.** Ἡ ἐφημερίδα «Τό Βῆμα» τῆς 11-10-1987 ἀναλαμβάνει νά μᾶς ξεναγήσει σ' αὐτές τίς κρατικές ὑπηρεσίες:

Α. Ὁ «Ὑποτομέας Εἰδικῶν Τηλεπικοινωνιακῶν ἐξυπηρετήσεων καί Προστασίας τῶν Ἀπορρήτων» τοῦ Ο.Τ.Ε., πού ὑπάγεται ἀπ' εὐθείας στή διοίκησή του. Σύμφωνα μέ δηλώσεις τοῦ Π. Παπαδημητρίου, βοηθοῦ τοῦ γεν. διευθυντή τοῦ ΟΤΕ, στήν ἴδια ἐφημερίδα δέν ἀποκλείστηκε ἡ ὑπηρεσία αὐτή νά ἀσχολεῖται μέ παρεμβάσεις στίς συνδιαλέξεις, ἀλλά τόνισε ὅτι «οἱ παρεμβάσεις ὅταν γίνονται, γίνονται μέ ἐντολή τοῦ εἰσαγγελέα». Καί ἀκόμη ὅτι «οἱ ὑπηρεσίες τοῦ ΟΤΕ ὅπως συμβαίνει καί σέ ἄλλες χῶρες, ἔχουν πάντοτε μιά ἑτοιμότητα γιά νά ἐπέμβουν ὅταν τό ἐπιβάλλουν ἐθνικοί λόγοι ἤ λόγοι δημόσιας ἀσφάλειας καί ἐνεργοῦν πάντοτε μέ ὑπόδειξη τοῦ εἰσαγγελέα».

Β. Χωρίς παρέμβαση τεχνικῶν τοῦ ΟΤΕ καταγραφή τηλεφωνικῶν συνδιαλέξεων, ἄν καί ὅποτε ἀποφασισθεῖ γιά λόγους πού ἅπτονται τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, γίνεται σε εἰδικά ἐξοπλισμένο διαμέρισμα στήν ἀρχή τῆς Λ. Ἀλεξάνδρας.

Γ. Τό κέντρο παρακολούθησης τῆς ΕΥΠ (πρώην ΚΥΠ) στό 12ο ὄροφο τοῦ κτιρίου τῆς ὁδοῦ Κατεχάκη. Ἡ ΕΥΠ — κατά τήν κυβέρνηση — φροντίζει γιά τήν ἐθνική ἀσφάλεια, ὅπως παρακολουθήσεις ξένων

πρακτόρων κ.τ.λ.

Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σέ τρεῖς κρατικές ὑπηρεσίες πού λειτουργοῦν, ἡ πρώτη μετά ἀπό ἐντολή τοῦ εἰσαγγελέα καί οἱ ἄλλες γιά τήν ἐξυπηρέτηση ἐθνικῶν συμφερόντων.

Ἀλλά ποιός ἐγγυᾶται ὅτι ἡ πρώτη ὑπηρεσία δρᾶ μόνο μετά ἀπό τέτοια εἰσαγγελική ἐντολή; Καί πῶς ἑρμηνεύουν ὅλες αὐτές οἱ ὑπηρεσίες τά «Ἐθνικά συμφέροντα»; Ἀναφορικά μέ τούς ξένους πράκτορες ὄντως εἶναι δεκτή ἡ παρακολούθησή τους. Ἀλλά μένουν μόνο ἐκεῖ; Δέν τό νομίζουμε. Μέ διασταλτική ἑρμηνεία τῶν «Ἐθνικῶν συμφερόντων» οἱ πάντες — ἀπό κόμματα μέχρι μεμονωμένα ἄτομα — μποροῦν νά παρακολουθοῦνται καί ποιός μπορεῖ νά ἐλέγξει τή δράση τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν; Αὐτές οἱ ὑπηρεσίες ἀνήκουν στά «ἀπόλυτα στεγανά» τοῦ κράτους καί ἐλάχιστοι ἔχουν γνώση τῶν δραστηριοτήτων τους καί φυσικά ἀξιοποιοῦν τά στοιχεῖα τους.

Ὅπως εἴπαμε καί προηγουμένως, ὅλες οἱ κατηγορίες στράφηκαν πρός τόν ΟΤΕ. Καί ἦταν τό καλύτερο δῶρο πρός τήν κυβέρνηση, πού ἀναθέτει στόν γεν. διευθυντή τοῦ ὀργανισμοῦ Θ. Τόμπρα νά ἐρευνήσει τήν ὑπόθεση. Ὁ κ. Τόμπρας φροντίζει (μέ δική του πρωτοβουλία;) νά ἐξυβρίσει τόν ἀρχηγό τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολίτευσης καί νά χαρακτηρίσει συνδικαλιστές τοῦ ΟΤΕ ὡς «ἠλίθιους». Τό μένος ὅλων στρέφεται λοιπόν κατά τοῦ Θ. Τόμπρα.

Ὅλα σχεδόν τά κόμματα τῆς ἀντιπολίτευσης ζητοῦν τήν ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν ΟΤΕ. Οἱ θιγμένοι συνδικαλιστές κάνουν ἀπεργία πείνας γιά τόν ἴδιο λόγο.

Στίς πορεῖες ἀκούγεται τό ὄνομα τοῦ κ. Τόμπρα.

Ὁ ἴδιος φέρει μέ χαμόγελο τό βάρος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς κυβέρνησης, ἐνῶ ὁ πρωθυπουργός τόν καλύπτει δηλώνοντας ὅτι «εἶναι ὑπηρέτης τοῦ δημόσιου συμφέροντος καί ἔχει μακρά ἱστορία». Στή συνέχεια ὁ ἀντιπρόεδρος Μ. Κουτσόγιωργας ἀφήνει μέ δηλώσεις του νά διαφανεῖ πιθανή ἀπομάκρυνση τοῦ κ. Τόμπρα. Στή συνέχεια οἱ μηνύσεις πέφτουν βροχή.

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἡ ὑπόθεση βγαίνει ἀπό τό δρόμο της. Τί εἶναι ἐπιτέλους ὁ Θεοφάνης Τόμπρας; Γενικός Διευθυντής τοῦ Ο.Τ.Ε. Καί τί κάνει αὐτό τό ἄτομο πέρα ἀπό τό νά βρίζει πολιτικούς καί συνδικαλιστές; Ὑποκλοπές. Μά γιά τόν ἑαυτό του τίς κάνει; Τό ζητούμενο εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση ἑνός προσώπου ἤ ἡ ἴδια ἡ θέση τοῦ γεν. διευθυντή τοῦ ΟΤΕ μέ τίς ἁρμοδιότητες πού ἔχει; Φυσικά τό δεύτερο. Ἀλλά ἄς μήν μιλήσουμε γιά τήν Ν.Δ., αὐτοί οἱ ἀριστεροί δέν διαβάζαν κανένα βιβλίο (δικό τους) γιά τή λειτουργία τοῦ ἀστικοῦ κράτους; **Ἤ μήπως ὅλοι ἔχουν συμβιβαστεῖ μέ τίς ὑποκλοπές καί ψάχνουν ἕνα ἔντιμο συμβιβασμό, πού συνίσταται στήν ἀπομάκρυνση τοῦ Θ. Τόμπρα;**

Καί τό δεύτερο γεγονός πού θάβει τήν ὅλη ὑπόθεση εἶναι ἡ σύσταση τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς γιά τίς ὑποκλοπές.

Ἐδῶ φαίνεται καί πάλι ἡ ἐξυπνάδα καί οἱ ἱκανότητες τοῦ Α. Παπανδρέου καί ἀποδεικνύεται περίτρανα ὅτι ἡ ἀντιπολίτευση δέν εἶναι παρά μιά δράκα ἀνικάνων πού ἀδυνατοῦν νά ἐνοχλήσουν στό παραμικρό τήν παντοδυναμία του. Καί μοιραία ἐρχόμαστε στή διαπίστωση ὅτι τό ΠΑΣΟΚ δέν θά τό ρίξει κανένας κύριος Μητσοτάκης ἀλλά ἄν πέσει, θά πέσει μόνο του.

Τό ΠΑΣΟΚ λοιπόν δέν θέλησε νά ἐφαρμόσει καί πάλι τήν περίεργη ἑρμηνεία τοῦ ἀρ. 68 τοῦ Συντάγματος καί τίς πλειοψηφίες πού ἀπαιτοῦνται γιά τή σύσταση ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς. Ἀποφασίζει νά κατεβάσει δική του πρόταση — ἡ ὁποία καί περνάει — γι' αὐτό τό ζήτημα. Καί ἡ ἐπιτροπή αὐτή παίρνει ἐντολή νά πραγματοποιήσει ἔρευνα **ἐκτός χώρων πού ἀφοροῦν τήν ἐθνική καί δημόσια ἀσφάλεια (ΕΥΠ, Ἀστυνομία) καί νά παραδώσει τό πόρισμά της σέ δύο μῆνες.**

Καί ἡ συζήτηση εἶχε ἐνδιαφέρον πρῶτα γιά τό «μνημεῖο» πολιτικοῦ λόγου τοῦ πρωθυπουργοῦ πού ἀναφέρθηκε κυρίως στίς ἀποστασίες, στό «ἀστυνομικό κράτος τοῦ 1950», στό παρελθόν τῆς Ν.Δ. καί τοῦ ἀρχηγοῦ της καί στόν ἔλεγχο τῆς ΚΥΠ ἀπό τούς ἀμερικανούς τό 1964!!!

Ἡ ἀντιπολίτευση, τότε μόνο κατάλαβε ὅτι ἡ ὑπόθεση πήγαινε κάπου ἀλλοῦ καί μίλησε ἐπιτέλους γιά τίς μυστικές ὑπηρεσίες. **Ἀλλά γενικά ἡ ἀντίδραση ὅλων ἦταν τό λιγότερο ὑποτονική.**

Ἔτσι λοιπόν ἀποφασίστηκε ἡ σύσταση τῆς περίφημης ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς ἀπό τήν ὁποία δέν περιμένουμε τίποτε τό οὐσιῶδες. Γιατί πρῶτον ἔχουμε τήν ἐμπειρία τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς γιά τήν Κύπρο καί τίς μεθοδεύσεις πού ἀκολουθήθηκαν οἱ ὁποῖες δείχνουν ὅτι καί ἐδῶ τό πόρισμα θά εἶναι ἡ ὑλοποίηση τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς κυβερνητικῆς πλειοψηφίας. Καί δεύτερο τά ὑπερσύγχρονα μέσα πού χρησιμοποιοῦνται γιά τίς ὑποκλοπές καί ὁ περιορισμός τῆς ἔρευνας στό χῶρο τοῦ ΟΤΕ κανένα ἀποτέλεσμα δέν ἐγγυᾶται.

Ποιά εἶναι ἡ πρόταση λοιπόν; Εἶναι ἡ θέληση τῆς ἀνακάλυψης τῶν ἐνόχων ἤ οἱ ρομαντικές θέσεις τῆς ἀριστερᾶς περί λαϊκῆς πρόσβασης στά στεγανά; Εἶναι σίγουρο ὅτι κάτι τέτοιο δέν θά γίνει ποτέ οὔτε στά πλαίσια τοῦ ἀστικοῦ κράτους, οὔτε στά πλαίσια μιᾶς «λαϊκῆς δημοκρατίας». Γιά μᾶς οἱ ὑποκλοπές εἶναι ἄμεσο ἐπακόλουθο τοῦ ἐξουσιαστικοῦ φαινομένου καί ποτέ δέν θά ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτά τά φαινόμενα ὅσο ὑπάρχει ἐξουσία. **Γιατί κάθε ἐξουσία — ἡ ὁποιαδήποτε — θά φροντίζει γιά τή διατήρησή της ἐκμεταλλευόμενη τά στεγανά.**

Ἀλλά δέν μποροῦμε σ' αὐτό τό σημεῖο νά μήν στηλιτεύσουμε τήν ἀστική δημοκρατία πού ὡς «ἀμόλυντος παρθένα» θέλει νά μᾶς πείσει ὅτι εἶναι τό τέλειο πολίτευμα, ἐνῶ κάτω ἀπό τήν ἐπιφάνεια τῶν «ἐλευθεριῶν» δέν εἶναι παρά ἕνας φρικτός ὁλοκληρωτισμός. Ἕνας ὁλοκληρωτισμός πού στό ὄνομα τῆς «ἐλευθερίας» καταπιέζει καί παρακολουθεῖ τούς ἀντιπάλους της (καί δέν ἀναφερόμαστε ἐδῶ βέβαια στό ΚΚΕ).

Ἐμεῖς ἔχουμε τό θάρρος νά παραδεχθοῦμε ὅτι ἡ παρακολούθηση τῶν πολιτῶν εἶναι ἐπακόλουθο τῆς ἐξουσίας καί μέ τήν ἐξουσία γενικά δέν ἔχουμε κανένα πρόβλημα.

Πρόβλημα ἔχουμε εἰδικά μέ τήν ἐξουσία τῶν ὑπηρετῶν τῶν συμφερόντων τοῦ συστήματος καί τήν ὑποκρισία τους.

Γι' αὐτό — καί δέν λέμε τίποτε τό καινούργιο — «ὕποπτοι» συναγωνιστές καί φίλοι, λίγα λόγια στό τηλέφωνο. **Οἱ «δημοκράτες» καραδοκοῦν.**

Π. Ἰσαύρου

Γιά πρώτη φορά ὁ ἐθνικιστικός χῶρος παρεμβαίνει μαζικά καί μέ ἐπιτυχία στό χῶρο τῶν γιορτῶν νεολαίας. Ἕνας πειραματισμός πού πέτυχε!

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΕΟΛΑΙΑΣ '87 Ο ΘΕΣΜΟΣ ΣΕ ΚΡΙΣΗ;

Παρά τίς κατ' ἀρχήν ἀμφισβητήσεις τοῦ θεσμοῦ, παρά τήν ἔντονη κριτική πού ὑπέστη ἀπό κομματικές νεολαῖες καί διάφορους πολιτικούς φορεῖς, παρά τίς προτάσεις τῆς ΟΝΝΕΔ γιά ἑνιαῖο φεστιβάλ ὅλων τῶν νεολαιῶν, τά φεστιβάλ ἔγιναν καί φέτος καί μάλιστα περισσότερα ἀπό ποτέ.

Κύριο χαρακτηριστικό τῶν φετεινῶν γιορτῶν τῶν κομματικῶν νεολαιῶν ὑπῆρξε φέτος ἡ σκληρή μάχη γιά τά χρηματικά ποσά πού μοίρασε στίς νεολαῖες τό Ὑφυπουργεῖο Νέας Γενιᾶς καί γιά τή μοιρασιά τῶν ὁποίων στήθηκε διακομματική ἐπιτροπή. Σ' αὐτή τή διακομματική ἐπιτροπή συμμετεῖχαν οἱ πιό ἀπίθανες καί ἀνύπαρκτες κομματικές νεολαῖες, μονοπρόσωπες νεολαῖες μονοπρόσωπων κομμάτων, νεολαῖες πού κανείς δέν ἄκουσε ποτέ, πού κανείς δέν εἶδε ποτέ, πού κανείς δέν πρόκειται ν' ἀνακαλύψει τήν παρουσία τους κάπου, ὅσο σκληρά καί ἄν προσπαθήσει. Καί ὅμως αὐτές οἱ νεολαῖες χρηματοδοτήθηκαν μέ διόλου εὐκαταφρόνητα ποσά γιά νά κάνουν τίς γιορτοῦλες τους καί ἔδωσαν τήν μάχη τους στήν διανεολαιΐστικη ἐπιτροπή γιά τό... κάτι παραπάνω, πρός δόξαν καί τιμήν τοῦ κοινοβουλευτικοῦ κριτηρίου πού ἀκολούθησε τό Ὑφυπουργεῖο γιά νά κάνει τίς ἐπιλογές του. Τό κριτήριο πού ἀκολούθησε τό Ὑφυπουργεῖο ἦταν τό κριτήριο τῆς ὑπάρξεως βουλευτοῦ στήν ἑλληνική βουλή. Δηλ. ἄσχετα μέ τό ἄν οἱ βουλευτές αὐτοί κατέβηκαν μέ τό ΠΑΣΟΚ ἤ τή Ν.Δ. στίς ἐκλογές καί «διαφοροποιήθηκαν» (φεῦ!) μετά, τό Ὑφυπουργεῖο θεώρησε ὅτι τά «κόμματά» τους, τά ὁποῖα ὁ ἑλληνικός λαός δεν γνωρίζει διότι δέν ἔχει δεῖ ποτέ ψηφοδέλτιά τους ἤ αὐτόνομη πολιτική τους δράση, καί «νεολαῖες» ἔχουν καί ἀπηχοῦν κάποιους κοινωνικούς συσχετισμούς στήν ἑλληνική κοινωνία καί ἑπομένως ὀρθόν εἶναι νά χρηματοδοτηθοῦν ἀπό τόν φορολογούμενο πολίτη. Βεβαίως κατά τύχη τά περισσότερα ἀπ' αὐτά

τά κομματίδια είναι τῆς ἀριστερᾶς, ἔτσι ὥστε ἔν ὀνόματι τῆς πολυφωνίας, τῆς δημοκρατίας, τοῦ πλουραλισμοῦ, ἡ ἀριστερά νά ἐνισχύεται μέ μερικά ἑκατομμυριάκια ἀκόμη.

Καί πέραν ὅμως τοῦ πρακτικοῦ ζητήματος, ἡ ἴδια ἡ ἀντίληψη τοῦ κοινοβουλευτικοῦ τεμαχισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας δείχνει πόσο μακριά βρίσκεται τό Ὑπουργεῖο ἀπό τή νεολαιΐστικη πραγματικότητα ἤ πόσο θέλει νά τήν ἀγνοήσει. Οἱ μάζες τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας σήμερα πιεζόμενες ἀπό τίς ἴδιες τίς συνθῆκες πού δημιουργεῖ τό σύστημα, ἀπέχουν τῆς πολιτικῆς, ἀφήνοντάς την στά ἐπαγγελματικά στελέχη, στούς φιλόδοξους μέλλοντες πολιτικούς ὁδηγητές ἤ στίς ἄθλιες μειοψηφίες τῶν ὁραματιστῶν καί ἐπαναστατῶν. Ἡ μάζα τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας ἀντιμετωπίζει τήν πολιτική μέ πλήξη, ἤ τήν ποδοσφαιροποιεῖ ἤ ἁπλά διασκεδάζει μαζί της. Ἄρα ὁ χωρισμός τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας σέ ἀντίστοιχες μέ τά κόμματα, κομματικές νεολαῖες φανερώνει ἄγνοια τῆς καταστάσεως. Διότι οἱ κομματικές νεολαῖες πού μαζεύτηκαν γύρω ἀπό τή διανεολαιΐστικη ἐπιτροπή δέν ἀπηχοῦν οὔτε τό 10% τοῦ συνόλου τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας.

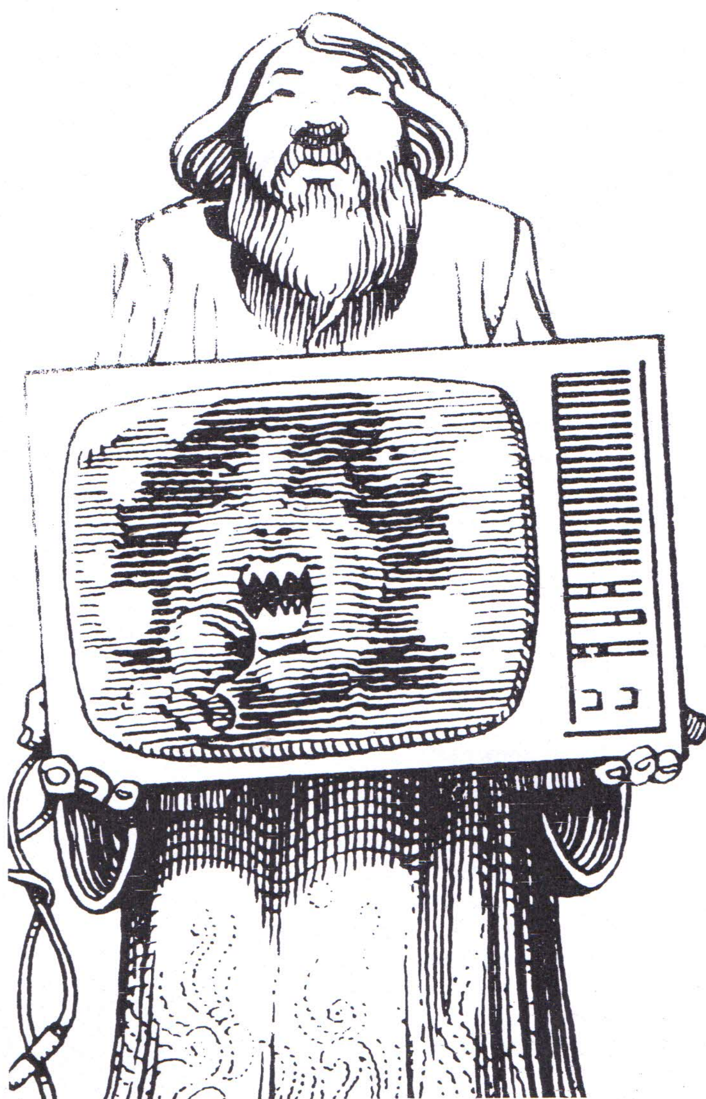
Δεύτερο χαρακτηριστικό σημεῖο τῆς φετεινῆς ὀργανωτικῆς διαδικασίας ἦταν ἡ ἀντικειμενικότητα καί ἡ δημοκρατικότητα μέ τήν ὁποία ἀντιμετωπίστηκε ἡ προβολή τῶν νεολαιῶν ἀπό τήν Ἑλληνική Τηλεόραση. Ὅλες οἱ νεολαῖες πού διοργάνωσαν φεστιβάλ πῆραν ἀπό δέκα λεπτά τουλάχιστον στήν τηλεόραση γιά νά προβάλλουν τή θέση τους. Ἐδῶ δέν παρουσιάστηκε κανένα ενιαίο νομιμοποιητικό κριτήριο ἐπιλογῆς τοῦ ποιός θά παρουσιαστεῖ καί ποιός ὄχι. Γι' αὐτό καί ἀποφασίστηκε ὅτι θά μιλήσουν ἀπό τήν τηλεόραση οἱ νέοι σοσιαλιστές (νεολαία τοῦ κόμματος (;) ΕΔΕ - ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΕΣ) οἱ ὁποῖοι οὔτε εἶχαν οὔτε ἔχουν κοινοβουλευτική ἐκπροσώπηση, οὔτε στό ἑλληνικό οὔτε στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ἐνῶ ἀποκλείστηκε ἡ Νεολαία τῆς ΕΠΕΝ μέ τό ἐξωφρενικό:

«Γιατί νά σπάσουμε φέτος τήν παράδοση (τοῦ ἀποκλεισμοῦ);» πού ξεστόμισε ἡ γραμματέας τοῦ ὑπεύθυνου. Φυσικά ἀντίστοιχα γίνανε καί στίς χρηματοδοτήσεις, ὅπου ἡ Νεολαία τοῦ Ἑλληνικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος (Ἀρσένης) δέν χρηματοδοτήθηκαν γιατί τό ΠΑΣΟΚ τοῦ ἔχει φυλαγμένα τοῦ κ. Ἀρσένη.

Τρίτο ἴσως ἐνδιαφέρον σημεῖο γιά τόν ἐθνικιστικό χῶρο εἶναι ὅτι ὁμολογουμένως ἡ Νεολαία ΕΠΕΝ κατάφερε νά μπεῖ ἀνταγωνιστικά στό χορό τῶν φεστιβαλικῶν διοργανώσεων, συσπειρώνοντας μιά σειρά ἀπό τάσεις τοῦ συγκεκριμένου χώρου, καθώς καί ἕναν κόσμο που κινεῖται στόν εὐρύτερο χῶρο τῆς ἐθνικῆς δεξιᾶς.

Γενικά τά φετεινά φεστιβάλ ἦταν πεσμένα σέ κίνηση μέ ἀποκορύφωμα τή γιορτή Νεολαίας τοῦ ΠΑΣΟΚ, ὅπου ὁ πρωθυπουργός ἐπιστράτευσε τό μικρό Ζάππειο καί τά δέντρα του γιά νά καλύψει τίς ὀργανωτικές ἀδυναμίες τοῦ κινήματός του καί τῆς καταποντιζόμενης νεολαίας του. Τό σίγουρο εἶναι πάντως ὅτι ὁ συγκεκριμένος θεσμός θά διατηρηθεῖ χωρίς νά ἐξετάζεται ἡ ἀπήχησή του, κυρίως γιατί εἶναι ἐνταγμένος στά πλαίσια τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἀνταγωνισμοῦ καί τῆς ἐπίδειξης δυνάμεως τῶν κομματικῶν νεολαιῶν.

Γιά τόν ἐθνικιστικό χῶρο βέβαια τά πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ὁ χῶρος θά πρέπει ἀφενός νά κατακτήσει τήν πολιτική καί ὀργανωτική δυνατότητα συμμετοχῆς του σ' ὅλα τά ἐπίπεδα πού κινοῦνται οἱ δυνάμεις τοῦ κατεστημένου καί ἀφετέρου νά φροντίσει νά διαμορφώνει νέες ποιότητες καί νέα πλαίσια ὅπου θά ἐντάσσονται οἱ διαδικασίες αὐτές, στήν ἀνάγκη μετασχηματιζόμενες. Δηλ. εἰδικότερα γιά τό θεσμό τῶν γιορτῶν νεολαίας τό πρῶτο βῆμα είναι νά κατακτηθεῖ ἡ δυνατότητα διοργάνωσής τους. Ἀφοῦ σταθεροποιηθεῖ αὐτή θά πρέπει νά καταδικαστεῖ τό ὑπάρχον πλαίσιο δηλ. ὁ κοινοβουλευτικός ἀνταγωνισμός, ἡ ἐπίδειξη, ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ἐμφάνιση καί νά ἀναζητηθεῖ ἕνα νέο ὅπου θά παρουσιάζονται οἱ θέσεις, θά γίνεται διάλογος μέ τό λαό, θά ὑπάρχει αὐθορμητισμός, θά πρόκειται στήν οὐσία γιά ἕνα ἐθνικολαϊκό πανηγύρι.

Νομίζουμε ὅτι κάποια βήματα ἔγιναν φέτος. Τό μέλλον θά δείξει ἄν πραγματικά θά μπορέσουν οἱ διοργανωτές νά πετύχουν αὐτή τή διαφορετική ποιότητα, τήν τόσο ἀπαραίτητη γιά νά κρατήσουμε τίς ἀναγκαῖες ἀποστάσεις ἀπό τό σύστημα.

ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΣ - ΜΑΡΑΓΚΑΚΗΣ: ΟΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ...

Ὑπόθεση Λαζόπουλου, ὑπόθεση Μαραγκάκη. Δύο ὑποθέσεις πού συνέπεσαν χρονικά φέρνοντας στίς πρῶτες σελίδες τῶν ἐφημερίδων τό ζήτημα τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπό τή στράτευση. Δύο ὑποθέσεις πού συζητήθηκαν κυρίως ἡ πρώτη λόγω τοῦ γνωστοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου — καί δίχασαν τήν κοινή γνώμη. Δύο ὑποθέσεις τέλος πού ἀποτελοῦν ἡ πρώτη μιά «παραδοσιακή» πρακτική καί ἡ δεύτερη τό νέο, τό ἀνώτερο στάδιο αὐτῆς τῆς πρακτικῆς.

Οἱ ὑποθέσεις εἶναι λίγο πολύ γνωστές:

Α. Ὁ γνωστός ἠθοποιός Λ. Λαζόπουλος κρίνεται στρατεύσιμος, παρά τούς ψυχολογικούς λόγους πού, ἔχοντάς τους ἐπικαλεσθεῖ, εἶχε ἀποφύγει τή στράτευσή του γιά μερικά χρόνια. Μετά ἀπό αὐτό πηγαίνει στή μονάδα του καί στίς 17 Ὀκτωβρίου ὁρκίζεται.

Β. Ὁ Μιχάλης Μαραγκάκης καταδικάζεται ἀπό τό Διαρκές Στρατοδικεῖο Καβάλας, σέ φυλάκιση τεσσάρων χρόνων γιά ἀνυπακοή σέ καιρό γενικῆς ἐπιστράτευσης. Στήν ἀπολογία του ἰσχυρίστηκε ὅτι ἡ συνείδησή του δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά πάρει ὅπλο καί θέλει νά ὑπηρετήσει τήν πατρίδα του μέ ἄλλο τρόπο.

Ξεκαθαρίζουμε ἀπό τήν ἀρχή ὅτι αὐτές οἱ δύο περιπτώσεις μᾶς δίνουν τήν ἀφορμή γιά ὁρισμένες σκέψεις πάνω στό θέμα τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπό τήν στρατιωτική θητεία. Τά συγκεκριμένα πρόσωπα δέν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Γι' αὐτό δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἄν οἱ ψυχολογικοί λόγοι πού ἐπικαλεῖται ὁ κ. Λαζόπουλος εἶναι βάσιμοι, οὔτε ἡ ἐποχή — μετά τίς δικαστικές του περιπέτειες — πού ἐπελέγη, οὔτε οἱ λόγοι γι' αὐτή τήν ἀπόφαση. Ὅπως εἴπαμε παραπάνω ἡ οὐσία βρίσκεται στήν φύση τῶν ὑποθέσεων καί ὄχι στά πρόσωπα.

Ἀρχίζοντας μέ τούς «ψυχολογικούς λόγους» ὡς αἰτία ἀπαλλαγῆς ἀπό τή στρατιωτική ὑποχρέωση ἔχουμε νά παρατηρήσουμε:

Ὅπως ὅλοι ξέρουμε ζοῦμε σέ μιά χώρα ὅπου πέρα ἀπό τό «μέσον» κυριαρχεῖ καί τό «παραθυράκι». Ὁ στρατός φυσικά δέν περιμέναμε νά μείνει ἔξω ἀπ' αὐτόν τόν κύκλο. Καί τό συγκεκριμένο παραθυράκι στήν περίπτωσή μας εἶναι οἱ «ψυχολογικοί λόγοι». Εἶναι τόσο δύσκολη ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀνυπαρξίας τους ὥστε νά περάσουν ἀπ' αὐτό τό «παραθυράκι» χιλιάδες συμπολίτες μας πού τυχαίνει νά μήν εἶναι οὔτε ναρκομανεῖς, οὔτε ὁμοφυλόφιλοι, οὔτε νά ἔχουν σωματικές ἀναπηρίες. Βλέπουμε λοιπόν γνωστούς μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς φαίνονταν καθ' ὅλα ὑγιεῖς νά μήν ὑπηρετοῦν τή θητεία τους γιατί παραδόξως «βρέθηκαν» ἔχοντες ψυχολογικά προβλήματα. Καί φυσικά συμφωνοῦμε μ' αὐτούς πού λένε ὅτι τό «τρελόχαρτο» δημιουργεῖ προβλήματα στήν εὕρεση ἐργασίας, ἀλλά κάτι τέτοιο ἰσχύει σχετικά μέ τήν παροχή ἐξαρτημένης ἐργασίας. Γιατί τί πρόβλημα θά δημιουργοῦσε σέ κάποιον πού ἐξασκεῖ ἕνα ἐλευθέριο ἐπάγγελμα ὅπου αὐτό τό χαρτί καμία δυσμενή συνέπεια δέν ἔχει; Τί πρόβλημα θά δημιουργοῦσε γιά παράδειγμα σέ κάποιον μουσικοσυνθέτη ἤ σέ κάποιον ἠθοποιό πού δηλώνει ψυχολογικά προβλήματα;

Τό ὅλο ζήτημα ἀνάγεται στή νοοτροπία τοῦ λαοῦ. Καί αὐτή ἡ νοοτροπία δέν δημιουργήθηκε ἀπό μόνη της βέβαια. Εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν δύο ἰδεολογικῶν πού κυριαρχοῦν. Τοῦ φιλελευθερισμοῦ πού περιστρέφει τά πάντα γύρω ἀπό τό ἄτομο, αὐτό τό μεμονωμένο, τό ξεκομμένο ἀπό κάθε δεσμό ἄτομο καί τοῦ Μαρξισμοῦ πού μιλάει γιά «τεχνητά μίση» ἀνάμεσα στούς λαούς καί γιά «σάρκα, τροφή στά κανόνια».

Καί σάν ἀποκορύφωμα ἡ χυδαία σύνθεση τῶν δύο ἰδεολογιῶν πού δημιουργεῖ αὐτή τήν μικροαστική ἰδεολογία πού πάνω της βασίζεται τό νεοελληνικό ἐποικοδόμημα. Εἶναι ἡ ἰδεολογία τοῦ «καπάτσου», τοῦ «βολεμένου», τοῦ «καλοπερασάκια», τοῦ «ἐπιτυχημένου».

Ποιός τώρα ἀπ' ὅλους αὐτούς θά σκοτιστεῖ γιά μιά πατρίδα πού τά ἀνατολικά της σύνορα ἀπειλοῦνται ἀπό ἕνα πολλαπλάσιο ἀριθμητικά στρατό; Φυσικά ὄχι αὐτοί. Μ' αὐτό ἄς ἀσχοληθοῦν τά «κορόιδα». Αὐτοί βέβαια — οἱ ἀνώνυμοι — μποροῦν νά κομπάζουν γι' αὐτή τους τήν ἐπιτυχία

στούς φίλους τους. Αὐτοί βέβαια — οἱ ἐπώνυμοι, οἱ τραγοί τοῦ ἔθνους — μποροῦν νά μιλᾶνε γιά τήν παράδοση, γιά τή νεοορθοδοξία, γιά τό γλωσσικό ζήτημα, μποροῦν νά κατηγοροῦν τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, ἔχουν τίς εὐκαιρίες νά μᾶς βομβαρδίζουν μέ τίς ἀπόψεις τους ἀπό τήν τηλεόραση. Γιατί αὐτοί ἔχουν δικαιώματα μόνο. Γιατί αὐτοί μᾶς μιλᾶνε γιά ἰσότητα, ἀλλά φυσικά αὐτοί δέν εἶναι ἴσοι μέ ὅλους ἐμᾶς τούς ὑπόλοιπους. Γιατί αὐτοί ἔχουν τό κάτι ἄλλο πού τούς διαφοροποιεῖ. Καί αὐτό τό κάτι ἄλλο εἶναι ἡ ἀνυπαρξία τῶν δύο χρόνων στρατιωτικῆς θητείας.

Ἐμεῖς ὅμως τούς ἀρνούμαστε αὐτά τά δικαιώματα. Τούς ἀρνούμαστε τό δικαίωμα τοῦ λόγου καί τῆς κριτικῆς καί αὐτό ὄχι γιατί εἴμαστε οἱ «κακοί φασίστες», ἀλλά γιατί πιστεύουμε ὅτι πρέπει νά ὑπάρχει ἀναλογία δικαιωμάτων - ὑποχρεώσεων. Γι' αὐτό πρίν μπροστά στήν πύλη νά σταθοῦν κι ἀργοκουνώντας τό κεφάλι νά χαιρετίσουν τό φρουρό τούς ἀρνούμαστε τό δικαίωμα νά θέλουν νά γίνουν «ἀρχηγοί σ' αὐτό τό πανηγύρι» πού λέγεται Ἑλληνική κοινωνία. **Καί ζητᾶμε ἀπ' αὐτή τήν πολιτεία πού εἴμαστε ὅλοι «ἴσοι» μπροστά στούς νόμους της νά ἀκολουθήσει τήν πλέον αὐστηρή πολιτική, τήν πλέον αὐστηρή ἐξέταση τῶν «ψυχολογικῶν λόγων».**

Τό ἑπόμενο τό ποιοτικά ἀνώτερο στάδιο — ὅπως θά ἔλεγε καί κάποιος μαρξιστής εἶναι οἱ «συνειδησιακοί λόγοι».

Μερικοί συμπολίτες μας ἀπ' ὅτι φαίνεται ἔχουν πιό εὐαίσθητες συνειδήσεις ἀπό ἐμᾶς τούς ὑπόλοιπους. Αὐτοί οἱ «Ἄνθρωποι» μέ τό ἄλφα κεφαλαίο κρίνουν ὅτι τό νά πάρουν τό ὅπλο καί νά ὑπερασπίσουν τήν πατρίδα τους εἶναι ἐγκληματική πράξη. Ἐμεῖς βέβαια οἱ ἄλλοι πού παίρνουμε τό ὅπλο θά φαντάζουμε στά μάτια τους «δολοφόνοι» καί «υπάνθρωποι» πού θέλουμε νά σκοτώσουμε τά «ἀδέλφια» μας τούς Τούρκους. Καί αὐτούς τούς «Ἀνθρώπους» τούς ὑποστηρίζουν οἱ «προοδευτικές» παρατάξεις πού ζητᾶνε ἐναλλακτική θητεία «ὅπως στήν Δ. Εὐρώπη». Αὐτές οἱ ἀριστερές παρατάξεις ξεχνᾶνε βέβαια ὅτι ἡ Ὀλλανδία γιά παράδειγμα δέν ἀπειλεῖται ἄμεσα ἀπό καμιά ξένη χώρα. Ξεχνᾶνε βέβαια ὅταν μιλᾶνε γιά τίς πολυτέλειες τῆς Δ. Εὐρώπης τόν ἰμπεριαλισμό πού εἶναι φυσικά ἐναντίον του. Ξεχνᾶνε βέβαια ὅτι ἡ ἄμυνα τῆς Εὐρώπης στηρίζεται κατά μέγα μέρος στά «κακά ἰμπεριαλιστικά» ἀμερικανικά στρατεύματα πού σταθμεύουν στό ἔδαφός της καθώς καί στούς κακούς ἀμερικανικούς πυραύλους Πέρσινγκ καί Κρουζ.

Καί ζητᾶνε μετά ἀπ' ὅλα αὐτά ἐναλλακτική θητεία, πού σέ περίπτωση καθιέρωσής της ἡ ἄμυνά μας θά στηρίζεται μέ αἰσιόδοξες προβλέψεις στό 10% τοῦ λαοῦ.

Καί μᾶς μιλᾶνε τέλος γιά ἕναν «Ἄνθρωπο» πού ἔχει χάσει κάθε ἐπιθετικό ἔνστικτο. Τώρα ἄν αὐτός εἶναι ἄνθρωπος ἤ ἡ ὑλοποίηση τῶν ὀνείρων κάθε κομμουνιστικοῦ ἤ φιλελεύθερου κατεστημένου, τό ἀφήναμε στήν κρίση κάθε λογικοῦ ἀνθρώπου.

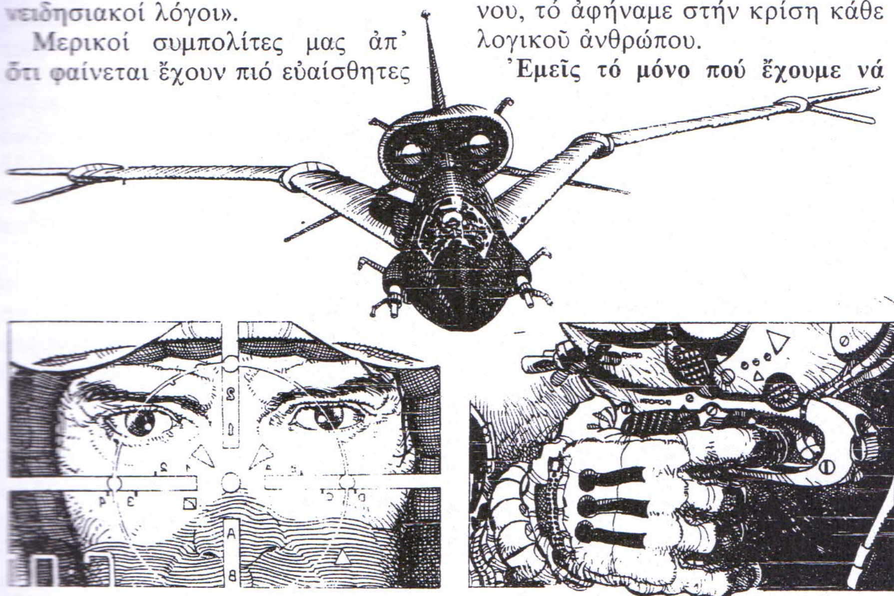
Ἐμεῖς τό μόνο πού ἔχουμε νά κάνουμε ἐδῶ εἶναι νά χειροκροτήσουμε τήν ἀπόφαση αὐτή τοῦ στρατοδικείου καί νά τή θεωρήσουμε ὡς μιά καλή ἀρχή γιά τό χτύπημα κάθε παρόμοιας πρακτικῆς πού ὑπονομεύει τήν ἐθνική μας ὕπαρξη.

Ἀλλά ἄς περάσουμε καί στήν ἀντίπερα ὄχθη. Ἡ ἀποφυγή τῆς στράτευσης δέν βρίσκει κάποια δικαιολογητικά στήν κατάσταση πού ἐπικρατεῖ στό στράτευμα; Γιατί βρισκόμαστε μπροστά σέ μιά κατάσταση ὅπου ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἰσοπεδωθεῖ γιά νά γίνει «ἄντρας», σέ μιά κατάσταση ὅπου τό σκότωμα τῆς ὥρας εἶναι ὁ κανόνας, σέ μιά κατάσταση ὅπου ἡ πειθαρχία βασίζεται στίς θεωρίες περί «στραβαδιῶν» τοῦ κυρίου ἐπιλοχία.

Βρισκόμαστε μπροστά σέ ἕνα στράτευμα ὅπου ὁ ἐλεύθερος χρόνος ἀναλίσκεται στούς οἴκους ἀνοχῆς τῶν παραμεθόριων περιοχῶν, στά διάφορα ταβερνεῖα καί στά «ψυχαγωγικά» σόου τῶν ἐκλεκτῶν «καλλιτεχνῶν» πού ἐπιλέγονται.

Γιά μᾶς πρέπει πρῶτα νά μειωθεῖ ἡ διάρκεια τῆς θητείας καί νά ἐξασφαλιστεῖ τό ἑτοιμοπόλεμο μέ τήν κατά χρονικά διαστήματα ἐπανεκπαίδευση τῶν ὁπλιτῶν. Γιά μᾶς ἡ πειθαρχία πρέπει νά βασίζεται πάνω στή συνειδητότητα. Γιά μᾶς ὁ στρατός πρέπει νά ἀποτελέσει ἕνα σχολεῖο ὅπου ἡ θητεία νά συνοδεύεται ἀπό προγράμματα ἐπιμόρφωσης γιά τούς στρατευμένους. Γιατί ἐμεῖς δέν ζοῦμε στό 1960 ἀλλά στό 1980. Καί δέν μποροῦν οἱ μέθοδοι πού ἐφαρμόζονταν σέ ἕνα στράτευμα ὅπου τό μορφωτικό ἐπίπεδο ἦταν χαμηλό νά ἐφαρμόζονται σέ ἕνα στράτευμα πού τό μορφωτικό του ἐπίπεδο ἔχει ἀνέβει ἀρκετά. Ἐμεῖς βλέπουμε ὅτι ἄν αὐτή ἡ κατάσταση συνεχιστεῖ τό χάσμα τῶν ἰδιοτήτων στρατευμένος - πολίτης θά μεγαλώσει τόσο πού κανένας νόμος, κανένα στρατοδικεῖο δέν θά μπορεῖ νά ἀναστρέψει τόν ροῦ τῶν πραγμάτων.

Μέχρι τότε ὅμως ἐμεῖς κρίνουμε ὅτι πρέπει νά ὑπηρετοῦμε τή θητεία μας, ἔστω κι ἄν ζοῦμε σέ μιά Ἑλλάδα πού «μᾶς πεθαίνει» γιατί πάνω ἀπ' τήν προσωπική μας ταλαιπωρία βάζουμε τήν ἐπιβίωσή μας σάν Ἔθνος.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΡΕΚΑ:

'Από τό ματωμένο πρωϊνό στή «17 Νοέμβρη»

Πέμπτη 1 'Οκτωβρίου. Μιά γυναίκα παίρνει τηλέφωνο τήν ἀστυνομία στίς 4 τό πρωί καί τούς λέει ὅτι ἄγνωστοι προσπαθοῦν νά βγάλουν τή μοτορόλα ἀπό ἕνα αὐτοκίνητο μάρκας Πεζώ. Τό αὐτοκίνητο εἶχε κλαπεῖ πρίν μερικές ὧρες καί ἀνῆκε στόν περιφερειάρχη 'Αττικῆς, Θ. Τσιμπούκη. Κοντά τους ἦταν ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο κλεμμένο ἀπό τή Θεσσαλονίκη πού μέσα σ' αὐτό ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ βρισκόταν οἱ καταζητούμενοι τρομοκράτες Μπαλάφας καί Λεσπέρογλου. Μετά τό τηλεφώνημα δύο περιπολικά πλησιάζουν τό αὐτοκίνητο γιά νά ζητήσουν τά στοιχεῖα τῶν ὑπόπτων. 'Η ἀπάντηση; Πυροβολισμοί. Τότε οἱ δύο πού βρισκόταν στό Τογιότα (τό κλεμένο ἀπό τή Θεσσαλονίκη) τό ἐγκατέλειψαν καί χάθηκαν τρέχοντας μόλις εἶδαν τά περιπολικά.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς προσπάθησαν νά φύγουν μέ τό αὐτοκίνητο ἀλλά πέφτοντας σέ ἀδιέξοδο τό ἐγκατέλειψαν.

'Ο ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Κλέαρχος Σμυρναῖος κρύβεται κάτω ἀπό ἕνα ταξί. Συλλαμβάνεται σέ λίγο.

Οἱ ἄλλοι δύο, ὁ Μιχάλης Πρέκας καί ὁ Χριστόφορος Μαρίνος μπαίνουν μετά τήν καταδίωξη στό διαμέρισμα τοῦ Ν. Καρνή καί κρατοῦν ὁμήρους τήν γυναίκα του καί τίς δύο κόρες του. 'Ο Πρέκας δηλώνει ὅτι εἶναι ἀναρχικοί καί τοῦ ζητᾶ νά τούς φυγαδέψει μέ τό αὐτοκίνητό του. 'Ο Καρνής συμφωνεῖ μέ τόν ὅρο νά ἀφήσουν τήν γυναίκα καί τίς κόρες του. Ὅταν φτάνει ὅμως στό αὐτοκίνητό του βάζει σέ ἐνέργεια τόν συναγερμό. Οἱ δύο ἐπιστρέφουν στό διαμέρισμα τοῦ Καρνῆ πού εἶναι πλέον περικυκλωμένο ἀπό ἀστυνομικές δυνάμεις.

Γύρω στίς 7.30 ὁ Μαρίνος παραδίνεται. Γύρω στίς 9 ὁ Πρέκας, μετά ἀπό τηλεφωνική ἐπικοινωνία μέ τόν ὑποδιοικητή τῆς ἀσφάλειας γιά τήν παράδοσή του, ἐμφανίζεται στό μπαλκόνι κρατώντας δύο πιστόλια καί πυροβολεῖ. Σ' αὐτό τό σημεῖο σημειώνουμε ὅτι ἡ ἄποψη τῆς «Ε.Ο17 Ν» εἶναι ὅτι πυροβόλησε στόν ἀέρα καί ὄχι ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ ἀναρχικοί ὅτι δέν πυροβόλησε. Οἱ ἀστυνομικοί γαζώνουν τόν Πρέκα πού ξεψυχάει πρίν φτάσει στό Νοσοκομεῖο. 'Η ἀστυνομία στή συνέχεια συλλαμβάνει δύο ἄτομα: Τήν Εὐαγγελία Βογιατζῆ, φίλη τοῦ Πρέκα, καί τόν Μάκη Μπουκουβάλα πού θεωροῦνται μέλη τῆς ὁμάδας Τσουτσουβῆ ΟΠΩΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΕΚΑΣ. 'Η Ε. Βογιατζῆ συλλαμβάνεται στό νοσοκομεῖο, ὅπου εἶχε μεταφερθεῖ ὁ Πρέκας καί ὁ Μπουκουβάλας σέ ἕνα καφενεῖο. Στοιχεῖα σέ βάρος τους εἶχαν βρεθεῖ στήν γιάφκα τῆς ὁδοῦ Καλαμᾶ 25 — δηλαδή τή γιάφκα τοῦ τρομοκράτη Τσουτσουβῆ, τό Νοέμβριο τοῦ 1986. Τά στοιχεῖα εἶναι μισό ἀποτύπωμα τοῦ Γ. Μπουκουβάλα καί ἕνα χειρόγραφο, καθώς καί πλαστά πιστοποιητικά, ὅμοια μέ αὐτά πού βρέθηκαν στό σπίτι της Ε. Βογιατζῆ. 'Η ἀστυνομία ἔκτοτε τούς παρακολουθοῦσε καί ἀργότερα ΠΡΟΕΚΥΨΕ ΣΧΕΣΗ μεταξύ Πρέκα - Βογιατζῆ - Μπουκουβάλα. Πέρα ὅμως ἀπό τήν σχέση τῶν δύο πρώτων, δέν τεκμηριώνει τή σχέση τοῦ πρώτου μέ τόν τελευταῖο. 'Ο Μπουκουβάλας, σημειώνουμε, ἀρνεῖται ὅτι γνωρίζει τόν Πρέκα.

Στή γιάφκα τοῦ Πρέκα στή συνέχεια, στήν ὁδό 'Ανάφης 25 βρίσκονται ἕνα αὐτόματο τύπου «Οὔζι», σφαῖρες, διαρηκτικά ἐργαλεῖα, ταυτότητα, πλαστές σφραγίδες, κομμάτια ἀπό φύλλα χαλκοῦ κ.ἄ.

Στό σπίτι τῆς Βογιατζῆ βρίσκονται πλαστές ταυτότητες. Στό σπίτι τοῦ Μαρίνου βρίσκεται πλαστική σακούλα πού περιεῖχε τρία ρολόγια, δύο ἀπό τά ὁποῖα ἦταν ἀκριβῶς ἴδια σέ μέγεθος μέ αὐτό πού χρησιμοποιήθηκε στή βόμβα τοῦ ΕΛΑ πού δέν ἔσκασε στό «πί - εξ». 'Η μάρκα καί τῶν τριῶν ἦταν ἡ ἴδια μέ αὐτή τοῦ ρολογιοῦ τῆς βόμβας τοῦ ΕΛΑ. 'Η σακκούλα περιεῖχε ἀκόμη μονωτική ταινία καί σύρμα ἀπό καλάι. 'Ακόμη χειρόγραφη ὁδηγία κατασκευῆς αὐτοσχέδιων βομβῶν βραδύκαυστου φυτιλιοῦ καί πυροκροτῶν, πού ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ εἶχε γραφτεῖ ἀπό τόν Μαρίνο. Σέ ἐρώτηση δημοσιογράφων ἄν ἡ βόμβα στό «πι - εξ» ἦταν φτιαγμένη μέ βάση αὐτή τήν ὁδηγία οἱ ἀξιωματικοί τῆς ἀσφάλειας δήλωσαν ὅτι εἶχε κάποιες ὁμοιότητες. Σέ ἄλλη ἐρώτηση, ἄν βρέθηκαν ἀποτυπώματα στά ὑλικά τῆς σακκούλας, ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΝ.

Σ' αὐτό τό σημεῖο ἡ ἀστυνομία θεωρεῖ τούς 5 (τέσσερεις συλληφθέντες καί τόν Πρέκα) μέλη τῆς ὁμάδας Τσουτσουβῆ πού τήν θεωρεῖ συγκοινωνόν δοχεῖο μέ τόν ΕΛΑ, ὁ ὁποῖος σέ προκήρυξή του πρίν ἕνα χρόνο εἶχε πεῖ ὅτι ὁ Τσουτσουβῆς ἦταν μέλος του, πού διαφώνησε γιά τή φύση τῶν ἐνεργειῶν του καί ἀποχώρησε.

'Εδῶ κλείνει τό πρῶτο μέρος τῆς ὑπόθεσης καί σ' αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο κρίνουμε σκόπιμο νά δοῦμε ποιός ἦταν ὁ Μ. Πρέκας.

Διαβάζουμε στήν ἐφημερίδα «'Αναρχία» ὅτι ὁ Μιχάλης Πρέκας ἦταν ἄτομο τό ὁποῖο μπαινόβγαινε στίς φυλακές, εἶχε στό ἐνεργητικό του δύο δραπετεύσεις, ἔκλεβε ἀκριβά αὐτοκίνητα γιατί δέν μποροῦσε νά τά ἀγοράσει, ζοῦσε στήν παρανομία, καταδιώχτηκε στό Γαλάτσι ἀπό τούς ἀστυνομικούς μέ πυροβολισμούς καί ξέφυγε. 'Η ὅλη δράση του λοιπόν κινεῖται στό χῶρο τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Καί ἐδῶ ἀκριβῶς ἀρχίζουν τά ἐρωτηματικά πού προέρχονται ἀπό τίς δηλώσεις τῆς ἀστυνομίας καί τίς ὑποθέσεις τῶν δημοσιογράφων:

1. 'Ο Μιχάλης Πρέκας σκοτώθηκε γιατί ἤξερε πολλά γιά τίς τρομοκρατικές ὀργανώσεις. 'Αποτελοῦσε τό λιγότερο ἄστοχη ἐνέργεια ἡ ἐκτέλεσή του γιατί αὐτός θά μποροῦσε νά δώσει πολλές πληροφορίες. Ἔτσι ἔσπασε ὁ

κρίσιμος «κρίκος».

Μά εἶναι δυνατόν κάποια τρομοκρατική ὀργάνωση πού ἀπό τή φύση της πρέπει νά προστατεύεται ὅσο τό δυνατόν ἀποτελεσματικότερα, νά στρατολογήσει ὡς μέλος της ἕναν κακοποιό πού εἶναι σεσημασμένος; Εἶναι δυνατόν νά τοῦ ἐμπιστευτεῖ πληροφορίες; Μόνο ὡς ἐκτελεστικό ὄργανο, χωρίς καμιά γνώση περί τῶν τῆς ὀργάνωσης θά μποροῦσε νά χρησιμοποιηθεῖ. Καί αὐτό σέ μιά ἀκραία περίπτωση. Ἡ δράση τῶν τρομοκρατικῶν ὀργανώσεων στήν Ἑλλάδα καί οἱ μηδενικές συλλήψεις ζώντων τρομοκρατῶν δείχνουν ὅτι οἱ ὀργανώσεις αὐτές ἀποτελοῦνται ἀπό ἄτομα ὑπεράνω ὑποψίας. **Ἄρα ὁ Πρέκας σκοτώθηκε ὄχι γιατί ἤξερε ἀλλά μάλλον γιατί δέν ἤξερε τίποτε.** Τά πάντα ἔγιναν γιά νά δημιουργηθεῖ ὁ μύθος τοῦ «σπασμένου κρίκου» καί νά δικαιολογήσει τά ἀποτελέσματα πού δέν θά ὑπῆρχαν.

2. Γιατί ἔκλεψε ὁ Πρέκας τό αὐτοκίνητο τοῦ Θ. Τσιμπούκη; Γιά νά τό χρησιμοποιήσει σέ τρομοκρατική ἐνέργεια, ὁπότε φυσικά θά καλοῦσε καί μέλη τῆς τρομοκρατικῆς ὁμάδας στήν ὁποία ἀνῆκε;

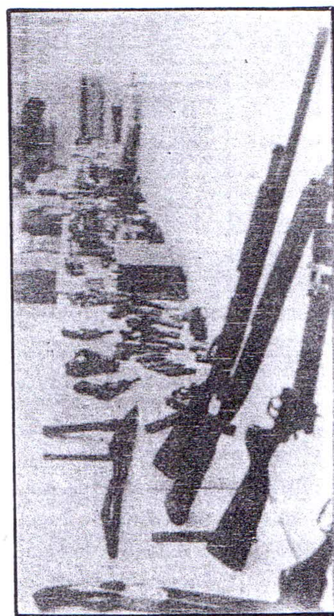
Μά εἶναι δυνατόν νά χρησιμοποιηθεῖ ἕνα αὐτοκίνητο πού τό ἀναζητᾶ ὅλη ἡ ἀστυνομία σέ τέτοια ἐνέργεια; Μά ἄν δέν εἶναι δυνατόν, τί γύρευαν πέντε τρομοκράτες (οἱ τρεῖς τῆς ὁμάδας Πρέκα καί, κατά τήν ἀστυνομία, οἱ Μπαλάφας καί Λεσπέρογλου) γύρω ἀπό ἕνα κλεμμένο αὐτοκίνητο σημαίνοντος προσώπου; Ἄλλωστε καί ἡ «ἄγνωστη» πού εἰδοποίησε τήν ἀστυνομία εἶπε ὅτι προσπαθοῦσαν οἱ τρεῖς νά ἀφαιρέσουν τή μοτορόλα. **Δηλαδή ἐδῶ ἔχουμε μιά σύναξη τρομοκρατῶν οἱ ὁποῖοι εἶναι κοινοί κλέφτες. Καί μάλιστα τόσοι πολλοί γιά μιά τέτοια δουλειά!**

Πῶς δικαιολογεῖται ἡ θεωρία ὅτι οἱ 7 καί ὁ νεκρός Τσουτσουβής ἀνῆκαν στήν ἴδια ὀργάνωση; Ἄν δεχθοῦμε ὡς βάσιμα τά στοιχεῖα πού λέει πώς κατέχει ἡ ἀστυνομία μέλη πρέπει νά ἦταν πέραν τῶν Μπαλάφα - Λεσπέρογλου, ἡ Βογιατζῆ καί ὁ Μπαλάφας. Ποιά ἡ σχέση τοῦ Πρέκα μέ τή γιάφκα τῆς ὁδοῦ Καλαμά; Καμιά. Τό μόνο συνδετικό στοιχεῖο εἶναι ἡ σχέση του μέ τή Βογιατζῆ. Καί πώς μιά ἐρωτική σχέση καθιστᾶ τά ἄτομα αὐτά τρομοκράτες τῆς ἴδιας ὁμάδας; Μήπως ἡ ἀστυνομία πιστεύει ὅτι οἱ τρομοκράτες ἐρωτεύονται μεταξύ τους; Ἤ πάλι τά ρολόγια τοῦ Μαρίνου ἀποδεικνύουν σχέση μέ τόν ΕΛΑ; Δέν γνωρίζουμε βέβαια πῶς κατασκευάζεται μιά βόμβα καί τί ρολόγια χρησιμοποιοῦνται. Καί ἀφοῦ τά κοινά χαρακτηριστικά τῆς βόμβας τοῦ ΕΛΑ καί τῆς «ὁδηγίας» εἶναι λίγα πῶς μποροῦμε νά συνδέσουμε τίς δύο περιπτώσεις; Σίγουρα μέ πολύ φαντασία καί πολύ θέληση. Πῶς μποροῦμε νά εἴμαστε σίγουροι ὅτι αὐτά τά ρολόγια δέν θά χρησιμοποιοῦνταν γιά βόμβες στά πλαίσια ἄλλων — ἀναρχικῶν — ἐκτός ΕΛΑ περιπτώσεων; Ὅσο γιά τήν ὕπαρξη τῆς «ὁδηγίας», τί συμπεράσματα νά βγάλουμε; Γιά μαθήματα κατασκευῆς βομβῶν ἄνευ διδασκάλου;

4. Γιά τή Βογιατζῆ τώρα. Ἡ σύλληψή της — στό νοσοκομεῖο — κάθε ἄλλο παρά στό συμπέρασμα ὅτι πρόκειται γιά τρομοκράτισσα ὁδηγεῖ. Εἶναι δυνατόν κάποια τρομοκράτισσα πού πέρα ἀπό τήν προσωπική σχέση πιστεύει ἀκράδαντα στό σκοπό τῆς ὁμάδας νά ἐκτεθεῖ ἔτσι ἀναίτια; Ἐμεῖς μάλλον σέ κάποιο ἀεροδρόμιο θά περιμέναμε νά συλληφθεῖ ἀφοῦ γνώριζε τήν ὅλη ὑπόθεση καί μάλιστα ὅτι πέρα ἀπό τόν Πρέκα — πού δέν γνώριζε ἄν ζοῦσε — συνελήφθησαν δύο «σύντροφοί» της.

5. Γιά τήν ἀξιολόγηση τοῦ ὑλικοῦ πού βρέθηκε τώρα. Τό ὅπλο καί οἱ σφαῖρες δέν ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι ὁ κάτοχός του εἶναι καί τρομοκράτης. Ἄν ἦταν ἔτσι ὁ Ρωχάμης μέ τούς πολυβολισμούς ἀστυνομικῶν τμημάτων θά ἦταν σίγουρα τρομοκράτης. Τό ὅτι αὐτό καί τά τρία πιστόλια πού βρέθηκαν εἶχαν κλαπεῖ ἀπό τό Λιμεναρχεῖο τῆς Ραφήνας δέ σημαίνει τίποτε.

Τά ἐλάσματα χαλκοῦ τέλος θά τά χρησιμοποιοῦσαν γιά κατασκευή πλαστῶν πινακίδων. Ὡραῖα μέχρι ἐδῶ. Ἀλλά τί σχέση ἔχει αὐτό μέ τό ὅτι στή δολοφονία τοῦ εἰσαγγελέα Θεοφανόπουλου καί στήν ἀπόπειρα κατά τοῦ Γ. Ραυτόπουλου χρησιμοποιήθηκαν πλαστές ἀπό χαλκό πινακίδες; Οἱ τρομοκράτες ἔχουν τό προνόμιο τῆς κατασκευῆς πλαστῶν πινακίδων; Οἱ ἐγκληματεῖες τοῦ κοινοῦ δικαίου μάλιστα οἱ κλέφτες αὐτοκινήτων ἐξαιροῦνται;

Καί ἐδῶ ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ «δεύτερη πράξη» τῆς ὑπόθεσης. Ἡ προσπάθεια δηλαδή τῆς ἀστυνομίας νά συνδέσει τήν ὑπόθεση Πρέκα μέ τόν Τσουτσουβή τόν ΕΛΑ καί μέ τή «17 Νοέμβρη» πού κατέληξε στή γελοιοποίηση τοῦ ὑπουργοῦ Δημόσιας Τάξης κ. Δροσογιάννη ἀπό μιά τρομοκρατική ὀργάνωση, τό διάλογό του μ' αὐτή καί τέλος τό κλείσιμο τοῦ κύκλου χωρίς κανένα ἀποτέλεσμα στήν πάταξη τῆς τρομοκρατίας. Τώρα πιά τά λόγια τοῦ κ. Δροσογιάννη, πώς ἀκουμπᾶ τούς τρομοκράτες ἀκούγονται ὡς κύμβαλα ἀλλαλάζοντα ἐνῶ τά λόγια τῆς 17 Ν. «σκύλος πού γαυγίζει δέν δαγκώνει» ἀποδεικνύουν τήν κατάπτωση ἑνός ὑπουργοῦ. Ἄς παρακολουθήσουμε ὅμως τά γεγονότα:

Ἡ ἀστυνομία λοιπόν ἔχοντας καταλήξει (;) στό συμπέρασμα ὅτι οἱ 4 συλληφθέντες καί οἱ δύο νεκροί (Τσουτσουβής, Πρέκας) ἀνήκουν στήν ἴδια τρομοκρατική ὀργάνωση, ἀρχίζει νά δίνει στή δημοσιότητα τίς ἐκτιμήσεις τοῦ ὑλικοῦ πού εἶχε βρεθεῖ στή γιάφκα τῆς ὁδοῦ Καλαμά **πρίν ἀπό ἕνα περίπου χρόνο.** Τό ἐρώτημα ἐδῶ προκύπτει ἀμέσως. **Γιατί αὐτή ἡ καθυστέρηση;** Ἐπειδή παρακολουθοῦσε τούς Βογιατζῆ καί Μπουκουβάλα καί αὐτή ἡ παρακολούθηση ἔδωσε ἐπιτέλους ἀποτελέσματα; Ὁ θάνατος ἑνός

ἀναρχικοῦ ἐγκληματία — τοῦ Πρέκα — καί ἡ σύλληψη τῶν δύο πού ἦταν μαζί του σέ μιά τυπική περίπτωση — πέραν τῆς κατοχῆς ὅπλων πού δέν πρέπει νά ξενίζει ἰδιαίτερα — κλοπῆς;

Ποιά σχέση πέραν τῆς ἐρωτικῆς ἀποδεικνύεται ὅτι συνδέει τόν Πρέκα μέ τόν κρίκο Βογιατζή; Πόσο μᾶλλον γιά τόν Μπουκουβάλα. **Ἤ μήπως ἡ ἀστυνομία περίμενε μιά εὐκαιρία γιά νά ἀποδείξει τήν ἀποτελεσματικότητα τῆς δράσης της κατά τῆς τρομοκρατίας; Καί ἀφοῦ αὐτή ἡ εὐκαιρία δέν μπόρεσε νά εἶναι ἡ σύλληψη τῶν βομβιστῶν στό «πι - εξ», μετατράπηκαν οἱ κακοποιοί ἀναρχικοί σέ σοβαρούς ἀναρχικούς τρομοκράτες.**

Τά στοιχεῖα καί τά συμπεράσματα τῆς ἀστυνομίας εἶναι τά ἀκόλουθα:

Δύο ἀπό τά 386 κλειδιά πού βρέθηκαν στή γιάφκα ταιριάζουν στά αὐτοκίνητα πού χρησιμοποιήθηκαν στίς δολοφονίες τοῦ Ρ. Γουέλς (1975) καί τοῦ Πέτρου - Σταμούλη (1980). Τήν εὐθύνη γιά τίς δύο αὐτές δολοφονίες εἶχε ἀναλάβει ἡ 17 Νοέμβρη. Συνεπῶς βρισκόμαστε στά ἴχνη της. Τό δεύτερο κλειδί μάλιστα εἶχε κολλημένο πάνω του ἕνα χαρτάκι μέ τά στοιχεῖα τοῦ αὐτοκινήτου πού ἀποδείχθηκε ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ τό εἶχε γράψει ὁ Χ. Τσουτσουβής. Βρέθηκαν καί τά ὅπλα τῆς δολοφονίας τοῦ εἰσαγγελέα Θεοφανόπουλου, τά ὅπλα τῆς συμπλοκῆς τοῦ Γκύζη καί τῆς ληστείας τοῦ Σκλαβενίτη.

Ὅμως ἐνῶ τά δεύτερα στοιχεῖα ἀποδεικνύουν τή δράση τῆς ὀργάνωσης «Ἀντικρατική πάλη», γιά τά κλειδιά δημιουργοῦνται ἐρωτηματικά στά ὁποῖα ἔχουν καταγραφεῖ στόν τύπο. Γιατί δηλαδή οἱ τρομοκράτες τῆς «Ἀντικρατικῆς Πάλης» νά κρατᾶνε ἄχρηστα κλειδιά μετά 12 χρόνια; Γιά σουβενίρ ἤ γιά νά ἀνοίξουν μουσεῖο ὅπως δήλωσε ἀξιωματικός τῆς ἀσφάλειας;

Ἡ ἀστυνομία μ' αὐτά τά ἑτεροχρονισμένα συμπεράσματα καί στοιχεῖα προσπαθεῖ νά δημιουργήσει ἐντυπώσεις. Καί αὐτές οἱ ἐντυπώσεις εἶναι ὅτι «ἀκουμπᾶμε τούς τρομοκράτες». Καί ἐνῶ ὁ μονόλογος τῆς ἀστυνομίας κυριαρχοῦσε, στόν Τύπο συμβαίνει τό ἀναπάντεχο. Προκήρυξη τῆς «Ε.Ο. 17 Ν.» στήν «Ελευθεροτυπία».

Ὁ ὑπουργός Δημόσιας Τάξης κ. Δροσογιάνης δίνει συνέντευξη - ἀπάντηση στήν προκήρυξη χωρίς νά εἶναι πολύ πειστικός καί παρ' ὅλο πού λέει ὅτι ἀρνεῖται νά ἀνοίξει διάλογο μέ τούς τρομοκράτες. Ἀκόμη λεονταρίζει λέγοντας ὅτι ἔχει ἡ ἀστυνομία στοιχεῖα πού δέν ἐμφανίζει ἀκόμη ὅτι ἡ «17 Νοέμβρη» διέπραξε μοιραῖο σφάλμα, ὅτι εἶναι ὀργάνωση κοινῶν δολοφόνων καί ἄλλα πολλά.

Καί σ' αὐτό τόν πρωτοφανή στό διεθνή χῶρο διάλογο ὑπουργοῦ - τρομοκρατῶν ἔρχεται καί δεύτερη προκήρυξη τῆς ἴδιας ὀργάνωσης πού ἀντικρούει τήν ἀπάντηση τοῦ Δροσογιάννη.

Αὐτή ἡ προκήρυξη θυμίζει μᾶλλον ἐγχειρίδιο τοῦ καλοῦ κλέφτη καί καταλήγει: «Ὅσον ἀφορᾶ τέλος τούς γρυλισμούς του [Δροσογιάννη] ἐνάντια στήν 17 Ν., ἕνα πράγμα θά τοῦ ποῦμε: «Ο λαός μᾶς λέει: σκύλος πού γαυγίζει δέν δαγκώνει. **Ἄν ὁ Δροσογιάννης καί ἡ Ἀσφάλεια ξέρανε τί κάνανε ἄν εἴχανε πράγματι στοιχεῖα, δέν θά λέγανε τίποτε, θά σιωποῦσαν προσπαθώντας νά μᾶς ἀποκοιμίσουν καί θά περνούσανε στή δράση, δηλαδή σέ συλλήψεις.** Αὐτή εἶναι ἡ ἀλφαβήτα κάθε τακτικῆς τήν ὁποία ὅμως στή χώρα μας, οἱ στρατηγοί ὀφείλουν νά διδαχτοῦν ἀπ' τούς προσκόπους. Τ' ἄλλα ὅλα εἶναι φτηνή φιλολογία, πού δείχνει ὅτι εἶναι γυμνοί καί σκευωροῦν!»

Ἡ συνέχεια καί τό τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς δίνεται στίς 16 Ὀκτωβρίου μέ τή σύλληψη τοῦ ἐπικελευστή τοῦ Λιμενικοῦ Ν. Βαβουράκη, πού ὁμολογεῖ ὅτι αὐτός ἔκλεψε καί παρέδωσε στόν Πρέκα τά περίφημα ὅπλα τοῦ Λιμεναρχείου τῆς Ραφήνας. Ἀπό τήν σύλληψη αὐτή πολλοί περίμεναν πολλά, ἀλλά τό μόνο πού βγῆκε εἶναι ὅτι τά ὅπλα τά πῆρε ὁ Πρέκας καί σέ καμιά τρομοκρατική ἐνέργεια δέν ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ καί φυσικά τίποτε δέν προσφέρουν στήν ἀντιτρομοκρατική πάλη τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ κύκλος κλείνει λοιπόν ἐδῶ καί ἀπό τό μηδέν ἡ ἀστυνομία ξαναγύρισε στό μηδέν, ἀφοῦ κανένα ἀποφασιστικό βῆμα δέν ἔγινε πρός τήν κατεύθυνση τῆς πάταξης τῆς τρομοκρατίας.

Ἄς δοῦμε τώρα τί συμπεράσματα βγαίνουν ἀπ' τήν ὅλη ὑπόθεση, πού δέν θά μποροῦσαν νά γίνουν ἀντιληπτά μέ τόν τρόπο πού παρουσιάζονταν — ἀσύνδετα καί ἐντυπωσιακά — τά γεγονότα αὐτά ἀπό τόν τύπο. Κατ' ἀρχήν πρέπει νά ποῦμε ὅτι συμφωνοῦμε μέ τή λογική τῆς 17 Νοέμβρη περί ἀμερικανικῶν πιέσεων. **Ἡ Ἑλληνική κυβέρνηση μετά τίς βομβιστικές ἐνέργειες κατά ἀμερικανικῶν στόχων μέ πιό πρόσφατη της βόμβα στό «πι - εξ» ἀπό τόν ΕΛΑ καί τόν ἐρχομό ἀμερικάνων εἰδικῶν ἔπρεπε νά ἀποδείξει ἀποτελέσματα στό χτύπημα τῶν ντόπιων τρομοκρατῶν πού πλήττουν ἀμερικανικά συμφέροντα.**

Γι' αὐτό ἔχουμε τή σύγχιση τῶν δύο ὑποθέσεων. Τῆς ὑπόθεσης Πρέκα καί τῆς ὑπόθεσης τῆς «Ἀντικρατικῆς Πάλης» μέ τίς προεκτάσεις πρός τόν ΕΛΑ καί τῆς 17 Νοέμβρη. **Γιατί πρόκειται γιά δύο ἄσχετες μεταξύ τους ὑποθέσεις. Τήν ὑπόθεση ἑνός ἀναρχικοῦ γκάγκστερ καί τῆς συμμορίας του καί τήν ὑπόθεση τῶν τρομοκρατικῶν ὀργανώσεων πού αὐτές τίς ὑποθέσεις τίς «συνδέει» μιά γυναῖκα.**

Κι αὐτή ἡ θέση μας ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τά ἀποτελέσματα τῆς ἀστυνομίας στό χτύπημα τῆς τρομοκρατίας. Γιατί πέρα ἀπό τήν «ἐξάρθρωση» τῆς ὁμάδας Τσουτσουβή μέ τό θάνατο τοῦ Πρέκα, τή σύλληψη του Σμυρναίου (κάτω ἀπό ἕνα ταξί!!!) καί τήν παράδοση τοῦ Μαρίνου (τί τρομοκράτες κι αὐτοί!!!) τίποτε δέν προέκυψε. Οἱ περίφημοι «πέντε» πού κατά τήν ἀστυνομία βρίσκονται στή κορυφή τῶν τρομοκρατικῶν ὁμάδων παραμένουν ἀσύλληπτοι καί οἱ καυχησιολογίες τοῦ Δροσογιάννη ἀποδείχθη-

Συνέχεια στήν σελ. 40

Τό Προεδρείο τῆς 'Επιτροπῆς γιά τήν Συγκρότηση τῆς Συνομοσπονδίας τῶν Νέων τῆς Εὐρώπης, κατά τή διάρκεια τῆς συνεδριάσεως στή Νίκαια

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝ/ΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΕΙΝΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ

Στίς 17 καί 18 'Οκτωβρίου ἔγινε ἡ 3η συνεδρίαση τῆς ἐπιτροπῆς γιά τή συγκρότηση τῆς συνομοσπονδίας τῶν Νέων τῆς Εὐρώπης, στή Νίκαια τῆς Γαλλίας.

Σ' αὐτή τή συνάντηση οἱ Γάλλοι διοργανωτές τοῦ F.N.J. (Νεολαία τοῦ Γαλλικοῦ 'Εθνικοῦ Μετώπου) εἶχαν φροντίσει νά καλέσουν ἐκτός ἀπό τά μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. δηλ. τή Ν. ΕΠΕΝ καί τό Fronte della Gioventu καί κάποιους 'Ισπανούς καί Βέλγους ἀντιπροσώπους ὡς παρατηρητές ἔτσι ὥστε νά δοθεῖ ἡ εὐκαιρία στήν ἐπιτροπή να γνωρίσει ἀπό πρῶτο χέρι τήν ἰσπανική καί τή βελγική ἐθνικιστική πραγματικότητα. Ἔτσι ἀπό τήν 'Ισπανία συμμετεῖχαν δύο ὁμάδες: ἡ πιό μεγάλη ἐθνικιστική πολιτική ὀργάνωση νεολαίας, ἡ ὀργάνωση νεολαίας τοῦ Frente Načonale καί μιά ὁμάδα ἀπό τή Βαρκελώνη πού ἐκδίδει ἕνα μηνιαῖο περιοδικό, «τόν Τυφλοπόντικα».

'Από τό Βέλγιο συμμετεῖχε το FRONT NATIONAL BELGIQUE ('Εθνικό Μέτωπο Βελγίου) μέ ἐκπροσώπους τῆς νεολαίας του.

'Η Συνδιάσκεψη τῆς Νίκαιας εἶχε σάν θέμα τήν «Ἄμυνα τῆς Ευρώπης καί τόν ρόλο τῶν εἰρηνιστικῶν καί οὐδετερόφιλων κινημάτων σ' αὐτήν». Πέρα ἀπό τίς ἐργασίες ὅμως τῆς ἐπιτροπῆς, οἱ ὁποῖες ἔγιναν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, οἱ Γάλλοι διοργάνωσαν μιά μεγάλη συγκέντρωση νεολαίας μέ κεντρικό ὁμιλητή τόν J. M. LE PEN ὁ ὁποῖος μέ ἀφορμή τίς ἐπικείμενες προεδρικές ἐκλογές μίλησε γιά τήν Εὐρώπη καί τή νεολαία, ἀποδεικνύοντας γιά μιά ἀκόμη φορά πόσο μεγάλος ὁμιλητής εἶναι καί πόσα πολλά ἔχει νά προσφέρει στή Γαλλία καί στήν Εὐρώπη. Φυσικά, σ' αὐτή τή συγκέντρωση ὅλα τά κινήματα τῆς νεολαίας τόνισαν τη συμπαράστασή τους στόν ἀγώνα τοῦ 'Εθνι-

κοῦ Μετώπου καί τοῦ LE PEN, καί τίς ελπίδες πού δίνει σέ ὅλη τήν Εὐρώπη καί στά κινήματα καί κόμματα τῆς 'Εθνικῆς Δεξιᾶς μιά νίκη τοῦ LE PEN στίς προεδρικές ἐκλογές.

Ὅσον ἀφορᾶ τή δουλειά τῆς ἐπιτροπῆς ἡ Νίκαια ἀποτέλεσε το σημεῖο ὅπου κάποιοι προβληματισμοί γιά τό μέλλον καί τή λειτουργία τῆς ἐπιτροπῆς φανερώθηκαν. Οἱ δύο ἡμέρες ἐντατικῆς συζήτησης κατάφεραν καί πάλι νά καταλήξουν σ' ἕνα ψήφισμα γιά τήν «Ἄμυνα της Εὐρώπης» ἐνῶ δέν ἦταν ἀρκετές γιά νά διερευνηθεῖ μέ πληρότητα ἡ πραγματικότητα τῶν εἰρηνιστικῶν κινημάτων. Τό ψήφισμα πού ἐγκρίθηκε ἀπό τήν ἐπιτροπή εἶναι τό ἀκόλουθο:

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

'Επιβεβαιώνουμε τήν ἀφοσίωσή μας στήν ἰδέα τῆς ταυτότητας, ἀνεξαρτησίας καί ἐλευθερίας τῆς Εὐρώπης.

Ἡ Εὐρώπη πού ἐμεῖς θέλουμε δέν εἶναι αὐτή τῶν ἐμπόρων ἀλλά ἐκείνη τῶν λαῶν καί τῶν ἐθνῶν, μιά Εὐρώπη ἱκανή νά ἐκπροσωπήσει τίς δικές της ἀξίες καί τόν δικό της πολιτισμό.

Δέν θά ὑπάρχει μέλλον γιά τούς λαούς τῆς Εὐρώπης, γιά τήν κουλτούρα μας καί τόν πολιτισμό μας, ἄν ἡ Εὐρώπη δέν ξαναβρεῖ αὐτή τήν πολιτική ἑνότητα.

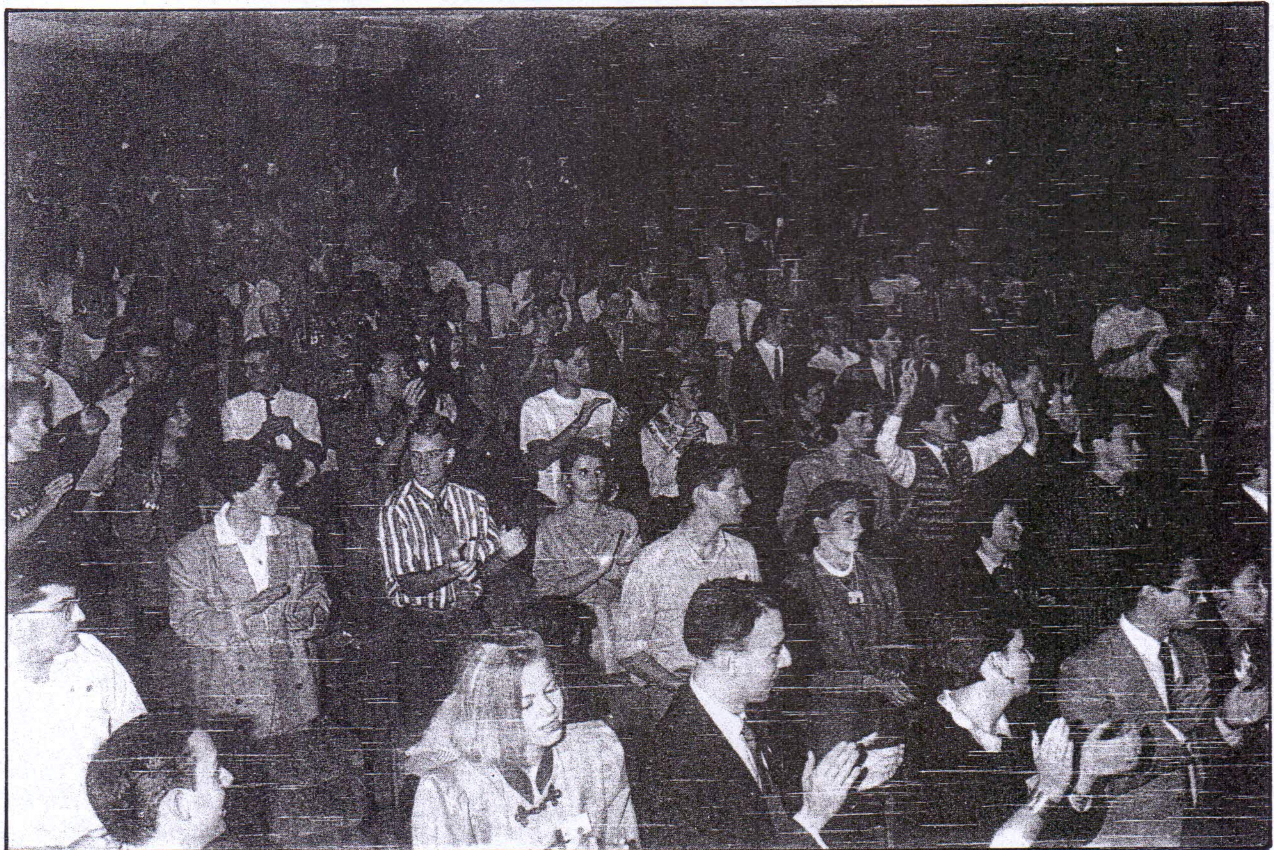
Γι' αὐτό εἶναι ἀναγκαῖο νά τήν ἐλευθερώσουμε ἀπό τήν πολιτικο-στρατιωτική 'Αμερικανική κηδεμονία καί να δημιουργήσουμε μιά ἀμυντική Εὐρωπαϊκή δύναμη.

Μετά τήν «μηδενική ἐπιλογή» πού τελευταῖα ὑπογράφτηκε ἀνάμεσα στούς 'Αμερικανούς καί τούς Σοβιετικούς, πιό πολύ ἀπό ποτέ γίνεται φανερή ἡ ἀδυναμία τῆς Εὐρώπης ἀπέναντι στήν τρομακτική στρατιωτική δύναμη τῶν Σοβιετικῶν. Ἑπομένως ἐμφανίζεται ἡ αναγκαιότητα γιά μιά συνεργασία ἀνάμεσα στούς λαούς τῆς Εὐρώπης γιά να σιγουρέψουν τήν ἄμυνά τους.

Συχνά μέχρι σήμερα ἡ Εὐρώπη εἶχε ἐπαναπαυτεῖ παθητικά κάτω ἀπό τήν 'Αμερικανική ἐγγύηση.

Πρέπει να ἔρθει ὁ καιρός γιά τήν Εὐρώπη να στραφεῖ πρός μιά μεγάλη πολιτική προσανατολισμένη πρός τήν δημιουργία μιᾶς ἀξιόμαχης εὐρωπαϊκῆς ἄμυνας γιά τήν Εὐρώπη, μόνη ἀξιοπρεπής πολιτική γιά τά Εὐρωπαϊκά Ἔθνη καί μοναδική ἱκανή νά τούς ἐπιτρέψει νά διατηρήσουν ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Πέρα ὅμως ἀπό τό ψήφισμα φάνηκαν κάποια ὀργανωτικά θέματα πού, ἀπό καιρό, ὅλες οἱ ὑπεύθυνες ἀντιπροσωπεῖες σκέφτηκαν καί τά ὁποῖα γιά πρώτη φορά συζητήθηκαν off the record στή Νίκαια. Καί πάνω ἀπ' ὅλα ὅτι ὁ σκοπός τῆς ἐπιτροπῆς δέν εἶναι τόσο νά ἐκδίδει ψηφίσματα ὅσο τό νά καταφέρει νά συγκροτήσει τή συνομοσπονδία τῶν «Νέων τῆς Εὐρώπης» καί νά συσπειρώσει σ' αὐτήν τά ἐθνικιστικά κινήματα νεολαίας, στό ὀργανωτικό καί ἰδεολογικό πλαίσιο πού ἔθεσαν οἱ συνδιασκέψεις τῆς 'Αθήνας καί τῆς Ρώμης. 'Αλλά καί πέρα ἀπ' αὐτά τά πλαίσια ἐμεῖς ἀπ' αὐτό το περιοδικό ἔχουμε κατ' ἐπανάληψιν

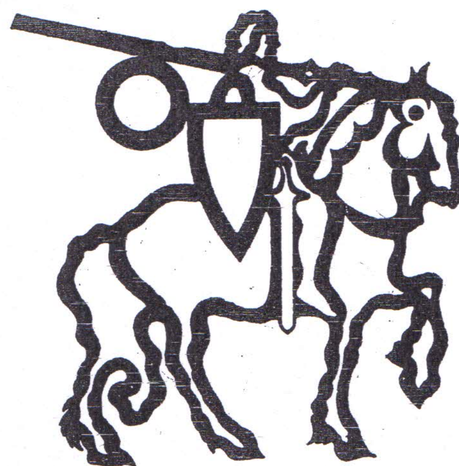

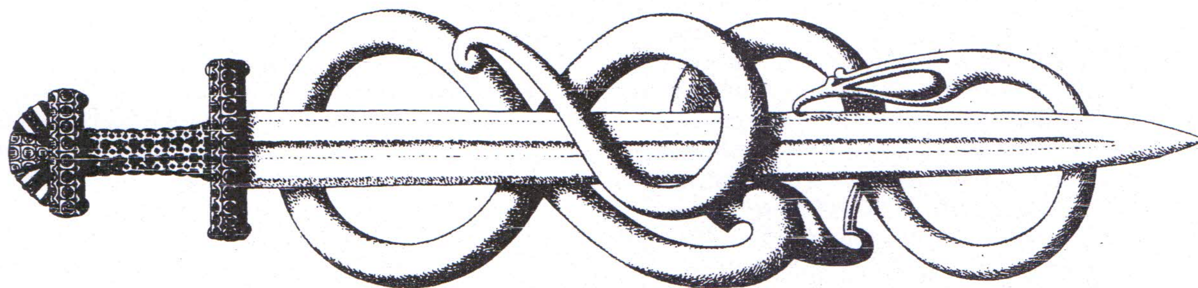
Στιγμιότυπο ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἀνοικῆς συνεδριάσεως τῆς 'Επιτροπῆς στή Νίκαια

ἀναλύσει τήν κοινή πολιτική θέση στήν ὁποία βρίσκονται τα ἔθνη τῆς Εὐρώπης καί εἰδικότερα ἡ πρωτοπορία τους, τά ἐθνικιστικά κινήματα, ἔτσι ὥστε ὁ συντονισμός τῆς δράσης τους νά εἶναι μιά ἀμυντική ἀναγκαιότητα ἀπέναντι στούς πανίσχυρους, βίαιους καί ἐπιθετικούς ἰμπεριαλιστές.

Μ' αὐτές τίς σκέψεις οἱ ἀντιπροσωπεῖες ἄρχισαν ἤδη νά προβληματίζονται ἀρχικά πάνω στήν ἀναγκαιότητα τῆς διευρύνσεως τῆς ἐπιτροπῆς. Ἐδῶ βέβαια χρειάζεται μιά διευκρίνιση: ἡ Ὁμάδα τῶν Κομμάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Δεξιᾶς στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο ἀποτελεῖ ἕνα φυσικό σύμμαχο γιά τήν ἐπιτροπή ἀπό τόν ὁποῖο δέν πρέπει σέ καμμιά περίπτωση ν' ἀποκοπεῖ. Ὅμως, ὅπως εἶναι ἀναγκαία ἡ σύνδεση αὐτή, ἄλλο τόσο εἶναι ἀναγκαία ἡ διεύρυνση τῆς ἐπιτροπῆς μέ κινήματα πού δέν ἐκπροσωποῦνται στό κοινοβούλιο τῆς Εὐρώπης ἤ ἀκόμα μέ κινήματα πού οἱ χῶρες τους δέν ἀνήκουν στίς Εὐρωπαϊκές Κοινότητες.

Σ' αὐτή τήν κατεύθυνση φαίνεται νά θέλουν νά κινηθοῦν ὅλες οἱ ἀντιπροσωπεῖες ἄν καί ὅπως εἶναι φυσικό ὑπάρχουν πολλές ἐπιφυλάξεις κύρια γιά τό ὀργανωτικό πλαίσιο καί τον ἀντικειμενικό σκοπό τῆς συνομοσπονδίας, ὅπως καί διαφορετικές ἐκτιμήσεις γιά τα κινήματα πού πρέπει νά κληθοῦν νά συμμετάσχουν σ' αὐτήν. Πάντως ἡ προσεχής συνάντηση τόν Φεβρουάριο στήν Πάντοβα θ' ἀνοίξει τίς διαδικασίες τῆς ἐπιτροπῆς καί σέ νέα κινήματα. Καί ἴσως στήν Πάντοβα να μποροῦμε πιά νά μιλήσουμε γιά τή Συνομοσπονδία τῶν Νέων της Εὐρώπης. Γιατί θά ἦταν κρίμα μιά τόσα πολλά ὑποσχόμενη προσπάθεια νά μείνει στά μισά.

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΟΥ F.N. **MARTIAL BILD**
ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΗ «ΝΕΑ ΤΑΣΗ»

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ

1. Ποιές εἶναι οἱ βασικές ἀρχές πού διέπουν τήν Νεολαία τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου;

Ἡ Νεολαία τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου ἱδρύθηκε τό 1972 ἀπό τόν Ζάν - Μαρί Λεπέν, γιά νά συγκεντρώσει τίς δυνάμεις ἐκεῖνες πού ἐπιθυμοῦν νά ἀποτελέσουν μιά ριζική ἀντίδραση στήν οἰκονομική καί πολιτική, πολιτιστική καί ἠθική παρακμή τῆς χώρας μας.

Ὁ λόγος ὑπάρξεώς της εἶναι νά συσπειρώσει ὅλους τούς νέους ἀπό 16 μέχρι 24 ἐτῶν στό σύνολο τῆς ἐπικράτειάς μας μέ στόχο νά ἐνθαρρύνουμε τό ρίζωμα τοῦ κινήματος καί τήν διάδοση τῶν ἰδεῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου στά σχολεῖα, στά πανεπιστήμια καί στούς χώρους δουλειᾶς.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν γεωγραφική της κατανομή, ἡ Νεολαία τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου (F.N.J.) χωρίζεται σέ περιφερειακά τμήματα καί τοπικές ὀργανώσεις. Τό FNJ ἔχει ξεπεράσει τά 15.000 μέλη μοιρασμένα σέ ὅλη τήν Γαλλία. Ἀντιπροσωπεύει καί συμβολίζει μιά ὑπερήφανη δεξιά.

Οἱ ἀγωνιστές τοῦ F.N.J. θεωροῦν τό Ἔθνος σάν ἕνα ἀπό τά μόνα πλαίσια, ὅπως καί ἡ οἰκογένεια, πού μπορεῖ νά ἐγγυηθεῖ τήν ὕπαρξη καί νά ἐξασφαλίσει τήν ἀνάπτυξη τῆς γαλλικῆς νεολαίας.

Τό Ἔθνος εἶναι ἡ κοινότητα τῆς γλώσσας, τῶν μύθων, τῶν ἀξιῶν, τῆς ἱστορίας, τῶν Θρησκειῶν, τῶν ἐθνοτήτων μέ τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος εἶναι δεμένος μέ τίς ρίζες του, τήν κληρονομιά του, τούς νεκρούς του καί τήν κληρονομικότητά του. Τό συμφέρον τοῦ Ἔθνους εἶναι καί συμφέρον κάθε πολίτη: ὅλη ἡ σκέψη μας καί ἡ πολιτική μας δράση εἶναι στήν ὑπηρε-

σία τοῦ Ἔθνους γιά νά προστατεύσουν τήν ἀσφάλειά του, τήν ἀνάπτυξη καί τήν ἁρμονία του.

Νά δώσουμε ἕνα δυνατό προορισμό στήν Γαλλία, νά ἐπανασυγκεντρώσουμε τήν νεολαία τῆς χώρας μας γύρω ἀπό τήν «caritas patrii soli» (τήν ἀγάπη τοῦ πατρώου ἐδάφους), νά ὑπερασπιστοῦμε τήν ἀκεραιότητα καί τήν ταυτότητα τῆς χώρας ἀπέναντι στήν σοβιετική στρατιωτική ἡγεμονία καί στήν ἐχθρική παρουσία ἔξι ἑκατομμυρίων ξένων: αὐτές εἶναι οἱ βασικές ἀρχές καί στόχοι τοῦ F.N.J.

Ἐδῶ καί σαράντα χρόνια, ὅλες οἱ θεμελιώδεις ἀξίες, τά μεγάλα ἰδανικά μέ τά ὁποῖα εἴμαστε συνδεδεμένοι δέν ἔχουν σταματήσει νά φθείρονται ἀπό τόν ἐκχυδαϊσμό καί τήν θέληση ἐκμηδενίσεως τῶν θεσμῶν (τοῦ Κράτους, τοῦ στρατοῦ), τῶν λειτουργιῶν, τῶν ἱερῶν καί τῶν συμβόλων. Αὐτή ἡ ἐξέλιξη ἐπιβεβαιώνεται σήμερα θεαματικά. Αἰσθάνεται κανείς καθαρά στούς νέους τήν θέληση γιά μιά ἐπιστροφή στήν πειθαρχία καί στήν ἠθική, τήν θέληση γιά νά παλαίψουν γιά μιά ἀναγέννηση τῶν ἀναγκαίων ὑψηλῶν ἀξιῶν πού ὑπερέχουν ἀπέναντι στήν παρακμή.

Εἶναι προφανές ὅτι χιλιάδες νέοι ἐντάσσονται στίς γραμμές μας, ἐπειδή ἀκριβῶς ἔχουν τήν βαθειά πεποίθηση πώς ἡ Γαλλική πατρίδα βρίσκεται σέ πραγματικό κίνδυνο. Ἔρχονται κοντά μας ἀκόμα, ἐπειδή φέρνουμε μιά ἀκριβή καί συγκεκριμένη ἀπάντηση στά προβλήματα πού τούς ἀπασχολοῦν στήν καθημερινή τους ζωή, εἴτε αὐτά εἶναι στό σχολεῖο, εἴτε στό Πανεπιστήμιο, εἴτε στήν δουλειά τους. Τό νά ἐνταχθεῖ κανείς στό F.N.J. σημαίνει ὅτι θέλει νά ἐφαρμόσει ἕνα πολιτικό πρόγραμμα ἐθνικῆς ἀνασυγκροτήσεως, πάλης κατά τῆς νεολαιΐστικης ἀνεργίας, κατά τῆς ἀνασφάλειας, τῶν ναρκωτικῶν, τῆς μαρξιστοποιήσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς χωρίς ὅρια μετανάστευσης... Σημαίνει ὅτι θέλει νά πολεμήσει πρόσωπο μέ πρόσωπο ὅλες τίς δυνάμεις τῆς «ἀντί - Γαλλίας» καί τήν δράση τῶν ἐξτρεμιστικῶν καί ὑπονομευτικῶν ὀργανώσεων ὅπως ἡ S.O.S. — Racisme ἤ τῶν συνασπισμῶν πού διατυμπανίζουν τήν ἰδεολογία τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ πιό πρόσφατη προσπάθειά μας, καί ὄχι ἀπό τίς πιό ἀσήμαντες, ἐντοπίζεται στήν θέλησή μας νά βγάλουμε τήν γαλλική νεολαία ἀπό τήν ἀπάθεια καί τόν λήθαργό της. Στήν Γαλλία, εἶναι ἀπαραίτητο νά σπάσουμε τήν ἀδιαφορία τῶν νέων, ὄχι βέβαια γιά τό πολιτικό γίγνεσθαι, ἀλλά γιά τά συχνά ἀναξιόπιστα κόμματα πού ὑποτίθεται ὅτι τούς ἐκπροσωποῦν.

Πρέπει νά συντρίψουμε αὐτή τήν ἀπολιτικοποίηση, δηλ. μέ τήν ἐτυμολογική σημασία τοῦ ὅρου, τήν ἄρνηση νά ἐνδιαφερθεῖ κανείς γιά τά προβλήματα τῆς πολιτείας· αὐτή τήν ἀπολιτικοποίηση στήν ὁποία πολλοί νέοι τείνουν νά βροῦν καταφύγιο. Ὅπως καί ὁ Περικλῆς, πιστεύω ὅτι «ἕνας πολίτης πού δέν ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτική, δέν εἶναι ἕνας ἥσυχος πολίτης ἀλλά ἕνας ἄχρηστος πολίτης».

2. Ἡ Νεολαία τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου εἶναι ἀπολύτως σύμφωνη μέ τό κόμμα σχετικά μέ τήν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῆς νεολαίας;

Ἄν ναί, δέν πιστεύετε πώς ἡ νεολαία διεκδικεῖ, ἀπό ἔνστικτο, πιό ριζικές λύσεις;

Ἔχετε δικαίωμα νά διατυπώσετε μιά ἄποψη διαφορετική ἀπό ἐκείνη τῶν διευθυνόντων τοῦ Ἐθνικοῦ Μετώπου;

Θά ἀπαντήσω πολύ καθαρά στήν ἐρώτησή σας. Εἶμαι ὁ γενικός διευθυντής τοῦ F.N.J.· σέ ἐμένα ἀνήκει ἡ εὐθύνη νά ἐξηγήσω τήν γραμμή τοῦ Ἐθν. Μετώπου στα νέα μέλη καί νά ἀποτελέσω, ἀντιστρόφως, τόν ἀντιπρόσωπό τους στήν διοίκηση τοῦ Ἐθν. Μετώπου.

Ὡς ὑπεύθυνος τοῦ F.N.J., συνεδριάζω μαζί μέ τόν Ζ. Μ. Λεπέν στό Πολιτικό Γραφεῖο τοῦ κινήματός μας. Τό Πολιτικό Γραφεῖο ἀντιπροσωπεύει τήν πραγματική πολιτική διοίκηση τοῦ Ἐθν. Μετώπου. Κατά τήν διάρκεια αὐτῶν τῶν συνεδριάσεων μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νά ὑποδείξω τήν εὐαισθησία τῶν νέων πάνω σε ὁρισμένο πολιτικό ζήτημα, νά δώσω τήν γνώμη καί τήν θέση τῶν νέων τοῦ κινήματος σέ κάθε πρωτοβουλία.

Ὀφείλω νά ἀναγνωρίσω ὅτι ἡ γνώμη τῶν νέων ἐξετάζεται πάντα μέ προσοχή ἀπό τά ὑπόλοιπα μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου καί εἰδικά ἀπό τόν Πρόεδρό μας, τόν Ζάν - Μαρί Λεπέν.

Ὁ διάλογος ὁ ὁποῖος ἔχει θεσμοθετηθεῖ σταθερά

«...Αἰσθάνεται κανείς καθαρά στούς νέους τή θέληση γιά μιά ἐπιστροφή στήν πειθαρχία καί στήν ἠθική...»

ἀνάμεσα στά στελέχη τῆς νεολαίας καί στούς «ἐνήλικες» τοῦ Ἐθν. Μετώπου ἐπιτρέπει νά διεξάγουμε δίπλα - δίπλα ἕναν σοβαρό καί δημιουργικό ἀγώνα.

Ἐπειδή οἱ νέοι ἔχουν, ἐκ τῶν πραγμάτων, περισσότερο ἐλεύθερο χρόνο, εἶναι πιό δραστήριοι καί περισσότερο ἐνθουσιώδεις, τό F.N.J. ἀποτελεῖ τήν πραγματική αἰχμή τοῦ δόρατος τοῦ Ἐθν. Μετώπου. Ἀπό πολιτικῆς πλευρᾶς ὑπολογίζουμε στήν ζωντάνια τῶν νέων γιά νά πάρουν στά χέρια τους τό μέλλον τους, γιά νά ὁδηγήσουν μέ τήν ἐργασία τους, τήν πίστη καί τήν εὐθυμία τους, τήν ἐθνική δεξιά στήν νίκη.

Τό F.N.J. διεκδικεῖ τήν ἰδέα νά συσπειρώσει γύρω του τήν νεολαία ἡ ὁποία, σύμφωνα μέ τά λόγια τοῦ Μοντερλάν, διαθέτει δύο δυνάμεις: «ἕνα αἷμα γιά δράση καί ἕνα πνεῦμα πού θέλει νά μείνει ἐλεύθερο».

3. Ποιό εἶναι τό κύριο πρόβλημα τῆς νεολαίας στήν Γαλλία καί ποιά εἶναι ἡ πρότασή σας γιά νά λυθεῖ;

Πρίν λίγο εἶπα ὅτι τό F.N.J. θέλει νά προωθήσει μιά πολιτική γιά τήν νεολαία στό σύνολό της καί νά φέρει μιά συγκεκριμένη ἀπάντηση στίς ἀγωνίες τῶν νέων καί στά καθημερινά τους προβλήματα. Ποιό εἶναι τό κύριο πρόβλημα; Μά φυσικά, ἡ ἀνεργία.

Ἡ ἀνεργία μαστίζει σκληρά τόν πληθυσμό καί εἰδικότερα τούς νέους. Ἡ παροῦσα κυβέρνηση ὅπως καί ἡ σοσιαλιστική ἀριστερά ἀποδεικνύεται ἀνίκανη νά ἐξασφαλίσει ἐργασία γιά ὅλους τούς συμπατριῶτες μας, ἐνῶ τό δικαίωμα στήν ἐργασία εἶναι ἕνα θεμελιῶδες δικαίωμα.

Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ὁ ἀριθμός τῶν νέων πού εἶναι ἄνεργοι δέν σταματᾶ νά μεγαλώνει καί, αὐτή τήν στιγμή, περισσότεροι ἀπό ἕνα ἑκατομμύριο νέων Γάλλων ἀναζητοῦν ἐργασία, δηλαδή ἕνας νέος ἐνεργός Γάλλος στούς τρεῖς.

Χωρίς νά περάσουμε στίς λεπτομέρειες, γιά νά ἀντιμετωπιστεῖ αὐτή ἡ ἀπαράδεκτη κατάσταση ἀπαιτεῖται σέ σύντομο χρονικό διάστημα ἡ ἐγκατάσταση μιᾶς ἀποτελεσματικῆς πολιτικῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ἐργασίας καί τῆς ἐπιχειρηματικῆς δραστηριότητας. 'Επίσης, θεωροῦμε οὐσιῶδες, παρά τήν συστηματική καί ἀπαράδεκτη ἄρνηση τῆς συμμορίας τῶν 4 (Κ.Κ.Γ., Σοσιαλιστικό Κόμμα, Φιλελεύθεροι R.P.R. - U.D.F.) νά πραγματοποιηθεῖ μιά πραγματική πολιτική προτεραιότητας στήν παραχώρηση ἐργασίας εἰς ὄφελος τῶν Γάλλων. Γι' αὐτό, πρέπει νά ἐκσυγχρονίσουμε τίς βιομηχανίες πού χρησιμοποιοῦν ἀνειδίκευτους ἐργάτες καί, στήν συνέχεια, νά δώσουμε προτεραιότητα στούς Γάλλους ὅσον ἀφορᾶ στίς προσλήψεις.

Ταυτοχρόνως, ἡ Γαλλία πρέπει νά ξεκινήσει μία αὐστηρή πολιτική γιά τόν κίνδυνο πού ἀντιπροσωπεύει ἡ μετανάστευση, ζητώντας νά γίνει σεβαστή ἡ προτεραιότητα ἐργασίας γιά τούς Γάλλους καί εἰδικότερα γιά τούς πιό νέους ἀνάμεσά τους καί οἱ κοινωνικές παροχές (ἐπιδόματα ἀνεργίας κ.λπ...) νά προορίζονται μόνο γιά αὐτούς. 'Η Γαλλία μᾶς ἀνήκει καί πρέπει νά μποροῦμε νά ζοῦμε σ' αὐτήν ἀξιοπρεπῶς ἀπολαμβάνοντας τά προϊόντα τῆς ἐργασίας μας.

«...Δέν ἀποδεχόμαστε σάν ἕνα μοιραῖο γεγονός τήν ταπείνωση νά βλέπουμε 350 ἑκατομμύρια Εὐρωπαίους νά ζητοῦν ἀπό 250 ἑκατομμύρια 'Αμερικάνους νά τούς προστατεύουν ἀπέναντι σέ 270 ἑκατομμύρια Σοβιετικούς...»

4. —Πῶς ἐκτιμᾶτε τίς ἐργασίες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συνομοσπονδίας μέχρι σήμερα; Τί ἐλπίζετε γιά τό μέλλον;

'Οδηγημένοι ἀπό τήν δυνατή μας σύνδεση μέ τήν Εὐρωπαϊκή συνείδηση, ἀποφασίσαμε, σέ πλήρη συμφωνία μέ τούς 'Ιταλούς τοῦ Fronte Della Gioventu (MSI) καί τούς Έλληνες φίλους μας τῆς ΕΠΕΝ, νά ξανασυγκεντρώσουμε καί νά ἐπαναδιαρθρώσουμε τό σύνολο τῶν νέων εὐρωπαίων 'Εθνικιστῶν.

Πιστεύω ὅτι κατά βάθος αὐτή ἡ συγκέντρωση τῶν νέων τῆς 'Ομάδος τῆς Ευρωπαϊκῆς Δεξιᾶς εἶχε σάν πρῶτο στόχο νά δείξει ὅτι ἡ Εὐρώπη, γιά τούς νέους τῶν χωρῶν μας, δέν εἶναι ἡ Εὐρώπη τῆς παρακμῆς πού διαχειρίζεται τό σύνολο τῶν πολιτικῶν κομμ[άτ]των, ἀλλά εἶναι αὐτή πού ἐκτείνεται ἀπό τήν Βρέσ[τη] στήν Οὐκρανία καί ἀπό τήν Σκανδιναβία στήν 'Αθ[ή]να, αὐτή πού πρέπει νά ἀναγεννηθεῖ βασισμένη [σέ] δύο θεμελιώδεις ἀρχές: τήν ταυτότητα καί τήν ἀν[ε]ξαρτησία.

Γιά νά πραγματοποιήσουμε αὐτόν τόν στόχο, τ[ῆς] δημιουργίας μιᾶς Εὐρωπαϊκῆς Συνομοσπονδίας τ[ῆς] Νεολαίας, πήραμε τήν ἀπόφαση τῶν τακτικῶν συνα[ν]τήσεων.

Πρίν λίγους μῆνες βρισκόμασταν στήν 'Αθήνα μ[ε]τά στήν πρωτεύουσα τῆς Κυανῆς 'Ακτῆς (Νίκαια). Κ[ά]θε μία ἀπό τίς συναντήσεις μας, στίς ὁποῖες ἦτ[αν] προσκεκλημμένοι πολλοί παρατηρητές ἀπό ἄλλα ε[ὐ]ρωπαϊκά ἔθνη, ἦταν πλούσια σέ ἀποτελέσματα κ[αί] ἀπέδειξε ὅτι πέρα ἀπό τίς ἰδιαιτερότητες καί τίς ἰδε[ο]λογικές καί πολιτικές παραδόσεις καθενός, ἔχου[με] μιά κοινή ἀντίληψη τῆς Εὐρώπης.

Όλοι μαζί, δέν ἀποδεχόμαστε σάν ἕνα μοιραῖο γ[ε]γονός τήν ταπείνωση νά βλέπουμε 350 ἑκατομμύρ[ια] Εὐρωπαίους νά ζητοῦν ἀπό 250 ἑκατομμύρια 'Αμερ[ι]κανούς νά τούς προστατεύουν ἀπέναντι σέ 270 ἑκ[α]τομμύρια Σοβιετικούς.

Όλοι μαζί πιστεύουμε ὅτι πρέπει νά ἀγωνιστοῦ[με] γιά νά οἰκοδομήσουμε μιά Εὐρώπη πολιτική, στρατ[ι]ωτική καί πολιτιστική, μιά Εὐρώπη τῶν πατρίδων.

Εὔχομαι στό μέλλον νά συνεχίσουμε τίς ἐργασί[ες] μας μέσα στήν ἴδια ἀτμόσφαιρα εἰλικρίνειας καί σ[υ]νεργασίας καί νά παραμερίζουμε ὅσα τυχόν μᾶς χωρ[ί]ζουν ὥστε νά προσέχουμε ὅλα ὅσα μᾶς ἑνώνουν γ[ιά] τό μέλλον τῶν ἐθνῶν καί τοῦ πολιτισμοῦ μας.

5. —Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σας γιά τήν ἑλληνικ[ή] ἐθνικιστική πραγματικότητα;

'Η πλειοψηφία τῶν ὁμαδῶν καί φίλων μας ἀνεκ[ά]λυψε τήν ἑλληνική ἐθνική δεξιά ὕστερα ἀπό τήν ἕν[ω]σή της μέ τό 'Εθν. Μέτωπο καί τό 'Ιταλικό Κοινων[ι]κό Κίνημα (M.S.I.) στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο τ[οῦ] Στρασβούργου τόν 'Ιούλιο τοῦ 1984.

'Η δράση καί ἡ παρουσία στήν Γαλλία τοῦ ἀντ[ι]προέδρου τῆς 'Ομάδος τῶν κομμάτων τῆς Εὐρωπα[ϊ]κῆς Δεξιᾶς κου Χρύσανθου Δημητριάδη μᾶς ἐπέτρ[ε]ψαν νά κατανοήσουμε καλύτερα τήν πραγματικότητ[α] τῆς ἐθνικῆς Δεξιᾶς στήν 'Ελλάδα καί νά ἀντιληφθοῦ[με] καλύτερα, π.χ., τήν ἀκτινοβολία τῆς ἱστορικῆ[ς] προσωπικότητας τοῦ φυλακισμένου ἀρχηγοῦ τῆ[ς] ΕΠΕΝ, τοῦ Γεωργίου Παπαδόπουλου.

Γιά ἐμᾶς, ἡ ΕΠΕΝ ἀντιπροσωπεύει μιά πραγματικ[ή] λαϊκή καί κοινωνική ἐθνική δεξιά, ἕνα κίνημα πο[ύ] κατόρθωσε νά κατακτήσει μιά ἕδρα στό Εὐρωπαϊκ[ό] Κοινοβούλιο, παρά τόν ἀποκλεισμό της ἀπό τήν ἑλ[]ληνική πολιτική τάξη καί τήν ἄρνηση τῆς τελευταία[ς] νά τῆς δώσει πρόσβαση στά μέσα ἐνημερώσεως κ[αί] τηλεπικοινωνίας.

Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι, ὅπως καί τό 'Εθν. Μέτωπ[ο] ἡ ἐθνική ἑλληνική δεξιά ἔχει τήν δυνατότητα νά γίν[ει] ἕνα σημαντικό πολιτικό κόμμα στήν χώρα της γιατ[ί] ἀντιπροσωπεύει καί ἐκφράζει τά ὁράματα καί τίς επ[ι]θυμίες τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ.

'Ο ἀγώνας πού ξεκινήσαμε μαζί θά κρατήσει πολ[ύ] καιρό· χρειάζεται ἐπίσης καί νά ἐνημερώσουμε ἄμεσ[α] τούς πολίτες. Αὐτό τόν σκοπό ὑπηρετεῖ καί τό περιο[]δικό σας. Βρίσκει τόν λόγο ὕπαρξής του σέ αὐτή τή[ν]

ἐπιθυμία νά ἐνημερώσει, νά προσφέρει κάποιο ὑλικό γιά σκέψη στούς νέους τῆς γενιᾶς μας. Παρεμβαίνοντας σέ ὅλα τά ἐπίπεδα, εἶναι ἕνα ἐλεύθερο ἔντυπο πού ἐγκαινιάζει ἕναν τόνο σαφῶς σύγχρονο καί ἀνανεωμένο. Τό περιοδικό σας ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά στοιχεῖα τῆς διαδικασίας πού θά ὁδηγήσει τούς Ἕλληνες ἐθνικιστές νά γίνουν ἡ πρωτοπορία τοῦ ἀγώνα γιά τήν ἀναγέννηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τῆς Εὐρώπης.

6. —Ποιά εἶναι τά σημεῖα πού ἑνώνουν τούς εὐρωπαϊκούς λαούς σήμερα καί ποιές πρέπει νά εἶναι οἱ βάσεις τῆς Εὐρώπης τῶν Πατρίδων;

Τό κίνημά μας εἶναι συνδεδεμένο περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο μέ τήν εὐρωπαϊκή ἰδέα. Κι αὐτό γιά δύο τουλάχιστον λόγους: πρῶτα ἀπ' ὅλα, τό F.N.J. εἶναι ἕνας πολιτικός σχηματισμός σύγχρονος, πού τόν ἀπασχολεῖ τό μέλλον, ἡ μοίρα τοῦ λαοῦ του· ὕστερα, καί γιά πιό ρεαλιστικούς λόγους, εἴμαστε πεπεισμένοι ὅτι τά ἀποτελέσματα τῶν προεδρικῶν ἐκλογῶν τοῦ Μαΐου 1988 στήν Γαλλία θά ἔχουν ἐπιπτώσεις σέ ὁλόκληρη τήν Εὐρώπη.

Σ' αὐτά τά ἐπιχειρήματα θά προσθέσω ὅτι κάθε ἐθνική προβληματική ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπεκτείνεται στήν εὐρωπαϊκή διάσταση μέ κύρια σημεῖα τήν ταυτότητα καί τήν ἀνεξαρτησία.

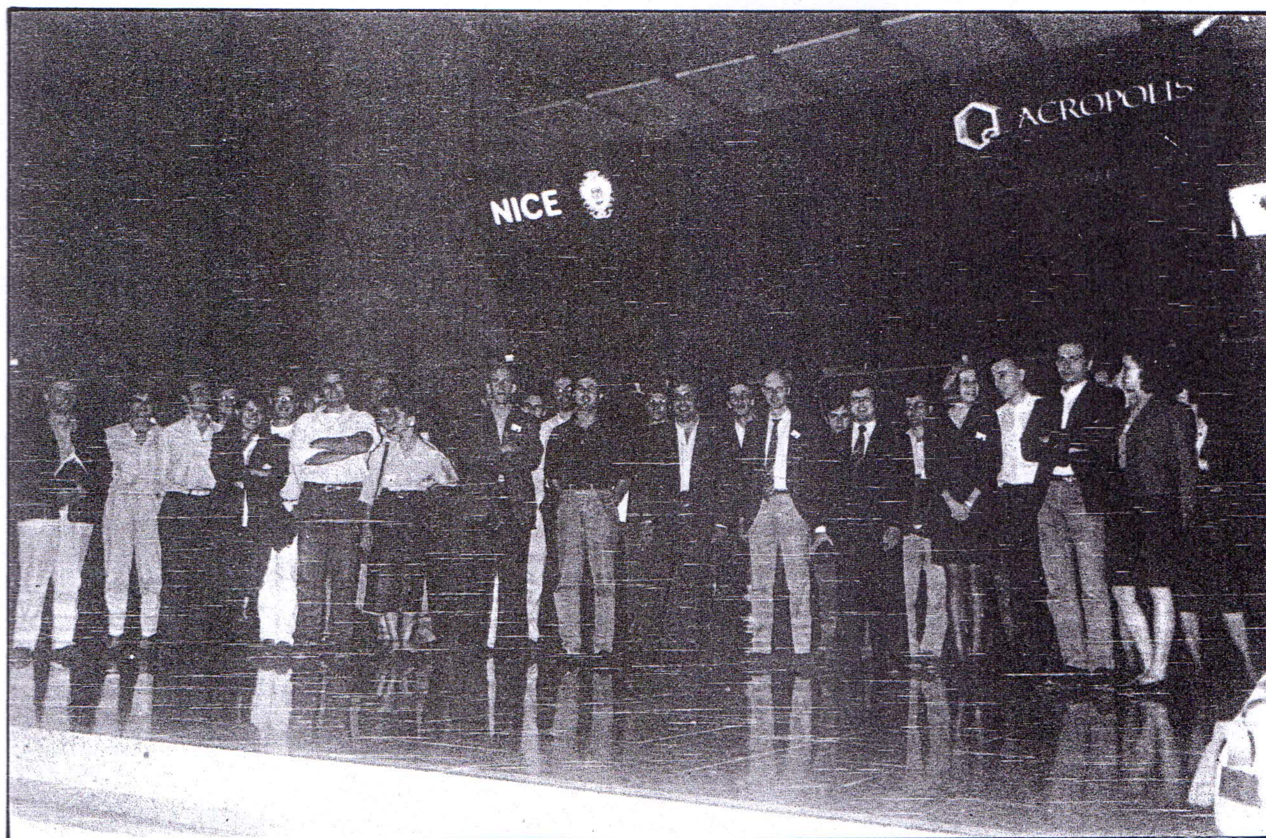
Ἡ ἐφαρμογή τῆς πολιτικῆς μας θέλησης περνάει ἀναπόφευκτα ἀπό τήν ἀναγκαιότητα μιᾶς εὐρωπαϊκῆς συνείδησης, κληρονόμου ἑνός πολιτισμοῦ, πού ἐνσωματώνει τίς ἀξίες τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ρωμαϊκοῦ κόσμου καί τοῦ χριστιανισμοῦ, καί ἀπό τήν ἀναγκαιότητα μιᾶς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, στρατιωτικῆς καί πολιτιστικῆς ἀνεξαρτησίας.

Σ' ἐμᾶς, τούς νέους τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνικῶν δεξιῶν κομμάτων, ἀνήκει ἡ τιμή καί τό καθῆκον νά καλέσουμε τόν λαό στόν ἀγώνα γιά τήν ἀναγέννηση τῆς Εὐρώπης.

Ἀπό σήμερα κιόλας ἡ Εὐρώπη πρέπει νά ἀντιμετωπίσει μία τριπλή ἀπειλή: τήν πολιτικο - στρατιωτική ἀπειλή πού προέρχεται ἀπό τήν Σοβιετική Ἕνωση καί ὑποστηρίζεται ἀπό τόν διεθνή κομμουνισμό, τήν δημογραφική ἀπειλή πού σκιάζει τήν εὐτυχία καί τήν ὕπαρξη ἀκόμα τῶν λαῶν καί τῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, τήν ἀπειλή τῆς Κοινωνικῆς καί ἠθικῆς παρακμῆς πού καταστρέφει τίς ἀτομικές θελήσεις καί ἀπογοητεύει κάθε πρωτοβουλία καί προσπάθεια.

Ἀπέναντι σ' αὐτούς τούς θανάσιμους κινδύνους πιστεύουμε ὅτι ἡ ἀτομική προσπάθεια, ἡ ἐξυπνάδα καί τό θάρρος τοῦ καθένα μας μποροῦν νά γλιτώσουν τά ἔθνη μας καί τίς μοῖρες μας ἀπό τήν καταστροφή. Πιστεύουμε ὅτι ἔφτασε ἡ ὥρα νά ἑνωθοῦμε γύρω ἀπό τούς πραγματικούς πατριῶτες, γύρω ἀπό τήν Εὐρώπη τῶν πατρίδων, νά ὑπερασπιστοῦμε μαζί τήν κοινή μας παράδοση καί τήν ἠθική καί πολιτιστική κληρονομιά μας, νά παλαίψουμε γιά τήν νίκη τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν καί οἰκονομικῶν ἐλευθεριῶν ἐνάντια στούς ὑποστηρικτές τῆς τυραννίας, τῆς πνευματικῆς τρομοκρατίας καί τῆς βίας ἔτσι ὥστε ἡ δικαιοσύνη νά βασιλεύσει στήν Εὐρώπη.

Ὅπως ὁ Ζάν - Μαρί Λεπέν, μποροῦμε νά διακηρύξουμε: «Εἶμαι Εὐρωπαῖος καί περήφανος γι' αὐτό, ἔχοντας συναίσθηση τῶν δικαιωμάτων καί τῶν ὑποχρεώσεών μου».

Ἡ Ἐπιτροπή γιά τή Συγκρότηση τῆς Συνομοσπονδίας τῶν Νέων τῆς Εὐρώπης, στό μέγαρο «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» στή Νίκαια

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΗ ΣΙΔΗΡΑ ΦΡΟΥΡΑ

Τήν ἐπιμέλεια τοῦ ἄρθρου εἶχε ο Πενθεύς

Le Roumain est an animal Nationaliste
Eugene Ionesco

I

'Ανίχνευση τοῦ ἐδάφους

τοῦ Πενθέα

Τόν Αὔγουστο τοῦ 1916 ἡ Ρουμανία κάτω ἀπό τίς συνεχῶς αὐξανόμενες ὑποσχέσεις τῆς 'Αντάντ γιά ἱκανοποίηση τῶν ἐθνικῶν της διεκδικήσεων μετά τό τέλος τοῦ πολέμου, πείθεται νά ἐγκαταλείψει τήν «ἔνοπλη» οὐδετερότητά της καί ἐμπλέκεται, οὐσιαστικά ἀπροετοίμαστη, στήν περιπέτεια τοῦ Μεγάλου Πολέμου. Τόσο ὁ Βασιλιάς Φερδινάνδος ὅσο καί ὁ Πρωθυπουργός 'Ιονέλ Μπρατιάνου ἔχουν πάρει τήν κατηγορηματική διαβεβαίωση ὅτι οἱ σύμμαχοί τους ὄχι μόνο θα ἐξουδετέρωναν οποιαδήποτε ἀπειλή πού θά προερχόταν ἀπό τήν ἐχθρική Βουλγαρία, ἀλλά τό σπουδαιότερο θά ἐξασφάλιζαν στό Ρουμανικό στρατό τή δυνατότητα μιᾶς γρήγορης διείσδυσης στά διεκδικούμενα ἐδάφη τῆς Τρανσυλβανίας.

Σύμφωνα μέ τό στρατιωτικό σύμφωνο πού εἶχε ὑπογραφεῖ στό Βουκουρέστι, ἡ βουλγαρική ἀπειλή θά ἐξουδετερωνόταν ἀπό μιά μεγάλης ἔκτασης ἐπίθεση τῆς στρατιᾶς τῆς Θεσ/νίκης πού ἤδη βρισκόταν κάτω ἀπό τή διοίκηση τοῦ στρατηγοῦ Σαράιγ, ἐνῶ ταυτόχρονα ὁ ρωσικός στόλος θά ἀναλάμβανε τήν προστασία τῶν ρουμανικῶν ἀκτῶν.

'Η διάταξη τοῦ ρουμανικοῦ στρατοῦ — ἀπό τίς 4 στρατιές τῆς χώρας μόνο μιά παρατάσσεται μέ μέτωπο στά ρουμανο - βουλγαρικά σύνορα — φανερώνει ξεκάθαρα ὅτι ἡ ρουμανική στρατιωτική ἡγεσία, ἐφησυχασμένη ἀπό τίς συμμαχικές διαβεβαιώσεις, ἔχει αποκλείσει κατηγορηματικά ὁποιοδήποτε ἐνδεχόμενο διμέτωπου ἀγώνα. 'Η Ρουμανία ἔχει τήν ψευδαίσθηση ὅτι εἶναι πανίσχυρη. Στίς 27 Αὐγούστου (νέα ἡμερομηνία) καί παρά τό γεγονός ὅτι ἡ ἐπίθεση τοῦ Σαράιγ δέν ἔχει ἀκόμα ἐκδηλωθεῖ ἡ Ρουμανία κηρύσσει τόν πόλεμο ἐναντίον τῆς Αὐστρίας καί τό ἴδιο βράδυ, τά στρατεύματά της ἀρχίζουν τή διάβαση τῶν Καρπαθίων καί τῶν Τρανσυλβανικῶν Ἄλπεων.

'Αρχικά οἱ Αὐστριακοί αἰφνιδιάζονται καί ὑποχωροῦν.

Αὐτές οἱ ψευδαισθήσεις διαρκοῦν λίγες μόνο μέρες.

'Εκμεταλλευόμενες τήν ἀνεξήγητη ἀπραξία τοῦ Σαράιγ οἱ δυνάμεις τοῦ φον Μάκκενσεν, κινούμενες ἀπό τό βουλγαρικό ἔδαφος, στρέφονται ἐνάντια στήν 3η ρουμανική στρατιά τοῦ στρατηγοῦ 'Ασλάν. Μέ τή σειρά τους οἱ Ρουμάνοι αἰφνιδιάζονται καί ὑποχωροῦν, ἀφήνοντας τόν ἐχθρό νά εἰσδύσει στή Δοβρουτσά.

Πρίν προλάβουν νά συνέλθουν ἀπό τήν ἔκπληξη δέχονται ἕνα ἀκόμα ἰσχυρό κτύπημα. Στίς 16 Σεπτεμβρίου ἡ 9η Γερμανική στρατιά τοῦ συγκροτήματος φον Φάλκενχάιμ ἀντεπιτίθεται στόν τομέα τῆς Τρανσυλβανίας πρός τήν κατεύθυνση τῆς 1ης ρουμανικῆς στρατιᾶς τοῦ στρατηγοῦ 'Αβαρέσκου. 'Η ρουμανική στρατιά τοῦ στρατηγοῦ Κοάντα, στό μέσον τῆς ρουμανικῆς διάταξης. Στά δεξιά της ἡ 4η στρατιά πού συνδέει τό ρουμανικό μέτωπο μέ τό ρωσικό, ὑποχωρεῖ μέ τή σειρά της κάτω ἀπό τό συνδυασμένο σφυροκόπημα τῆς 1ης Αὐστροουγγρικῆς στρατιᾶς καί τῆς στρατιᾶς τοῦ Νότου.

'Η Ρουμανία ὑποχρεωμένη νά διεξαγάγει ἕνα διμέτωπο ἀγώνα, μέ μέτωπα πού ἀπέχουν μεταξύ τους 200 km χάνει ὁριστικά ὁποιαδήποτε στρατιωτική πρωτοβουλία. Στίς 19 'Οκτωβρίου, ὁ φον Μάκκενσεν ἐπαναλαμβάνει τήν ἐπίθεσή του στόν τομέα τῆς Δοβρουτσά. Τέσσερεις μέρες ἀργότερα, ἀμέσως μετά τήν κατάληψη τῆς Κοστάνζα, ὁ Μάκκενσεν αἰφνιδιάζει γιά μιά ἀκόμα φορά, στρέφοντας δύο ἀπό τίς μεραρχίες του πρός τήν κατεύθυνση τῆς προέλασης τοῦ φον Φάλκενχάιμ.

Στίς 30 Νοεμβρίου, ἡ 1η στρατιά τοῦ Δούναβη καί ἡ 9η στρατιά τοῦ Φάλκενχάιμ συνενώνονται κατά μῆκος τοῦ ποταμοῦ 'Αρτζές, τελευταία γραμμή ἄμυνας μπροστά ἀπό τή ρουμανική πρωτεύουσα.

Μπροστά σ' αὐτό τόν θανάσιμο κίνδυνο ὁ Βασιλιάς Φερδινάνδος καί ἡ Κυβέρνηση Μπρατιάνου, ἐγκαταλείπουν τό Βουκουρέστι καί καταφεύγουν στό 'Ιάσιο, τήν ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Μολδαυίας. Προληπτικά ὁ ρουμανικός χρυσός πού ἀντιπροσωπεύει τό ποσό τῶν 7.000.000 λέυ φυγαδεύεται μυστικά, στά θησαυροφυλάκια τῆς Τσαρικῆς Ρωσίας.

Στίς 3 Δεκεμβρίου, τό ρουμανικό μέτωπο πίσω ἀπό τόν ποταμό 'Αρτζές ἀνατρέπεται. Τρεῖς μέρες ἀργότερα ὁ φον Μάκκεν-

σεν μπαίνει θριαμβευτικά στό ἀνυπεράσπιστο Βουκουρέστι.

Παρά τό γεγονός ὅτι τό μεγαλύτερο μέρος τῆς χώρας βρίσκεται κάτω ἀπό ἐχθρική κατοχή, τόσο ὁ Βασιλιάς ὅσο καί ἡ πολιτική ἡγεσία ἀρνοῦνται νά παραδεχθοῦν τήν ἧττα.

Τά ἄθλια ὑπολείμματα τοῦ Ρουμανικοῦ στρατοῦ καλοῦνται νά συνεχίσουν τόν ἀγώνα κατά μῆκος μιᾶς καινούργιας ἀμυντικῆς γραμμῆς πάνω στόν ποταμό Σερέτη, στή Μολδαυία...

Τόν 'Οκτώβριο τοῦ 1917 ἡ Μπολσεβικική ἐπανάσταση καί ἡ ἄρνηση τῆς καινούργιας ἡγεσίας νά συνεχίσει «τόν πόλεμο τοῦ Τσάρου» φέρνει τή Ρουμανία σέ μιά θέση τόσο τραγική πού οἱ ἴδιοι οἱ σύμμαχοί της τήν προτρέπουν νά ἐγκαταλείψει τόν ἀγώνα.

Στίς 9 Δεκεμβρίου 1917, μέ τήν ὑπογραφή τῆς συνθήκης τῆς Φωξάνης, ἡ Ρουμανία βγαίνει ἀπό τίς τάξεις τῶν ἐμπολέμων καί ἀμέσως μετά ἀρχίζουν οἱ δύσκολες διαπραγματεύσεις γιά τούς ὅρους τῆς εἰρήνης.

'Η καινούργια κυβέρνηση τοῦ στρατηγοῦ 'Αβαρέσκου, πού καλεῖται νά περισώσει τά τελευταῖα ἴχνη τῆς ρουμανικῆς ἀξιοπρέπειας, βρίσκει τούς ὅρους τοῦ ἐχθροῦ ὑπερβολικά σκληρούς καί ἀρνούμενη νά τούς ὑπογράψει ὑποβάλλει τήν παραίτησή της.

Τήν κυβέρνηση 'Αβαρέσκου διαδέχεται ἡ κυβέρνηση Μαργκιλομάν. 'Η κυβέρνηση αὐτή ἀναλαμβάνει τήν εὐθύνη τῆς συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου, πού ὑπογράφεται στίς 7 Μαρτίου 1918.

'Η ταπείνωση τῆς Ρουμανίας διαρκεῖ λίγους μόνο μῆνες.

Τόν Νοέμβριο τοῦ 1918 οἱ Κεντρικές αὐτοκρατορίες ὁμολογοῦν ἀνοικτά πλέον τήν ἀδυναμία τους νά συνεχίσουν τόν πόλεμο καί ζητοῦν κατάπαυση τῶν ἐχθροπραξιῶν μέ βάση τά γνωστά 14 σημεῖα τοῦ 'Αμερικανοῦ Προέδρου Οὐΐλσων.

'Η Ρουμανία πού μόλις τήν τελευταία στιγμή προλαβαίνει νά κηρύξει γιά δεύτερη φορά τόν πόλεμο ἐνάντια στίς Κεντρικές αὐτοκρατορίες, ἐξασφαλίζει τό δικαίωμα νά καθίσει στό τραπέζι τῶν διαπραγματεύσεων ἀπό τήν πλευρά τῶν νικητῶν.

Στίς 30 Νοεμβρίου 1918 ὁ Βασιλιάς Φερδινάνδος ἐπιστρέφει στό Βουκουρέστι καί γίνεται ἀντικείμενο θερμότατων ἐκδηλώσεων. Γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία τῆς χώρας προκηρύσσονται ἐκλογές μέ καθολική ψηφοφορία. Γιά μιά ἀκόμα φορά οἱ Φιλελεύθεροι κερδίζουν τίς ἐκλογές καί ὁ 'Ιονέλ Μπρατιάνου εἶναι ἀναμφισβήτητα ὁ Πρῶτος Πρωθυπουργός τῆς Μεγάλης Ρουμανίας.

'Εξωτερικά ἡ χώρα φαντάζει παντοδύναμη καί σίγουρη γιά τόν ἑαυτό της. Στά 1919 αἰσθάνεται ἀρκετά ἰσχυρή γιά νά κάνει αἰσθητή τήν στρατιωτική της παρουσία τόσο στή Βεσσαραβία ὅσο καί στήν ἀναρχοκρατούμενη ἀπό τούς ὀπαδούς τοῦ Μπέλα Κούν Οὐγγαρία.

Στήν πραγματικότητα, ἡ Ρουμανία εἶναι ἕνας πάνοπλος γίγαντας μέ πήλινα πόδια. Οἱ πρῶτοι μεταπολεμικοί μῆνες βρίσκουν τή χώρα σέ ἐπικίνδυνο ἀναβρασμό. Τό ἀναχρονιστικό φεουδαρχικό καθεστώς πού στό παρελθόν ἔχει προκαλέσει πολυάριθμες ἐξεγέρσεις τῶν πεινασμένων καί ταπεινωμένων ἀγροτῶν ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει.

Οἱ φιλελεύθερες ἐξαγγελίες τοῦ Μπρατιάνου, στή διάρκεια τοῦ κρίσιμου χειμώνα τοῦ 1917 δέν εἶναι σέ θέση νά μεταβάλουν οὐσιαστικά τή φυσιογνωμία του.

Οἱ λαϊκές μάζες πού τόσες φορές στό παρελθόν εἶχαν προδοθεῖ καί ταπεινωθεῖ, γίνονται μοιραῖα οἱ εὐαίσθητοι δέκτες τῶν μηνυμάτων τῆς καινούργιας θρησκείας πού ἔχει γεννηθεῖ στίς στέππες τῆς γειτονικῆς Ρωσίας.

Οἱ αἱματηρές συγκρούσεις τοῦ 'Ιασίου πού σημειώνονται ἀπό τήν ἐποχή ἀκόμα τοῦ πολέμου καθώς καί ἡ ἐφήμερη λαϊκή Δημοκρατία τοῦ Hotiu, στίς ὄχθες τοῦ Δνείστερ εἶναι προειδοποιήσεις πού γιά τήν ὥρα κανείς δέν νοιάζεται νά διερευνήσει.

Θεωρητικά ἡ ρουμανική νίκη θά μποροῦσε νά συμβάλλει ἀποφασιστικά στήν ἐπαναφορά τῆς τάξεως καί τοῦ Κράτους Δικαίου. Στήν πράξη ἡ νίκη αὐτή ὄχι μόνο δέν ἐπιλύει τά καυτά προβλήματα πού ἤδη ὑπάρχουν ἀλλά προσθέτει καινούργια.

Τά προβλήματα τῆς προπολεμικῆς καί πολεμικῆς περιόδου ὅπως ἡ ἀνεργία, ἡ οἰκονομική ἐξαθλίωση τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ, ἡ συγκέντρωση τοῦ 'Εθνικοῦ πλούτου στά χέρια μερικῶν ἑκατοντάδων οἰκογενειῶν, ἡ ἀνυπαρξία μιᾶς μεσαίας ἀστικῆς τάξης, ἡ διαφθορά τῆς Κρατικῆς μηχανῆς ἐξακολουθοῦν νά ὑπάρχουν. Σ' αὐτά ἡ νίκη προσθέτει τό μεγάλο πρόβλημα πού γεννιέται ἀπό τίς προσαρτήσεις ἐδαφῶν ὅπως ἡ Βεσσαραβία, ἡ Τρανσυλβανία, ἡ Μπουκοβίνα καί τό Βαννάτο. Τό Ρουμανικό Βασίλειο ἔχει τώρα πληθυσμό πού ξεπερνᾶ τά 17.000.000 ἀλλά περισσότεροι ἀπό 5.000.000 ὑπήκοοι ἀγνοοῦν τή ρουμανική γλώσσα.

'Ισχυρές μειονότητες ὅπως 1.500.000 Οὔγγρων τῆς Τρανσυλβανίας καί 1.200.000 διάσπαρτων ἀνά τή χώρα 'Εβραίων ἀπειλοῦν μέ ἐπικίνδυνες ἀλλοιώσεις τόν δημογραφικό καί οἰκονομικό ἱστό τῆς χώρας καί ἀποτελοῦν ἑστίες μελλοντικῶν συγκρούσεων καί ἐθνικοκοινωνικῶν διαφορῶν...

'Η παρουσία τῶν 'Εβραίων στή Ρουμανία χρονολογεῖται ἀπό τά τέλη τοῦ 17ου αἰώνα - ὀλιγάριθμοι στήν ἀρχή κατόρθωσαν μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου νά ἀποκτήσουν σημαντική δύναμη καί ἐπιρροή. Μέ τή συνθήκη τῆς 'Αδριανούπολης στά 1829 ἀποκτοῦν τό δικαίωμα νά ἐμπορεύονται· ἀρχίζουν νά συγκεντρώνουν στά χέρια τους πλούτη δημιουργώντας μεθοδικά ἕνα παρασιτικό κύκλωμα ἀνάμεσα στό ρουμάνο παραγωγό καί τό ρουμάνο καταναλωτή. Κάνοντας χρήση τῶν δεσμῶν τους μέ τήν Παγκόσμια ἑβραϊκή κοινότητα ἀξιώνουν ἀπό τούς ἰσχυρούς τῆς Εὐρώπης νά μήν ἀναγνωρίσουν τήν ρουμανική ἀνεξαρτησία ἄν ἡ Ρουμανία δέν τούς παραχωρήσει ἄνευ ὅρων πλήρη πολιτικά δικαιώματα. Οἱ μεγάλοι της Εὐρώπης θέτουν τό πρόβλημα αὐτό κυνικά κατά τή διάρκεια τοῦ Συνεδρίου τοῦ Βερολίνου ὅμως ἡ μικρή καί ἀδύναμη Ρουμανία ἔχει τό θάρρος νά πεῖ ὄχι.

'Από τότε οἱ 'Εβραῖοι δέν μπόρεσαν νά ἀποτελέσουν τμῆμα τοῦ 'Εθνικοῦ Κορμοῦ. Τό ἀντίθετο μάλιστα. 'Ο ξεσηκωμός τῶν ρουμάνων ἀγροτῶν ἐναντίον τους στά 1907, τά αἱματηρά γεγονότα πού ὁδήγησαν στήν πτώση τῆς κυ-

βέρνησης Κατακουζηνοῦ σφραγίζουν ἕνα αἰώνιο μίσος.

Στά 1919 τό μίσος αὐτό ἀναζωπυρώνεται. Οἱ Ἑβραῖοι πού δέν ἔχουν παραιτηθεῖ ἀπό τίς προσπάθειές τους νά ἐξουσιάσουν καί πολιτικά τή χώρα καί — γιατί ὄχι — νά δημιουργήσουν τήν δική τους Παλαιστίνη στά ρουμανικά ἐδάφη, πού ἀπό τό Μαραμουρές ἐκτείνονται μέχρι τή Μαῦρη θάλασσα, κάνουν γιά μιά ἀκόμη φορά ἔκκληση στήν Παγκόσμια Ἑβραϊκή Κοινότητα.

Τήν ὥρα πού οἱ νικητές τοῦ πολέμου βαπτίζουν μέ ρομαντική διάθεση τίς συνθῆκες εἰρήνης μέ γραφικά τοπωνύμια προαστείων τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, ἡ Comite des Delegations Juives ἀναπτύσσει μιά ἔντονη παρασκηνιακή δράση μέ σκοπό τήν «τακτοποίηση» τῶν ὁμοφύλων της.

Μέ τό τέλος τοῦ πολέμου οἱ Ἑβραϊκοί πληθυσμοί βρίσκονται σέ ἀδιάκοπη κίνηση. Στήν Ρωσία τό καινούργιο καθεστώς δέν τούς συμπαθεῖ καί οἱ Ἑβραῖοι συναντοῦν ἕνα τρομερό ἔχθρό στό πρόσωπο τῆς ὀργάνωσης Yeusektsiya πού στελεχώνεται ἀποκλειστικά ἀπό... ἑβραίους κομμουνιστές.

Ἡ τακτοποίηση αὐτῶν τῶν ἑκατομμυρίων τῶν Ἑβραίων δέν εἶναι ἀσφαλῶς ἕνα εὔκολο πρόβλημα. Ἡ δυτική Εὐρώπη δέν ἔχει τήν παραμικρή διάθεση νά ἐπιτρέψει μιά μαζική μετανάστευση Ἑβραίων στά κράτη της. Ἡ ἀνατολική ὅμως Εὐρώπη συνταραγμένη ἀπό κοσμογονικές ἀνακατατάξεις ὅπου ἀπέραντες αὐτοκρατορίες παραχώρησαν τή θέση τους σέ νεοσύστατα κρατίδια μέ διεκδικούμενα σύνορα καί ὅπου ἡ ἐθνική πολιτική βούληση εἶναι ὑπερβολικά ἀνίσχυρη γιά νά προβάλλει ἀντίσταση παρουσιάζεται σάν μια ιδανική εὐκαιρία.

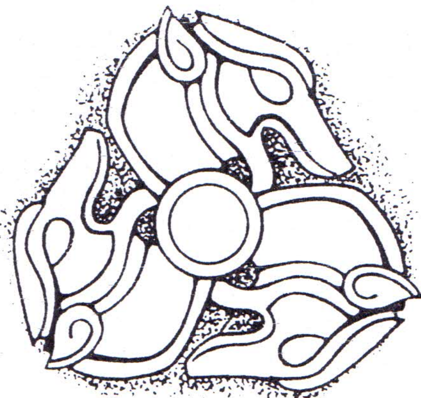
Τά ἄρθρα «περί ἀποδόσεως ἰθαγενείας στίς μειονότητες» πού προβλέπονται τόσο ἀπό τήν συνθήκη τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ (10.9.19) ὅσο καί ἀπό τήν συνθήκη τοῦ Τριανόν (4.6.20) ἐξυπηρετοῦν ἀκριβῶς αὐτή τήν ἱστορική ἀναγκαιότητα.

Αὐτή τήν ἱστορική ἀναγκαιότητα ἡ κυβέρνηση Μπρατιάνου τήν ἀρνεῖται. Ὁ πρωθυπουργός ὑποβάλλει τήν παραίτησή του στό Βασιλέα ἀρνούμενος νά χρεωθεῖ μιά πράξη πού ἰσοδυναμεῖ μέ ἐθνική μειοδοσία.

Μέσα σ' ἕνα κλίμα πολιτικῆς ἔντασης καί κοινωνικοῦ ἀναβρασμοῦ πού ἀγγίζει τά ὅρια τῆς ἀναρχίας προκηρύσσονται ἐκλογές. Νικητές αὐτή τή φορά εἶναι οἱ Ἀγροτικοί καί οἱ Δημοκράτες Ἐθνικιστές. Ὁ καινούργιος Πρωθυπουργός, ὁ Τρανσυλβανός Ἀλέξανδρος Βάιντα Βόιβοντ, φαίνεται ἀπό τήν πρώτη στιγμή ὑπερβολικά ἀνίσχυρος νά ἐπιβάλει τήν τάξη καί νά ἀποκαταστήσει τήν κοινωνική γαλήνη στή χώρα. Οἱ μηχανορραφίες τῶν γαιοκτημόνων πού φοβοῦνται τήν ὑλοποίηση τῆς ἀγροτικῆς μεταρρύθμισης καί ἡ ἑβραική προκλητικότητα πού ἀποβλέπει σ' ἕνα ξεκάθαρο πολιτικό ἐκβιασμό ὑποχρεώνουν τήν Κυβέρνηση νά παραιτηθεῖ τόν Μάρτιο τοῦ 1920.

Ἡ καινούργια κυβέρνηση τοῦ στρατηγοῦ Ἀβαρέσκου πού σχηματίζεται στή συνέχεια δέν μπορεῖ σέ καμιά περίπτωση νά ξεφύγει ἀπό τήν τροχιά τῆς προηγούμενης. Στίς 9 Δεκεμβρίου τοῦ ἴδιου χρόνου μιά βόμβα σκάει μέσα στήν αἴθουσα τῆς Γερουσίας καί ἀποκορυφώνει τόν ἐπαναστατικό πυρετό. Ὁ στρατηγός ἀνατρέχει στά ἔκτακτα μέτρα.

Παρά τό καθεστώς τῆς λογοκρισίας, ὁ ἥρωας τοῦ αἱματηροῦ ἐπεισοδίου πού ἀκούει στό ὄνομα Μάξ Γκόλντσταϊν, παρουσιάζεται μέσα ἀπό τίς σελίδες τοῦ ἑβραϊκοῦ καί τοῦ ἑβραιοκρατούμενου τύπου. οὔτε λίγο οὔτε πολύ σάν... τυραννοκτόνος.

Ὁ ἑβραϊκός καί ὁ ἐλεγχόμενος ἀπό τούς Ἑβραίους τύπος ἀρχίζουν μιά φανερή κατά μέτωπο ἐπίθεση ἐνάντια στό Κράτος.

«Ἕνα κράτος δέν μπορεῖ ποτέ νά καταργηθεῖ μέ τή βία ἐνάντια στή λαϊκή θέληση. Ποῦ εἶναι τό Σύνταγμα; Πού εἶναι οἱ Νόμοι; Ποῦ εἶναι οἱ ἐλευθερίες πού ἐγγυᾶται τό Σύνταγμα; Τί θά ποῦν στό ἐξωτερικό ἀναφορικά μ' αὐτά τά περιοριστικά μέτρα πού παίρνει ἡ κυβέρνηση;

Ἕνα καθεστώς δέ μπορεῖ νά κρατηθεῖ στήν ἐξουσία μέ συλλήψεις, μέ φυλακίσεις, μέ ξιφολόγχες, μέ τόν τρόμο.

Στήν κρατική βία τό πλῆθος καί τά μεμονωμένα ἄτομα θά ἀπαντήσουν μέ πράξεις βίας. Στή δύναμη θά ἀπαντήσουν μέ δύναμη καί στόν τρόμο μέ τρόμο. Σέ καμιά περίπτωση δέν θά εἶναι αὐτοί οἱ ἔνοχοι ἀλλά τό κράτος πού τούς προκάλεσε».

Ὁ Ἀβαρέσκου καταλαβαίνει πώς τό παιχνίδι ἔχει χαθεῖ καί τόν Δεκέμβριο τοῦ 1921 ἡ κυβέρνησή του παραιτεῖται. Ὁ Τάκε Ἰονέσκου — ὑπουργός Ἐξωτερικῶν τῆς Κυβέρνησης Ἀβαρέσκου — ἐπιχειρεῖ νά σχηματίσει καινούργια Κυβέρνηση ἀλλά καταθέτει τήν ἐντολή πρίν συμπληρωθεῖ μήνας. Τόν διαδέχεται ὁ παλαίμαχος πολιτικός Μπρατιάνου.

Οἱ πολιτικές ἐκλογές τοῦ 1922, νόθες κατά γενική ὁμολογία, δίνουν στήν κυβέρνηση τῶν Φιλελευθέρων κάποια ἐπίφαση νομιμότητας.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ CODREANU

Γράφει ὁ Πενθεύς

῾Ο Κορνέλιου Ζέλεα Κοντρεάνου γεννήθηκε στό Husci στίς 13 Σεπτεμβρίου 1899. ῾Ο πατέρας του ἦταν καθηγητής Λυκείου καί ἔνθερμος ἐθνικιστής. ῞Οπως ἀρκετοί ἄλλοι ᾽Εθνικιστές διανοούμενοι ἔτσι καί ὁ πατέρας τοῦ μελλοντικοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Σιδηρᾶς Φρουρᾶς εἶχε ἀσχοληθεῖ νεώτατος μέ τήν πολιτική καί εἶχε ἀφιερωθεῖ ὁλόψυχα, μέ θρησκευτικό φανατισμό στή Ρουμανική ὑπόθεση. Δέν εἶναι λοπόν παράξενο πού ὁ νεαρός Κορνέλιου μυεῖται στή θρησκεία τοῦ Χρέους σέ μιά ἡλικία τόσο τρυφερή, σέ μιά ἡλικία πού τά ἄλλα παιδιά ζοῦσαν ἀκόμα στόν ἀνέμελο κόσμο τῶν παιχνιδιῶν. Στή διαμόρφωση τοῦ χαρακτήρα του καί γενικά τῆς προσωπικότητάς του ἐξ ἴσου καταλυτική ὑπῆρξε ἡ μορφή τῆς μητέρας του.

῎Αν ἀπό τόν πατέρα του διδάχθηκε τό βαθύτερο καί οὐσιαστικότερο νόημα τῆς φιλοπατρίας ἀπό τή μητέρα του πού ἦταν γερμανικῆς καταγωγῆς, μυήθηκε στήν ἔμφυτη πειθαρχία τῆς ράτσας καί στή χριστιανική ἀγάπη γιά τόν συνάνθρωπο.

᾽Εκεῖνο πού χαρακτήριζε τόν νεαρό Κοντρεάνου ἀπό τά πρῶτα του βήματα ἦταν ἡ εὐθύτητα τῆς σκέψης, τό βαθύτερο αἴσθημα τῆς πίστης καί τῆς τιμῆς καί ἡ αὐστηρή, συγκρατημένη μέχρι τά ὅρια τοῦ ἀσκητισμοῦ ζωή.

Τά πέντε χρόνια μιά σπάνια ἐμπειρία γιατί ὅπως θά γράψει ὁ ἴδιος ἀργότερα «ἐκεῖ ἔμαθα νά ἀγαπῶ τό χαράκωμα καί νά μισῶ τά σαλόνια».

Ποτισμένοι μέ τά ἰδανικά τῆς Μεγάλης Ρουμανίας πού θά γεννηθεῖ μέσα ἀπό τίς θυσίες τῶν παιδιῶν της ζεῖ ἔντονα τίς συγκινήσεις τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου καί ὀνειρεύεται τίς ἀκόμα μεγαλύτερες πού πρόκειται νά ἔλθουν.

Τό φορτισμένο ἀπό τά πάθη πολιτικό κλίμα, οἱ διαμάχες καί οἱ βραχύβιες κυβερνήσεις, οἱ κοινωνικές ἀδικίες πού τροφοδοτοῦ-

13 Σεπτεμβρίου 1899: Γέννηση τοῦ **Corneliu Codreanu** *ὑπό τήν προστασία τοῦ ᾽Αρχαγγέλου Μιχαήλ*

σαν συχνά αἱματηρές ἐξεγέρσε
τῶν πεινασμένων χωρικῶν, τό δι
χυτο ἀντισημιτικό κλίμα πρέπ
νά ἔμειναν βαθύτατα χαραγμέ
στῆ μνήμη τοῦ νεαροῦ ᾽Εθνικ
στή.

Μέ τήν εἴσοδο τῆς Ρουμανί
στόν πόλεμο, παραμονές τοῦ Δ
καπενταύγουστου σύμφωνα μέ τ
παλαιό ἡμερολόγιο, ὁ Κοντρε
νου σπεύδει νά καταταγεῖ ἐθελο
τής.

῎Ασκοπος ἐνθουσιασμός. Εἶν
μόλις 17 χρόνων.

Παρ᾽ ὅλα αὐτά χωρίς νά εἶν
στρατιώτης, χωρίς νά ἔχει ὑποχρ
ωση νά πολεμήσει ἀκολουθεῖ δ
χως δεύτερη σκέψη τό στρατευμ
νο πατέρα του κατά τή διάρκε
τῆς ἀρχικῆς προέλασης.

῾Η κατάρρευση πού ἀκολουθ
τόν γεμίζει πικρή ἀπογοήτευσ

῾Η πληγωμένη ἐθνική ὑπερηφ
νειά του τόν σπρώχνει στή
στρατιωτική σχολή πεζικοῦ τ
Μποτοζάνι. ᾽Ελπίζει ὅτι ὕστερ
ἀπό μιά σύντομη στρατιωτική ἐ
παίδευση θά ὁδηγηθεῖ στό μέτ
πο. Μάταιος ἐνθουσιασμός.

Στό Μποτοζάνι, ὅπου θά μείν
καθηλωμένος μέχρι τίς 18 ᾽Ιουλ
ου 1918, ὁ νεαρός Κοντρεάνο
παρακολουθεῖ μέ αὐξανόμεν
προβληματισμό τά πολιτικο
στρατιωτικά γεγονότα πού συντ
ράζουν τήν χώρα του ὅπως
ἐχθρική εἰσβολή, ἡ ἀπελπισμέν
ἀντίσταση, οἱ κοινωνικές ἀνατ
ραχές, τά μηνύματα τῆς ἐξέγερ
σης πού ἔρχονται ἀπό τήν ᾽Αν
τολή καί τέλος ἡ συνθηκολόγησ
καί ἡ ταπείνωση.

᾽Επιστρέφει καί πάλι στό Hus
καί στά μαθήματά του.

῾Η ὁλοένα αὐξανόμενη κοινωνική ἀναταραχή, ἡ ἕρπουσα ἀναρχία, ὁ μπολσεβικικός κίνδυνος δημιουργοῦν στόν νεαρό ἐθνικιστή τήν ψύχωση ὅτι πολύ σύντομα ἡ χώρα του θά ὑποδουλωθεῖ στήν καινούργια θρησκεία τῆς ρωσικῆς στέππας.

Τήν ἄνοιξη τοῦ 1919 δημιουργεῖ μιά ὁμάδα ἀπό 20 συμμαθητές του μέ ἀντικειμενικό σκοπό νά ἐμποδίσουν τήν εἴσοδο τῶν Μπολσεβίκων στή χώρα. Μέ τόν τρόπο αὐτό γεννιέται ἡ ᾿Εθνικιστική πολιτιστική ὀργάνωση «Mihail Kogalniceanu» μιά ἔνοπλη ὀργάνωση, ἰδιόρρυθμη μικρογραφία τῶν γερμανικῶν «φράυ κόρπ» πού μάχονται μέ τυφλή ἀπελπισία τόν Πολωνό καί τόν Γάλλο εἰσβολέα.

Τό φθινόπωρο τοῦ ἴδιου χρόνου ὁ Κοντρεάνου φεύγει γιά τό ᾿Ιάσιο μέ σκοπό νά συνεχίσει τίς σπουδές του στό Πανεπιστήμιο στόν κλάδο τῆς Νομικῆς...

῞Ενα βροχερό βράδυ τοῦ ᾿Οκτωβρίου ὁ Κοντρεάνου ἐμφανίζεται στά γραφεῖα μιᾶς ᾿Εθνικῆς ὀργάνωσης τοῦ ᾿Ιασίου πού ὀνομάζεται «Φρουρά τῆς ᾿Εθνικῆς Συνείδησης». Προεδρεύεται ἀπό ἕναν ἁγνό πατριώτη, τόν σαραντάχρονο Πάνκου.

῾Ο Πάνκου εἶναι ἕνας ἁπλός ὑδραυλικός, ἀγράμματος πού ὅμως ξέρει νά μιλᾶ στίς καρδιές τῶν συμπολιτῶν του. Τά θέματα καί οἱ προβληματισμοί του περιστρέφονται γύρω ἀπό τήν Πατρίδα, τή θρησκεία, τόν Βασιλιά καί τόν κομμουνιστικό κίνδυνο. Γύρω του συγκεντρώνονται μιά εἰκοσάδα ἀνθρώπων, πού στήν συντριπτική τους πλειοψηφία εἶναι προλετάριοι.

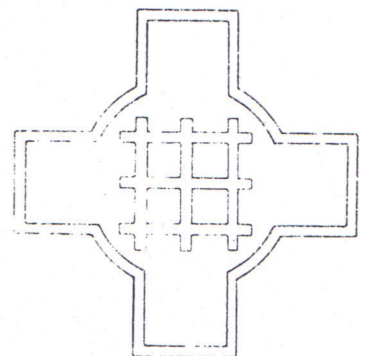
῾Η ἐμφάνιση τοῦ νεαροῦ φοιτητῆ δίνει στή φυσιογνωμία τοῦ κινήματος μιά ὄψη διαφορετική. ῾Η προβληματική μετατοπίζεται στήν οὐσία καί στίς πραγματικές διαστάσεις τῶν καυτῶν προβλημάτων τῆς χώρας. ῾Ο νεανικός ἐνθουσιασμός, τό πολιτικό ἔνστικτο, τό ὀργανωτικό πνεῦμα, ἡ ἀστείρευτη ἐπιχειρηματολογία, ἡ φλόγα τοῦ ρήτορα γεμίζουν κάθε βράδυ τά γραφεῖα τῆς ὁδοῦ ᾿Αλεξάνδρι 3 μέ ἀνθρώπους κάθε ἡλικίας καί κοινωνικῆς τάξης πού ἔρχονται ν᾿ ἀκούσουν τόν νεαρό φοιτητή.

῾Ο ἀγώνας τοῦ Κοντρεάνου εἶναι διμέτωπος. Χωρίς νά παραγνωρίζει τόν κίνδυνο πού ἀντιπροσωπεύουν οἱ κομμουνιστές καί οἱ ᾿Εβραῖοι μετατοπίζει τήν προβληματική του πάνω σ᾿ αυτούς πού θεωροῦνται «σύμμαχοι» καί «ὁμοϊδεάτες».

Κύρια ὁ ἀγώνας του στρέφεται ἐνάντια σ᾿ ἐκείνους πού καλυπτόμενοι ἀπό τά ἐθνικά χρώματα ὀνειρεύονται μιά τυραννική ὀλιγαρχία στίς πλάτες τοῦ λαοῦ. ῾Ο ἀγώνας του στρέφεται ἐνάντια στούς «πατριῶτες» πού φωνάζουν «πατρίδα» — πού ὅμως δέν ἀγαποῦν, — «Θεό» στόν ὁποῖο δέν πιστεύουν, «ἐκκλησία», στήν ὁποία ποτέ δέν πατᾶνε, «στρατό» τόν ὁποῖο στέλνουν ἀπαρασκεύαστο στόν πόλεμο.

῾Ο Κοντρεάνου ἐντοπίζει τό πρόβλημα στίς πραγματικές του διαστάσεις. Σ᾿ αὐτόν πού φωνάζει «Κάτω ὁ Κομμουνισμός» ἀπαντᾶ: «Δέν μέ προβληματίζει τόσο ὁ κομμουνιστικός κίνδυνος, ὅσο τό γεγονός ὅτι οἱ ἐργάτες μας πεινοῦν».

᾿Αναφορικά μέ τόν ᾿Εβραϊκό κίνδυνο ἔχει ξεκαθαρισμένες ἀπόψεις. Δέν ἀνησυχεῖ τόσο μέ τά ἐβραϊκά σχέδια νά δημιουργήσουν πάνω σέ ρουμανικό ἔδαφος τή δική τους Παλαιστίνη, ὅσο μέ τούς διεφθαρμένους ρουμάνους πολιτικούς πού εἶναι πρόθυμοι νά διαπραγματευτοῦν καί νά προδώσουν... Πολύ σύντομα ἡ αἴθουσα τῆς ὁδοῦ ᾿Αλεξάντρι δέν εἶναι σέ θέση νά συγκεντρώσει τό πλῆθος τοῦ κόσμου πού ἔρχεται ν᾿ ἀκούσει τό νεαρό φοιτητή.

Οἱ συγκεντρώσεις μεταφέρονται στή μεγάλη αἴθουσα «Πρίγκηπας Mintea» ἀλλά καί ἐκεῖ δημιουργεῖται τό ἀδιαχώρητο. Σάν τελευταία λύση προσφέρεται ἡ μεγάλη πλατεία τῆς ῞Ενωσης ὅπου κάθε φορά συγκεντρώνονται περισσότερα ἀπό 10.000 ἄτομα.

(Συνεχίζεται)

Δῶσε σ' αὐτούς πού ἀπουσιάζουν, Κύριε,
μαζί μέ τήν ἡδονή, μέ τό μέλλον,
μαζί μέ τό σπίτι καί τά βιβλία,
δῶσε σ' αὐτούς πού ἀπουσιάζουν τήν Πατρίδα
ζεστή σάν μιά φωτιά τοῦ ἀγροῦ,
ἐλεύθερη σάν ἕνα ταξίδι στήν θάλασσα,
ζωντανή σάν τήν καρδιά ἑνός πουλιοῦ,
γελαστή σάν ἕνα παιδί τήν πέμπτη,
ἀδελφική σάν ἕνα φίλο τῆς νιότης,
χρυσή και κόκκινη σάν ἕνα λιβάδι
τόν 'Ιούλιο...
Brasillach

Robert Brasillach

«Νά ἐκπληρώνεις τή ζωή σου μέ κίνδυνο νά τή χάσεις...»

Στίς 31 Μαρτίου 1909 γεννήθηκε στό Perpignan τῆς Γαλλίας ὁ Robert Brasillach.

Γιός τοῦ τιμημένου μέ τό μετάλλιο τῆς Λεγεώνας τῆς τιμῆς ἀνθυπολοχαγοῦ (στόν πόλεμο τῆς 'Αλγερίας) Arthemile Brasillach καί τῆς δυναμικῆς ὅσο καί ἀποφασιστικῆς Marguerite Redo, μεγαλώνει σέ ἀσφάλεια μέχρι τά 6 του χρόνια. 'Η μοίρα, ὅμως, δέν ἀργεῖ νά χτυπήσει τόν Robert πού εἶναι πιά σε θέση νά καταλάβει τί θά πεῖ: «Ποτέ πιά». 'Ο πατέρας του σκοτώνεται στόν πόλεμο τῆς 'Αλγερίας τό 1914 καί ἀπό ἐκείνη τή στιγμή ὁ Robert δένεται πολύ στενά μέ τή μητέρα του μέ ἕνα ἥσυχο, ἀκλόνητο πάθος πού θά τόν σημαδέψει σ' ὅλη του τη ζωή.

Μέχρι 12 ἐτῶν περνᾶ τά καλοκαίρια του στίς ἀκτές τῆς Μεσογείου στό σπίτι τῆς γιαγιᾶς του. 'Ατέλειωτες ὧρες παιχνιδιοῦ μέ τή θάλασσα, «γαϊδουροκαβαλαρίες» καί νυχτερινές ὀνειροπολήσεις ἀτενίζοντας τ' ἀστέρια: ὁ Robert καί ἡ ἀδελφή του ζοῦν στήν πιό ἀπόλυτη ἐλευθερία καί ἀνεξαρτησία κ[...] ὠφελοῦνται ἀπ' αὐτήν.

Φεύγοντας γιά τό Γυμνάσιο σ[...] Παρίσι ὁ Robert παίρνει μαζί τ[...] τή μυθική ἀνάμνηση τῶν παιδικ[...] του χρόνων, τή μορφή τοῦ δοξασμ[...] νου πατέρα του καθώς καί τίς π[...] γήινες ἀλλά ἐξ ἴσου ζεστές κ[...] πλούσιες ἀναμνήσεις τῶν διακοπ[...] του: τόν ἥλιο καί τή θάλασσα, [...] φροῦτα καί τά ἀρώματα, τή μητέρ[...] του πού τόν μεγάλωσε μόνη, τήν τ[...] λεια ἐλευθερία.

'Ο Robert δέν γνώρισε ποτέ τ[...]

τήν αὐστηρότητα παρά μόνο στήν τάξη.

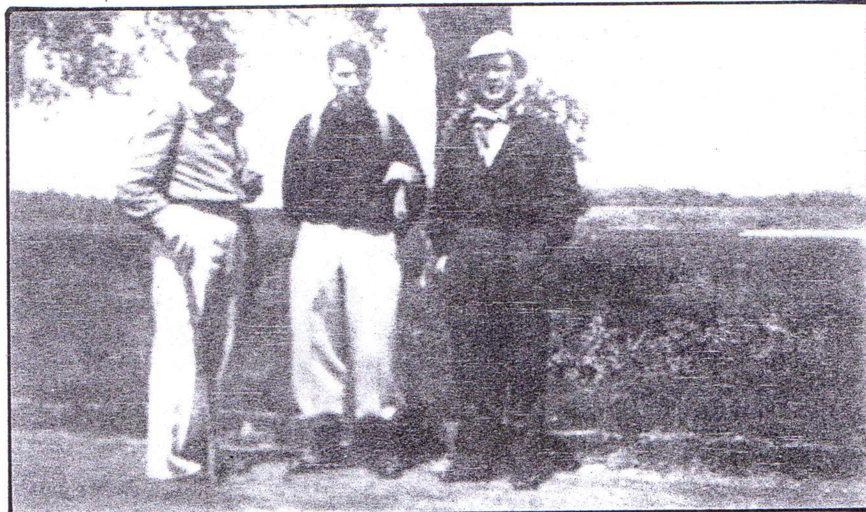
Οἱ σπουδές του σοβαρές ἀλλά κάπως περιορισμένες θά τόν στρέψουν στήν ἀνακάλυψη ἑνός διαφορετικοῦ χώρου, αὐτοῦ τῶν ἐφημερίδων.

Στό Παρίσι τελειώνοντας τίς σπουδές του ἔρχεται σ' ἐπαφή μέ τόν Charles Maurras, ἡγέτη τοῦ κινήματος Action Francaise καί διαβάζει τό ὁμώνυμο περιοδικό. Ἐπίσης γνωρίζει καί τόν Jacques Bainville διευθυντή τοῦ περιοδικοῦ La Revue Universelle τόν ὁποῖο καί ἐθαύμασε ἔχοντάς τον γιά πρότυπο στή ζωή του. Δούλεψε μαζί του ὡς δημοσιογράφος στό Revue Universelle καί συχνά ἐπηρεάστηκε ἀπό τίς ἰδέες του. Ὁ Bainville μεταδίδει στόν Brasillach τήν ἀγάπη του γιά τούς σκοτεινούς συγγραφεῖς. Τόν κάνει σκεπτικιστή, ἀλλά παράλληλα σεμνό καί μετριόφρονα, τόν κάνει ν' ἀγαπήσει τήν ποίηση και με τό τέλος τῆς ζωῆς του, δίνει τό παράδειγμα τοῦ ἀνθρώπου πού ἀντιστέκεται, τοῦ στωϊκοῦ μπρός στόν πόνο, τοῦ ἥρωα. Παράλληλα ὅμως τοῦ μεταδίδει τόν πεσσιμισμό του, ἕνα πεσσιμισμό ὑγιεινό «πού ἤξερε νά τόν ἀσκεῖ μέ ἐλπίδα».

Ὁ Robert δέν ἀργεῖ νά ἀσπασθεῖ καί τήν ἄρνηση στήν κοινοβουλευτική δημοκρατία. Στή στήλη του στό περιοδικό γράφει «Νιώθουμε ὅτι ἡ ἐπανάσταση πλησιάζει. Βελγικές ἐκλογές, γαλλικές ἐκλογές. Στίς βελγικές ἐκλογές ἕνα ἄγνωστο κόμμα, τό Ρέξι σάρωσε ἔξαφνα εἰκοσιπέντε ἕδρες, σάν ἀντίδραση ἐνάντια στόν ἀπειλητικό μαρξισμό. Στή Γαλλία ἑβδομήντα δύο βουλευτές τῆς Μόσχας ἔμπαιναν στό Κοινοβούλιο».

Κατά τόν Brasillach ἡ κοινοβουλευτική δημοκρατία εἶναι ἀδύναμη ἀκριβῶς γιατί ἕνας ἄνδρας ἐκλεγμένος χρωστᾶ λογαριασμούς στούς ψηφοφόρους του καί προκρίνει ὁρισμένα συμφέροντα ὡς προνομιοῦχα σέ βάρος τῶν συμφερόντων τοῦ Ἔθνους.

Κατά τόν Bainville ἡ δημοκρατία ἐξαπατᾶ τόν λαό διακηρύσσοντας ὅτι ἀνήκουν σ' αὐτόν ὅλες οἱ ἐξουσίες ἐνῶ στήν πραγματικότητα δέν εἶναι παρά ὁ φτωχός κυρίαρχος μιᾶς καί μόνο μέρας, τῆς μέρας τῆς ψηφοφορίας! «Μιά πολιτική ἰδέα δέν εἶναι σημαντική ὅταν φαίνεται γενναιόδωρη ἀλλά ὅταν ἀποδεικνύεται ψεύτικη ἤ ἀληθινή!»

Maurice Bardèche, Georges Blond καί Robert Brasillach το 1936

Σέ ἡλικία μόλις 22 χρονῶν ὁ Robert Brasilach ἐργάζεται ἤδη ὡς κριτικός λογοτεχνικῶν κειμένων στό Action Francaise. Ἀπό ὅλο τό ἔργο του ὡς κριτικοῦ, ἐκεῖνο πού εἶναι πραγματικά ἀξιοθαύμαστο εἶναι ἡ ἀπίστευτη καλλιέργειά του. Ἔχει διαβάσει τά πάντα, ἤ σχεδόν τά πάντα καί μπορεῖ νά συγκρίνει κάθε κομμάτι τῆς Ἀρχαιότητας μέ τήν ἐποχή του, κριτικάροντας ἐλεύθερα. Οἱ λογοτεχνικές του ἀναλύσεις συνθέτουν ἕνα λαμπρό ἔργο, βαθύ καί εὐτυχισμένο. Τό ἔργο ἑνός ἄνδρα πού γνώρισε πρῶτα μές ἀπ' τά βιβλία τόν κόσμο, τήν πολιτική καί τόν ἔρωτα.

Ἀκόμα γράφει στό Revue Francaise, ὅπου δέν διστάζει νά καταγγείλει δεικτικά τό ξεπερασμένο στύλ τῶν γάλλων συγγραφέων πού ἐπηρεάστηκαν ἀπό τά κλισέ τῶν ρώσων μυθιστοριογράφων λέγοντας: «Ἡ σύγχρονη λογοτεχνία εἶναι ἡ λογοτεχνία ἑνός ψόφιου σκύλου».

Ὁ ἴδιος ὅμως εἶναι λιτός καί σώφρων στή σκέψη του «Δέν ἀνακαλύπτει κανείς μιά θεωρία ἤ ἕνα τέλειο καί πρωτότυπο κόσμο μεταξύ εἴκοσι καί εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Αὐτό πού πρέπει νά κάνουμε εἶναι νά ἐργαζόμαστε ἥσυχα καί ὅσο μποροῦμε καλύτερα. Καί νά μήν πιστεύουμε ὅτι ἐπαναστατησε τό σύμπαν ἐπειδή ἀνακαλύψαμε ἕνα καινούργιο τρόπο νά κάνουμε ἔρωτα ἤ νά φτιάχνουμε κοκτέηλ. Θά δοῦμε τί θά ἀποδώσει αὐτή ἡ προσπάθεια. Χωρίς νά ἔχω ὕφος θέλω νά διακηρύξω τήν πίστη στό πεπρωμένο τῆς μετριοφροσύνης».

Στό πρῶτο του βιβλίο «Le voleur d'etincelles» («Ὁ κλέφτης τῶν σπινθήρων») ὁ Brasillach ὑποστηρίζει ὅτι ἕνας ἄνθρωπος εἶναι εὐτυχισμένος ὅταν ζεῖ ἀνάμεσα στήν οἰκογένειά του καί στό πολιτισμικό περιβάλλον τῶν προγόνων του μαζί μέ φίλους πού εἶναι εὐαίσθητοι σ' αὐτό τό πολιτιστικό περιβάλλον. Βαδίζοντας σ' αὐτό τό μονοπάτι ὁ νέος ἄνθρωπος δέν θά λαθέψει ποτέ.

Ὁ Brasillach — πολιτικός ἔρχεται μάλλον σέ δεύτερη μοίρα τά χρόνια '37 μέ '40. Ἀσχολεῖται ... μέ τό θέατρο παράλληλα μέ τή λογοτεχνική κριτική. Γράφει θεατρικές ρουμπρίκες καί κριτικάρει θεατρικά ἔργα στό περιοδικό «1933». «Νά ἐκπληρώσεις τή ζωή σου μέ κίνδυνο νά τή χάσεις, αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τοῦ τραγικοῦ ἥρωα», σημειώνει ὁ Brasillach πού τοῦ ἀρέσει νά ταυτίζεται μαζί του. Ὁ Αἰσχύλος, ὁ γονυκλινής αὐτός ποιητής, ὁ Σοφοκλῆς, ἡ ἐνσαρκωμένη στόν Εὐριπίδη Δικαιοσύνη, τοῦ προσφέρουν διαφορετικά πρότυπα πού πρέπει νά μένουν πάντοτε ἐπίκαιρα καί αἰώνια νέα. «Ἡ τραγωδία εἶναι ὅπως ὁ πόλεμος: ἀποδέχεται μόνον ὑγιή σώματα, εἶναι ἕνα τέρας πού ἔχει ἀνάγκη γιά νά μεγαλώσει ἀπό αἷμα νέων παιδιῶν». Καί καταλήγει σέ μιά ρήση τοῦ Montherlant: «Ἡ ὑπέρτατη νεότητα ἀποτελεῖ τήν ἡρωική ἡλικία».

Ἐπίσης ἀσχολεῖται μέ τόν κινηματογράφο. Συχνάζει μαζί μέ φίλους σέ κινηματογραφικά κλάμπ πού ἄνθιζαν ἐκείνη τήν ἐποχή. Ἐκτιμοῦν τή φωτεινότητα τῶν σουηδικῶν ταινιῶν, τό ρεαλισμό τῶν ἰταλικῶν, τό δυναμικό τῶν

ρωσσικῶν, παρά τήν παρόρμησή του πρός τή σοβιετική ἐπανάσταση χωρίς ὡστόσο νά ἐξαπατῶνται ἀπό τήν ὀπτική ἀπάτη τῶν μεγάλων ἀμερικανικῶν παραγωγῶν.

Ἡ πολιτική δραστηριοποίηση τοῦ Brasillach, καί εἰδικότερα τά πρῶτα πολιτικά κείμενά του θά γραφτοῦν τό 1934.

Ἤδη ὅμως, τό 1933, εὐαισθητοποιημένος ἀπό τίς διαδηλώσεις τῶν Γάλλων γιά τά μέτρα πού πῆρε ὁ Χίτλερ ἐνάντια στούς Ἑβραίους, ὁ Brasillach γράφει στόν José Antonio: «Πιστεύω ὅτι ὁ ἀντισημιτισμός εἶναι σωστός καί δικαιολογημένος ὅσον ἀφορᾶ στούς κυρίαρχους, στούς κεφαλαιούχους, στήν ἑβραϊκή διεθνή (ἡ ἀπόδειξη ὅτι ὑπάρχει εἶναι οἱ διαδηλώσεις!) ἀλλά νομίζω ὅτι εἶναι ποταπός ὅταν ἀναφέρεται κάτω ἀπό τήν ἐπίφαση τῆς ράτσας!»

Στίς 6 Φεβρουαρίου 1934 διαδηλώνει τίς ἀντικοινοβουλευτικές του ἰδέες μέ ἀφορμή ἕνα οἰκονομικό σκάνδαλο στό ὁποῖο ὑπέπεσαν 2 ὑπουργοί βοηθώντας κρυφά ἕναν Ρῶσο - Ἑβραῖο. Στή διαδήλωση αὐτή, οἱ ἀστυνομικοί ἀπάντησαν μέ πυροβολισμούς σκοτώνοντας μέλη τῆς Action Francaise. Ἡ ἡμερομηνία αὐτή θά σημαδέψει βαθιά τόν Robert. Θά διαφυλάξει μέσα του τή γεύση τῆς αὐθόρμητης ἐπανάστασης.

Τά πρῶτα πολιτικά κείμενά του θά εἶναι ἐξ ἀρχῆς βίαια καί παθιασένα, ὅπως ἦταν καί τά λογοτεχνικά του. Ἕνα ἀπό τά πρότυπά του εἶναι ὁ Charles Mavrrus. Ἕνας ἄνδρας τοῦ ὁποίου τό πολιτικό σύστημα, ἡ πολιτική του θεωρία ψάχνει νά ἑδραιώσει μιά ἰσορροπία ἀνάμεσα σέ ἀντιτιθέμενες ἀδυναμίες. Ἡ ζωή (ἑνός λαοῦ), γράφει ὁ Brasillach, «δέν ἱκανοποιεῖται μέ νόμους ἀναχρονιστικούς, μέ νόμους πού στήν πραγματικότητα εἶναι πεθαμένοι. Ἔχει ἀνάγκη ἀπό τήν ἀντίθεση, τή δράση καί τήν ἀντίδραση γιά νά δημιουργεῖ τή σύνθεση. Ἕνα μόνο πράγμα εἶναι ἀπαραίτητο: ἡ διατήρηση τῆς ζωῆς, τῆς φυλῆς μας, τοῦ πολιτισμοῦ μας καί ἡ ἀναγέννηση τοῦ ὁλοκληρωμένου ἀνθρώπου. Τοῦ ἀνθρώπου πού ἔζησε στήν Ἀθήνα, στή Ρώμη ἤ στή Φλωρεντία. Ὁ ὁλοκληρωμένος ἄνθρωπος πρέπει νά **κατακτήσει** τήν ἐλευθερία, ἐπειδή αὐτή ἀκριβῶς δέν βρίσκεται στήν ἀρχή ἀλλά στό τέλος. Δέν βρίσκεται στή ρίζα τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά στό ἀνθρώπινο ἦθος. Ὅσο περισσότερο προσπαθοῦμε νά γίνουμε καλύτεροι τόσο μεγαλύτερη ἐλευθερία κατακτοῦμε.

Ἀκόμα, ἐπηρεάζεται ἀπό τόν Barles, ἐπίσης συγγραφέα. Ὁ ἴδιος μεταδίδει στόν Brasillach τήν ἀγάπη γιά τόν ζωντανό Θεό: «ἕνα Θεό πού δέν ἀγνοεῖ οὔτε στό ἐλάχιστο τή φύση τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι ἐπειδή ἔχει ἁμαρτήσει γιά χάρη του, ἀλλά ἐπειδή ἔχει γνωρίσει ἐσωτερικά τήν ἀνθρώπινη φύση καί εἶναι σέ θέση νά κατανοήσει τήν ἴδια τήν ἀνθρώπινη ὕπαρξη.

Ποιό δρόμο τελικά θά διαλέξει ὁ Brasillach; Τό δρόμο τοῦ ἐθνικισμοῦ καί τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ περισσότερο, παρά αὐτόν τοῦ Ἐθνικοῦ σοσιαλισμοῦ.

Γράφει ἄρθρα ὑποστηρίζοντας τόν Franco στόν ἀγώνα του κατά τοῦ κομμουνισμοῦ καί ὑμνεῖ τήν ἀντίσταση τοῦ λαοῦ στό Ἀλκαζάρ «Εἴμαστε λίγοι, εἶναι πολλοί ἀλλά ὁ ἀριθμός δέν εἶναι τό πᾶν. Ἐμεῖς πιστεύουμε, ἔχουμε μαζί μας τήν πίστη. Αὐτοί δέν πιστεύουν θέλουν νά καταστρέψουν τήν πίστη. Αὐτοί σκέφτονται μέ τό μυαλό. Ἐμεῖς προσευχόμαστε μέ τήν καρδιά... Οἱ Κόκκινοι σκέφτονται. Τό νά σκέφτεσαι δέν ἀξίζει τίποτα. Ἐμεῖς πιστεύουμε!».

Αὐτόν τόν ἀγῶνα τῆς Ἰσπανίας ἐνάντια στόν μαρξισμό σφράγισε στά μάτια τοῦ Brasillach, ὁ ἐμψυχωτής του, ὁ Χοσέ Ἀντόνιο Πρίμο Ντέ Ριβέρα ὁ ἱδρυτής τῆς Ἰσπανικῆς Φάλαγγας, πού δολοφονήθηκε στίς 30 Νοεμβρίου 1936 σέ ἡλικία 33 ἐτῶν. Ὑμνώντας τήν ἀνδρεία του, ὁ Brasillach ἔγραψε

«Ὁ Χοσέ Ἀντόνιο θά μείνει ἕνα παράδειγμα πρός μίμηση καί εἶναι εὐτύχημα γιά μιά Ἐθνική ἐπανάσταση νά ἔχει ἐπικεφαλῆς της ἕναν ἥρωα νεκρό. Μερικοί ἄνθρωποι πιστεύουν ὅτι γιά νά ἑνωθοῦν οἱ βουλήσεις ἑνός λαοῦ πρέπει νά καταργηθεῖ ἡ προπαγάνδα, καθώς καί κάθε ἐξτρεμιστική καί δραστήρια στ

ση ζωῆς. Τί σφάλμα! Μόνο οἱ ποιητές κατάφεραν νά ἀνυψώσουν τούς λαούς καί δυστυχία σ' αὐτόν πού δέν θά μπορέσει ν' ἀντιτάξει ἀπέναντι στήν ποίηση πού καταστρέφει, τήν ποίηση πού συλλαμβάνει καί δημιουργεῖ!»

Τό 1936 καί 1937 ἦταν σημαντικές καί ἴσως σημαδιακές χρονιές γιά τόν Brasillach. Ταξίδεψε πρῶτα στό Βέλγιο, ὅπου γνώρισε τόν Leon Degrelle ἀρχηγό τοῦ 'Εθν. κόμματος Rex καί ἀνακάλυψε στό πρόσωπό του τόν ἄνδρα πού ξεχώρισε τό τραγικό σφάλμα πού διαπράττουν τά κόμματα: χωρίζουν τήν ἔννοια τοῦ Ἔθνους καί τήν ἔννοια τῆς ἐργασίας. Οἱ μέν ἀριστεροί ὑποστηρίζουν τά συμφέροντα μιᾶς μόνο τάξης, ἐνῶ οἱ συντηρητικοί τῆς «δεξιᾶς» τά ἀγνοοῦν. 'Ο Leon Degrelle θέλησε νά ἑνώσει τό 'Εθνικό μέ τό κοινωνικό ἀρνούμενος τήν πάλη των τάξεων γι' αὐτό καί διακήρυξε: «'Εργαζόμενοι ὅλων τῶν τάξεων, ἑνωθεῖτε» συναρπάζοντας τόν Brasillach πού μετέδωσε μέσω τῶν ἄρθρων του στή Γαλλία τίς θέσεις τοῦ κόμματος Ρέξ «γιά νά μετάσχουν καί οἱ Γάλλοι στίς μεγάλες κοινές ἀνθρώπινες ἰδέες».

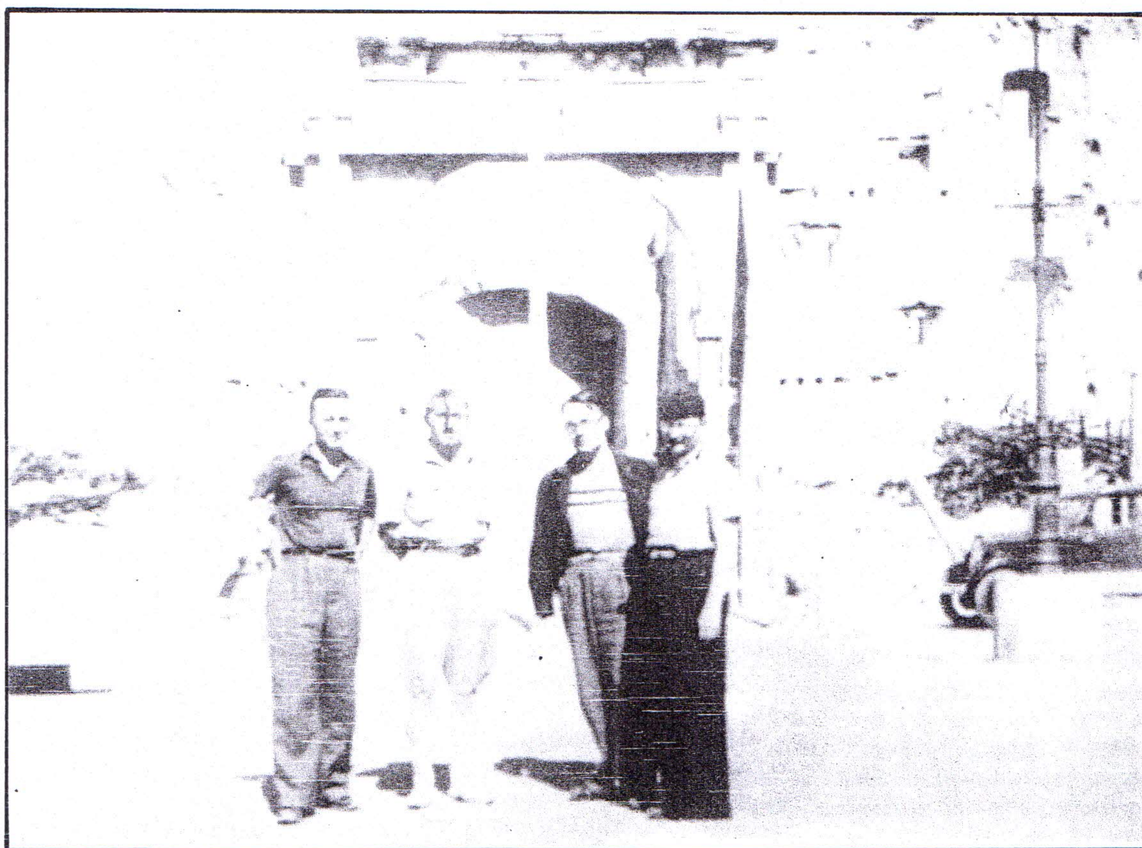
'Εκεῖνο ὅμως πού ἐνθουσίασε περισσότερο τόν Brasillach ἦταν ἡ ἐπαφή του μέ τόν γερμανικό λαό καί ἡ γνωριμία του μέ τό ἴδιο τό ἐθνικοσοσιαλιστικό κίνημα καί τήν ἡγεσία του. Τό 1937 μετέχοντας στό συνέδριο τῆς Νυρεμβέργης θά θαυμάσει τόν γερμανικό μυστικισμό καί τή σκοτεινότητα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, τήν ὑποταγή του στίς δυνάμεις τοῦ ἐνστίκτου καί τῆς ποίησης, ἀλλά ἐπίσης τό κουράγιο καί τήν ἐργατικότητα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, πού διαθέτει τήν ἀρετή τῆς ὑποταγῆς καί τοῦ πραγματικοῦ σεβασμοῦ.

Παρ' ὅλ' αὐτά νιώθει μακρινή ἀπό τό Γαλλικό πνεῦμα αὐτή τή σχεδόν μεταφυσική πίστη τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ στό Ἔθνος καί στά πεπρωμένα του καθώς καί στόν ἀρχηγό του. Γι' αὐτό καί ἀργότερα θά ταχθεῖ ὑπέρ τοῦ προτύπου τοῦ φασισμοῦ, μά ἑνός Φασισμοῦ γιά τή Γαλλία: «'Ο φασισμός δέν ἦταν γιά μᾶς ἕνα πολιτικό δόγμα, οὔτε ἐξάλλου ἕνα δόγμα οἰκονομικό. Δέν ἦταν μιά μίμηση ἑνός ξένου πράγματος καί γι' αὐτό ἀκριβῶς οἱ ἀντιθέσεις μας μέ τά ἄλλα φασιστικά κινήματα δέν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρά νά μᾶς πείθουν γιά τίς ἐθνικές ἰδιαιτερότητες τοῦ δικοῦ μας κινήματος...

...'Αντίθετα ὁ φασισμός εἶναι γιά μᾶς μιά 'Ιδέα, ἕνα πνεῦμα ἀντικονφορμιστικό καταρχήν. Μία 'Ιδέα πού ἀντιτίθεται στίς προκαταλήψεις, στήν προκατάληψη τῆς τάξης, ὅπως καί σέ κάθε ἄλλη προκατάληψη. Εἶναι τό πνεῦμα τῆς ἴδιας τῆς φιλίας, μιᾶς φιλίας πού θά θέλαμε νά ὑψωθεῖ καί νά αναχθεῖ σέ 'Εθνική συμφιλίωση».

Αὐτό εἶναι πραγματικά τό πνεῦμα πού διακατεῖχε ὅλη τήν κοσμοθεωρία καί τή στάση ζωῆς τοῦ Robert Brasillach. Δέν εἶναι περίεργο λοιπόν τό ὅτι πολέμησε σταθερά ἐνάντια σέ κάθε κίνδυνο πού ἐνδεχομένως θά ἀπειλοῦσε τήν ἐθνική ἀκεραιότητα καί ἑνότητα τῆς Γαλλίας.

Τό 1937 διευθύνει καί συντάσσει τήν ἀγωνιστική ἐφημερίδα «Je suis Partout». Μέ ἄρθρα του χτυπάει, κάθε διασπαστικό τοῦ 'Εθνικοῦ συμφέροντος στοιχεῖο ὅπως: τήν εἰσβολή τῶν 'Εβραίων στίς ἀνώτατες διοικητικές θέσεις, στόν οἰκονομι-

R. Brasillach, Bardeche, Pierre Antoine Cousteau στο Τολέδο το 1938

κό, πολιτικό καί καλλιτεχνικό τομέα, καί τήν ἀλληλοϋποστήριξη τῶν σιωνιστῶν αὐτῶν ἀπό ἄλλα διεθνῆ κέντρα ἐκτός Γαλλίας. Καταδικάζει τήν εἰσβολή ξένων προσφύγων ἀπό ἄλλες χῶρες στή Γαλλία, τή στιγμή μάλιστα πού μετά τήν ἀρκετά πρόσφατη οἰκονομική κρίση τοῦ 1929 ὑπάρχει μεγάλη ἀνεργία στά ἀστικά κέντρα. ("Ηδη τό 1938 ἡ Γαλλία ἀριθμεῖ 3 ἑκατομμύρια ξένων μεταναστῶν).

'Ακόμη, καταγγέλλει τήν γαλλική μασσονία ἀκριβῶς γιατί «συμβιβάζει» τόν τρόπο τοῦ σκέπτεσθαι: «Ποιός εἶναι ὁ διανοητικός κίνδυνος τῆς μασσονίας; 'Ακριβώς τό ὅτι συνίσταται σέ μία ἐπιχείρηση ἀκίνδυνη.

Γιά νά γίνεις κομμουνιστής θά πρέπει νά ρισκάρεις. 'Εκλαμβάνουν ὡς κάτι κακό. 'Ακόμη στούς μακρινούς καιρούς χρειαζόταν ἡρωισμός γιά νά γίνεις ρεπουμπλικάνος... 'Αλλά γιά τό μεγαλύτερο μέρος τῶν μασόνων πού ἦταν προφυλαγμένοι πίσω ἀπό τό μυστικό, ἡ μασονία δέν ἦταν παρά μία ἐξασφάλιση θέσεων, εξέλιξης καί φιλίας. Δέν διακινδύνευσαν τίποτα! Πρέπει νά παραδεχτοῦμε σήμερα ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτο νά προτιμοῦμε ἐκείνους πού ὠφελήθηκαν κοροϊδεύοντας ἄλλους!»

'Ο ἴδιος ἐνόψει τῆς διασφάλισης τῆς 'Εθνικῆς ἀκεραιότητας θά ταχθεῖ ἐνάντια στή λογική της εἰσόδου τῆς Γαλλίας στόν πόλεμο. Παρ' ὅλ' αὐτά ὅταν ἡ Γερμανία κηρύσσει τόν πόλεμο στή Γαλλία πηγαίνει στό μέτωπο.

Τό 1940 αἰχμαλωτίζεται ἀλλά τόν 'Απρίλιο τοῦ '41 ἐπιστρέφει στό Παρίσι ἐλεύθερος ὅπου ξαναρχίζει τήν ἔκδοση τοῦ περιοδικοῦ του "Je suis partout" μέ ἰδέες ἀκραιφνῶς πατριωτικές.

Τόν 'Απρίλιο τοῦ 1941 γράφει ἕνα περίφημο ἄρθρο κατά τῆς ἀμερικανικῆς συμμαχίας ἡ ὁποία ἀποδείχτηκε φενάκη. (Στίς 5 Δεκεμβρίου τοῦ '39 ὁ Ρούζβελτ δήλωσε οὐδετερότητα καί προέβη σέ ἐμπάργκο καί δύο μῆνες ἀργότερα ἔγινε ἡ ἄρση του). Μεταξύ ἄλλων ἔγραφε:

«Στόν ἀγαθό Γάλλο, πρέπει νά πῶ τά ἑξῆς: ἡ 'Αμερική σέ πρόδωσε! Κανείς ἄλλος δέν σέ πρόδωσε τόσο σκληρά ὅσο ἡ 'Αμερική. 'Εκμεταλλεύτηκε τή διαίρεση τῆς Εὐρώπης, πού χρησίμευσε στούς ἐμπόρους μηχανῶν της καί στούς ἀγοραστές χρυσοῦ της. Σοῦ ὑποσχέθηκε ἐγγυήσεις καί συμμαχίες καί σέ ἀρνήθηκε. Πρόσεχε νά μή γίνεις ποτέ τό πρόωρα χαμένο πιόνι στή σκακιέρα τῶν μεγάλων δημοκρατιῶν, πρόσεχε νά μήν ὑπηρετήσεις ποτέ τίς ὑπέρτατες μηχανορραφίες τοῦ διεθνοῦς σιωνισμοῦ. Φυλάξου ἀπ' αὐτούς πού σέ περιβάλλουν μέ τόση "ἀγάπη"!».

Τό τέλος τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου βρίσκει τόν Brasillach σέ σπίτι φίλων του, ὅπου καί πληροφορεῖται τή σύλληψη τῆς μητέρας του στό Seus. 'Ο ἴδιος κατηγορεῖται σάν προδότης ἀλλά δέν θέλει νά ἐγκαταλείψει τήν πατρίδα του καί «ὅλους ἐκείνους πού πίστεψαν πραγματικά σ' αὐτόν» ὅπως ἐκεῖνος εἶπε, γι' αὐτό καί παραδίνεται τόν Αὔγουστο τοῦ 1944 γιά νά μεταφερθεῖ στίς φυλακές τοῦ Fresnes. Μέσα στό παγωμένο κελί τῆς φυλακῆς τοῦ κατορθώνει νά γράφει μέ μιά μικρή πένα τά περίφημα «Poenes de Fresnes», «Ehenier», «Lettre a un soldat de la classe '60».

'Ακόμα γίνεται μάρτυρας τῆς βίας καί τῶν μαρτυρίων στά ὁποία ὑποβάλλονται συγκρατούμενοί του καί παράλληλα καταγγέλλει τήν ἔνοχη σιωπή τῆς 'Εκκλησίας «πού αὐτές τίς ἡμέρες τοῦ μακελειοῦ μένει σιωπηλή!».

«Μά γιατί βρισκόμαστε ἐδῶ, γιατί μᾶς συμπεριφέρονται σάν σέ προδότες, σάν σέ δολοφόνους; Πιστέψαμε σέ πολλά πράγματα καί στήν ἀναγέννηση τῆς πατρίδας ἐκεῖνες τίς τραγικές μέρες τοῦ 'Ιουνίου ἐδῶ καί 4 χρόνια. 'Ονειρευτήκαμε ἀδελφικές συμφωνίες, τήν χαρούμενη ἅμιλλα τῶν 'Εθνῶν στόν κόσμο τῆς νιότης καί τῆς ἐλπίδας».

Γιά τόν Brasillach ἡ ὕπαρξη τῆς περίφημης συνεργασίας (collaboration) δέν ἔβλαψε στήν πραγματικότητα τό ἔθνος τῆς Γαλλίας, δεδομένου ὅτι μόνο δύο ἑκατομμύρια, ἀντί γιά πέντε τουλάχιστον, συνελήφθησαν κι ἀπ' αὐτούς οἱ μισοί ἐπέστρεψαν στήν πατρίδα τους σῶοι μετά τήν ἀπελευθέρωση.

'Ωστόσο, στίς 6 Φεβρουαρίου 1945, ἀντιμετωπίζοντας τό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα δέν θά τόν βαρύνει τόσο ἡ καταδίκη του στά 1944, ὅσο τό βάρος αὐτῆς τῆς καταδίκης καί ἡ σημασία της γιά τό μέλλον. Στό ἔργο τοῦ »Lettre à un soldat de la classe '60» (Γράμμα σ' ἕναν ὁπλίτη τῆς κλάσεως τοῦ '60) καταλήγει: «Στά ἐρωτήματα πού θέτει αὐτό τό γράμμα, τό μέλλον μονάχα θά μπορέσει νά ἀπαντήσει. 'Εσύ πού θά τό διαβάσεις καί πού θά ζεῖς ἴσως σ' ἕνα κόσμο ὅπου ἡ πνευματική εἰλικρίνεια θά ἐπανεμφανισθεῖ — ὅλα τά θαύματα εἶναι πιθανά — θά ἔχεις, δίχως ἀμφιβολία κάνει τήν ἐπιλογή σου, καί θά κοιτᾶς ὅσα μᾶς συνέβησαν μέ τό ἱστορικό βλέμμα πού κοιτᾶμε ἐμεῖς τόν Α΄ παγκόσμιο πόλεμο αὐτοῦ τοῦ αἰώνα. "Ενα πράγμα σοῦ ζητῶ μόνο: νά μήν ὑποτιμήσεις τίς ἀλήθειες πού ἐμεῖς ἀναζητήσαμε, τίς συμφωνίες πού ὀνειρευτήκαμε πέρα ἀπό κάθε διαφωνία καί νά διατηρήσεις δύο μόνο ἀρετές στίς ὁποίες ἐγώ πιστεύω: τήν ὑπερηφάνια καί τήν ἐλπίδα!»

Ζ. Ρ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Γράφει ὁ Φαίδων Δημόπουλος

1. 'Αλαίν ντέ Μπενουά, 'Ο **προσδιορισμός τοῦ κυριωτέρου ἐχθροῦ** — 'Εκδόσεις 'Ελεύθερη Σκέψη. 'Αθήνα 1987.

«'Ο προσδιορισμός τοῦ κυριοτέρου ἐχθροῦ» ἀποτελεῖ, κατά τήν γνώμη μας, ἕνα ἀπό τά σημαντικότερα ἔργα τοῦ Μπενουά, τουλάχιστον ἀπ' ὅσα ἔχουν δημοσιευτεῖ μέχρι σήμερα στήν 'Ελλάδα. Ἄν καί τά ζητήματα μέ τά ὁποῖα καταπιάνεται καί οἱ ἐπιμέρους ἀπόψεις πού διατυπώνει δέν εἶναι ἄγνωστες στό 'Ελληνικό κοινό (βλ. π.χ. «Γιάλτα, τά δεσμά τῆς Εὐρώπης»), ὡστόσο σ' αὐτό τό ἔργο ὁ Μπενουά προχωρᾶ σέ μιά καθ' ὁλοκληρίαν ἀνάλυση τῶν δύο σημερινῶν κυρίαρχων ἰδεολογιῶν, τοῦ κομμουνισμοῦ καί τοῦ φιλελευθερισμοῦ καί δείχνει τήν σαφή ἀντίθεση τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ χαρακτήρα τους μέ τήν ἔννοια τοῦ ἔθνους.

Ξεκινώντας ἀπό τήν ἐποχή ὅπου οἱ νῦν κυβερνῶντες φιλελεύθεροι στήν Γαλλία εἶχαν περάσει στήν ἀντιπολίτευση λόγω τῆς ἐκλογικῆς νίκης τῶν σοσιαλιστῶν, ὁ Μπενουά διαπιστώνει ὅτι ἡ κατάκτηση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας περνάει μέσα ἀπό τήν κατάκτηση τῆς πολιτιστικῆς ἐξουσίας. Οἱ φιλελεύθεροι ἀκολουθοῦσαν μιά συνεχῆ τακτική ὑποχώρησης ἀπέναντι στήν ἀριστερά, μιά τακτική ἐγκατάλειψης ζωτικῶν πολιτικῶν χώρων, θέσεων, ἐρεισμάτων. Τά ἀποτελέσματα ἦταν προφανῆ καί ἀναμενόμενα. Οἱ φιλελεύθεροι ἔχασαν τήν ἐξουσία καί στήν θέση τους ἦρθαν οἱ σοσιαλιστές.*

Αὐτό τό φαινόμενο δείχνει ὅτι μόνος τρόπος νά δοθεῖ μιά ἀποτελεσματική ἀπάντηση εἶναι ἡ ἀλλαγή ἀρχῶν. Καί τοῦτο σημαίνει τήν ἐπανατοποθέτηση τῶν προβλημάτων καί τήν ἐξέτασή τους κάτω ἀπό μιά διαφορετική προοπτική. Γιά τόν Μπενουά, κύριο πολιτικό ζήτημα εἶναι ἡ διαίρεση καί ἡ κατοχή τῆς Εὐρώπης. Ὅπως μάλιστα διευκρινίζει ὁ ἴδιος, «τό νά λέμε, ὅτι ἡ Εὐρώπη εἶναι σήμερα κατεχόμενη στό 'Ανατολικό της τμῆμα, ἀποτελεῖ ψεῦδος λόγω παραλείψεως. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ 'Ανατολική Εὐρώπη κατέχεται ἰδεολογικά καί στρατιωτικά, ἐνῶ ἡ Δυτική οἰκονομικά καί πολιτιστικά».

'Η Δυτική Εὐρώπη, μέρος τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ καί ἡ 'Ελλάδα, βρίσκεται κάτω ἀπό τήν ἐπιρροή τῆς φιλελεύθερης ἰδεολογίας. Μιᾶς ἰδεολογίας ὑλιστικῆς καί ἰσοπεδωτικῆς, πού θεωρεῖ τήν ἐπιδίωξη τοῦ κέρδους ὡς ἀποκλειστικό καί μοναδικό προορισμό τοῦ ἀνθρώπου. «'Η φιλελεύθερη κοινωνία», γράφει ὁ Μπενουά, «δέν εἶναι παρά ἕνα ἄθροισμα ἀτόμων ἴσων μεταξύ τους. Εἶναι μιά κοινωνία συμβόλαιο τῆς ὁποίας τά μέλη δέν συνδέονται παρά μέ ἑνός εἴδους «ἐμπορική συμφωνία», διαπραγματεύσιμη κατά τίς ὀρέξεις τους καί ἀνακλητή μονοπλεύρως ἀνά πᾶσα στιγμή». 'Ο ἄνθρωπος δηλαδή δέν ἔχει ἄλλους δεσμούς μέ τό περιβάλλον καί τήν κοινωνία του ἐκτός ἀπό τήν φρενιτώδη ἀναζήτηση πλουτισμοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ φιλελευθερισμός εἶναι ἐχθρός κάθε συλλογικῆς ἔννοιας καί ἰδιαίτερα τοῦ ἔθνους. «Στίς φιλελεύθερες κοινωνίες, ἡ κατάπνιξη τοῦ νοήματος τοῦ συνδεδεμένου μέ τίς συλλογικές ἀξίες, καταλήγει στήν λύση τῆς συνοχῆς καί τῆς συνειδήσεως τῶν ὁμάδων, ἡ ὁποία, μέ τήν σειρά της, ἐπιφέρει τό τέλος τῆς ἱστορίας». Φτάνουμε ἔτσι σέ μιά ἐμπορική κοινωνία, «γιά τήν ὁποία κανείς δέν θέλει νά πεθάνει, οὔτε γενικότερα, νά ἐκπληρώσει καθήκοντα, γιά τόν θαυμάσιο λόγο ὅτι αὐτή δέν κάνει νά ἀπορρέουν τά δικαιώματα ἀπό καθήκοντα καί ἐπειδή αὐτή ἐθίζει τά μέλη της νά σκέπτονται ὅτι τίποτε (καί ἰδίως ἡ διάλυσις τῆς κοινωνίας) δέν εἶναι χειρότερο ἀπό τόν θάνατο... 'Η κοινωνία αὐτή εἶναι καταδικασμένη, διότι κανείς δέν εἶναι διατεθειμένος νά πεθάνει στήν θέση της».

Τήν ἀλήθεια τοῦ πιό πάνω συμπεράσματος μποροῦμε νά τήν διαπιστώσουμε καί ἀπό τήν ἑλληνική πραγματικότητα: βλέπουμε μέρα μέ τήν μέρα τίς ἐθνικές ἀξίες νά ὑποχωροῦν, τούς δεσμούς πού συγκροτοῦν μιά κάποια συλλογικότητα, νά θρυμματίζονται, τήν πολιτιστική παράδοση καί τήν ἱστορική μνήμη (εἰδικά στίς νέες γενιές) νά σβύνονται κάτω ἀπό τήν ἀβάσταχτη πίεση ἑνός καταναλωτικοῦ καί εὐδαιμονιστικοῦ τρόπου ζωῆς πού προωθεῖ τήν ὁλοένα αὐξανόμενη ἀδιαφορία γιά τά κοινά καί τήν ἐγωϊστική, κοντόφθαλμη καί ἀντικοινωνική ἀντίληψη τοῦ «ἀτομικοῦ συμφέροντος» μέ τήν πιό κυριολεκτική του σημασία.

Αὐτή ὅμως ἡ διαδικασία θά καταλήξει, συμπεραίνει ὁ Μπενουά, στήν διάλυση ὅλων τῶν ἀξιῶν καί κυρίως τοῦ ἔθνους. Τό πιό φοβερό θά εἶναι νά φτάσουμε σέ μιά ἐποχή (ὄχι πολύ μακρυνή σύμφωνα μέ τά σημερι-

νά δεδομένα) ὅπου ὅλα θά ἀξίζουν ὅσο τίποτα, ἀφοῦ θά ἔχουν ναυαγήσει σέ ἕνα πέλαγος ἀδιαφορίας πέρα ἀπό κάθε πολιτισμό, κάθε παράδοση, κάθε καθῆκον καί, τελικά, πέρα ἀπό κάθε προοπτική ἱστορικῆς συνέχειας μέσα στόν χρόνο. Γι' αὐτούς τούς λόγους, ὁ Μπενουά θεωρεῖ (καί συμφωνοῦμε μαζί του) ὅτι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος στό ἰδεολογικό ἐπίπεδο γιά τήν μοίρα τῆς Εὐρώπης, καί εἰδικότερα τῆς Δυτικῆς, εἶναι ὁ φιλελευθερισμός καί ὄχι ὁ κομμουνισμός, ὁ ὁποῖος, σάν μύθος, ἔχει πιά καταρρεύσει, ἐξακολουθεῖ ὅμως νά ἀντιπροσωπεύει μία ἐξίσου ἐπικίνδυνη πολιτικοστρατιωτική ἀπειλή.

Καί ἐνῶ ἡ ἐπιλογή τῆς προτεραιότητος τῆς ἰδεολογικῆς μάχης κατά τοῦ φιλελευθερισμοῦ μᾶς βρίσκει καθ' ὅλα σύμφωνους, θά διαφωνήσουμε μέ τόν 'Αλαίν ντέ Μπενουά ὅσον ἀφορᾶ τίς πολιτικές του ἐπιλογές. Πιστεύουμε ὅτι ὁ Μπενουά διαπράττει σφάλμα ὅταν ἐπιχειρεῖ νά ξεφύγει ἀπό τά πλαίσια τοῦ πολιτικοῦ φιλοσόφου καί ἐπιχειρεῖ νά δώσει συγκεκριμμένες πολιτικές κατευθύνσεις. Συγκεκριμένα, στήν τελευταία παράγραφο τοῦ βιβλίου ὁ Μπενουά διατυπώνει τίς παρακάτω θέσεις:

«Θά πράξωμε τό πᾶν, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν γιά νά μήν χρειασθοῦμε ποτέ νά ἐπιλέξωμε μεταξύ 'Ανατολῆς καί Δύσεως φιλελευθερισμοῦ καί κομμουνισμοῦ... 'Επειδή ὅμως, κατά πολλούς ἡ σκιά μιᾶς παρόμοιας προοπτικῆς διαγράφεται στόν ὁρίζοντα, πρέπει νά γνωστοποιήσωμε τήν θέση μας. Κάθε δικτατορία εἶναι ἀπεχθής, ἀλλά κάθε παρακμή εἶναι ἀκόμη ἀπεχθέστερη... 'Ωρισμένοι δέν δύνανται νά ὑποταχθοῦν στήν ἰδέα, ὅτι εἶναι δυνατόν μιά ἡμέρα νά ἀναγκασθοῦν νά φορέσουν τό πηλίκιο τοῦ 'Ερυθροῦ Στρατοῦ. Ὄντως, εἶναι μία φρικτή προοπτική. Δέν μᾶς εἶναι ὅμως δυνατόν, ἐν τούτοις, νά ὑποφέρωμε τήν ἰδέα, ὅτι θά εἴμεθα μιά ἡμέρα ὑποχρεωμένοι νά περάσωμε τό ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μας, τρώγοντας χάμπουργκερς ἀπό τό Μπροῦκλιν».

Εἶναι γεγονός, ὅπως εἴδαμε πιό πάνω, ὅτι ὁ καταναλωτικός τρόπος ζωῆς ὁδηγεῖ στήν ἀλλοτρίωση καί στήν παρακμή. Τοῦτο ὅμως ἰσχύει γιά τήν Δυτική Εὐρώπη, καθ' ὅσον ἡ 'Ανατολική βρίσκεται κάτω ἀπό τόν κομμουνιστικό ζυγό· ἕναν ζυγό καθόλου λιγότερο ἐπικίνδυνο. Δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι, ἄν καί γιά μᾶς ὁ φιλελευθερισμός εἶναι πιό ἐπικίνδυνος γιατί ἀποτελεῖ τήν κρατούσα ἰδεολογία, ὁ κομμουνισμός δέν ἔχει ἀποβάλλει (οὔτε πρόκειται βέβαια) τόν ἰσοπεδωτικό τοῦ χαρακτήρα. 'Επιπλέον, ἄν στήν Δύση ἔχουμε μιά **καταστροφή** συνειδήσεων μέ ἐθνικό χαρακτήρα, στήν 'Ανατολή ἔχουμε μιά **καλλιέργεια** καί **δημιουργία** συνειδήσεων μέ καθαρά **διεθνιστικό** χαρακτήρα. Αὐτή ἡ λεπτομέρεια φαίνεται νά διαφεύγει τῆς προσοχῆς τοῦ Α. ντέ Μπενουά. Τό ὅτι θεωροῦμε τόν φιλελευθερισμό πιό ἐπικίνδυνο, γίνεται ἐπειδή βρισκόμαστε κατ' ἐξοχήν μέσα στό πεδίο δράσεώς του. Διαφορετική ἐνδεχομένως νά ἦταν καί ἡ ἐπιλογή μας, ὅσον ἀφορᾶ τόν «προσδιορισμό τοῦ κυριοτέρου ἐχθροῦ», ἄν ἦταν καί διαφορετικές οἱ κοινωνικοπολιτικές συνθῆκες. Προκειμένου ὅμως νά ἐπιλέξουμε ποιός ἀπό τούς δύο ἰσοπεδωτισμούς, ὁ φιλελεύθερος ἤ ὁ μαρξιστικός, εἶναι πιό κακός, ἀρνούμαστε νά θέσουμε στόν ἑαυτό μας τό ἐρώτημα· θεωροῦμε καί τούς δύο ἐξίσου καταστροφικούς ὅπου ἐφαρμόζονται, ἄν καί μέ διαφορετικούς τρόπους.

2. Κνούτ Χάμσουν, Σέ χορταριασμένα μονοπάτια. 'Εκδόσεις Δωδώνη — 'Αθήνα 1987.

'Ο Κνούτ Χάμσουν ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά κορυφαῖα ὀνόματα τῆς λογοτεχνίας τοῦ 20οῦ αἰώνα. Νορβηγικῆς καταγωγῆς, πῆρε στά 1920 τό Νόμπελ λογοτεχνίας γιά τό συγγραφικό του ἔργο καί εἰδικά γιά τό ἔργο του «'Ο καρπός τῆς γῆς».

'Ανήκει στήν κατηγορία ἐκείνων τῶν συγγραφέων πού κατηγορήθηκαν (ὅπως π.χ. ὁ Ἔζρα Πάουντ, ὁ Ρ. Μπρασιλιάκ, ὁ Αντρέ Σενιέ) ὡς συνεργάτες τῶν Γερμανῶν κατά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Σέ ἡλικία 86 ἐτῶν, τό 1945, φυλακίζεται σέ ἕνα νοσοκομεῖο στήν ἀρχή, σ' ἕνα γηροκομεῖο ἔπειτα καί τέλος σ' ἕνα τρελοκομεῖο, ὅπου, ἄν καί μπῆκε καλά στήν ψυχική του ὑγεία, κόντεψε νά τρελαθεῖ. Τά γεγονότα αὐτῆς τῆς περιόδου τῆς ζωῆς του, ἀπό τό 1945 μέχρι τό 1948, βρίσκονται καταγραμμένα στό βιβλίο του «Σέ χορταριασμένα μονοπάτια» πού εἶναι καί τό τελευταῖο πού ἔγραψε.

Τά «Χορταριασμένα μονοπάτια» ἀποτελοῦν ἕνα αὐτοβιογραφικό ἔργο, γραμμένο μέ ἁπλότητα καί εἰλικρίνεια. 'Αποτελοῦν τήν ἐξομολόγηση ἑνός μεγάλου συγγραφέα, καί ἑνός γέρου ἀνθρώπου ἀπέναντι στόν ἑαυτό του καί στήν ἱστορία. «Θά μποροῦσα ἀκόμα νά περάσω ἀπέναντι στήν 'Αγγλία, λέει ὁ Χάμσουν, ὅπως τό 'καναν ἀρκετοί, πού σήμερα γυρίζουν πίσω σάν ἥρωες, ἥρωες γιατί ἐγκατέλειψαν τήν πατρίδα τους, γιατί τό 'σκασαν ἀπ' τά χώματά τους. Δέν ἔκανα τίποτ' ἀπ' αὐτά.

Δέν κουνήθηκα. Δέν ἦταν τοῦ χαρακτήρα μου ποτέ. Θεώρησα πώς ὑπηρετοῦσα τήν πατρίδα μου καλύτερα ἐκεῖ πού βρισκόμουνα, νά ἀσχολοῦμαι μέ τή γῆ ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις μου σ' αὐτούς τούς δύσκολους καιρούς, πού τό ἔθνος μας εἶχε ἔλλειψη ἀπό τό καθετί...

Ὅταν καθόμουν κι ἔγραφα, ὅπως τό νόμιζα καλύτερο, ὅταν τηλεγραφοῦσα νύχτα καί μέρα, πρόδινα, λένε, τήν πατρίδα μου. Ἤμουνα προδότης, λένε. Ἄς πάει κι αὐτό. Μά δέν αἰσθανόμουν ἐγώ ἔτσι, ποτέ μου, οὔτε καί σήμερα αἰσθάνομαι ἔτσι. Ἔχω τήν καλύτερη εἰρήνη μέ τόν ἑαυτό μου, τήν καλύτερη συνείδηση...

Στήν μακριά ζωή μου, σ' ὅλες τίς χῶρες πού γύρισα καί μέ ὅλους τούς λαούς πού ἀνακατεύτηκα, εἶχα αἰώνια καί παντοτινά φυλάξει κι ἐξυψώσει μέσα μου τήν πατρίδα μου. Καί τολμάω νά ἐξακολουθῶ νά 'χω τήν πατρίδα μου κρυμμένη μέσα μου περιμένοντας τήν ἀπόφασή σας (ἀπευθύνεται στό δικαστήριο)».

Τά «Χορταριασμένα μονοπάτια» εἶναι ἕνα βιβλίο - μαρτυρία, λιτό καί τίμιο. Σ' αὐτό ὁ Κνούτ Χάμσουν ἀναλαμβάνει τίς εὐθύνες του ἀπέναντι στό ἔθνος καί στήν ἱστορία. Καί μόνο γι' αὐτόν τόν λόγο, ἀξίζει νά τό διαβάσει κανείς.

FULL METAL JACKET

Μέσα λοιπόν στόν καταιγισμό τῶν πολεμοχαρῶν ἤ ἔστω πολεμικῶν ταινιῶν μέ θέμα τό Βιετνάμ, πού ἔχουν κατακλύσει τά τελευταῖα χρόνια τήν ἀμερικανική κινηματογραφική παραγωγή, ἔρχεται νά πληρώσει τή φυλαγμένη γι᾽ αὐτόν θέση ὁ ἐπιφανής τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Στάνλεϋ Κιούμπρικ. Ἡ καινούργια του ταινία Full Metal Jacket δέν ἀποτελεῖ ἁπλά ἕνα κάποιο προσωπικό σχόλιο τοῦ ἰδίου — καί μάλιστα ἑτεροχρονισμένο — πάνω στίς πολεμικές ἐπιχειρήσεις τοῦ Βιετνάμ, ἀλλά ἐντάσσεται στά πλαίσια τῆς διανοουμενίστικης παρέμβασης τῶν «μεγάλων» τοῦ Χόλλυγουντ πάνω στήν οὐσία τοῦ νοήματος τοῦ ἴδιου τοῦ πολέμου.

Μετά τόν Φράνσις Φόρντ Κοππόλα καί τούς «Πέτρινους Κήπους», ὁ Κιούμπρικ προβάλλει κι αὐτός τή βασική ἐκπαίδευση κάποιας ὁμάδας πεζοναυτῶν που προορίζονταν γιά τόν πόλεμο τοῦ Βιετνάμ. Μιά ἐκπαίδευση σκληρή καί μεθοδική, μᾶλλον ταιριαστή γιά τή στρατιωτική οἰκογένεια, συχνά ὅμως καί ἐξαιρετικά στυγνή γι᾽ αὐτόν πού θά τολμοῦσε νά παραβεῖ τούς κανονισμούς, να κηλιδώσει το πνεῦμα τῆς ἐνσωμάτωσης τοῦ ἀτόμου στό στράτευμα καί τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν στρατιωτῶν σ᾽ αὐτό. Χαρακτηριστικές φιγοῦρες ὁ ἀνήμπορος νά περιορίσει τόν ἑαυτό του καί να λειτουργήσει σάν μέλος ἑνός πειθαρχημένου συνόλου, φαντάρος, ὁ ὁποῖος τελικά ἀπορρίπτεται βάναυσα ἀπό τήν ἴδια τήν ὁμάδα. Ἀπό τήν ἄλλη, λειτουργεῖ ἀντιστρόφως ὡς παρουσία ὁ περφεξιονίστας καί συνάμα ἀμείλικτος ἐπιλοχίας, πού στό ὄνομα τῆς τάξης ξεμπροστιάζει τίς ἀδυναμίες τοῦ πρώτου προκειμένου νά τίς ἐξαλείψει. Παράλληλα, ὅμως, βραβεύει καί τόν ἰδεολόγο στρατιώτη πού τολμᾶ νά ἐκφράσει τή θέση του γιά τήν εἰρήνη καί τήν ἀθεΐα. Ἀναπόφευκτα ὅμως ἔρχεται καί ἡ σύγκρουση. Ἡ μετάλλαξη τῆς ἀδυναμίας τοῦ στρατιώτη σέ μανία — ἀγαπημένο θέμα γιά τόν Κιούμπρικ — θά κορυφώσει τήν ἔνταση σέ μία ἀπό τίς συγκινητικότερες στιγμές τῆς ταινίας. Μετά στό Βιετνάμ. Κι ἐδῶ ἀπουσιάζει ἡ παρουσία τῶν Βιετναμέζων στρατιωτῶν. Μιά ὁμάδα Ἀμερικανῶν δημοσιογράφων ἔρχεται νά καλύψει μερικές ἀπό τίς πολεμικές ἐπιχειρήσεις καί μαζί τους παρακολουθοῦμε τήν ἐξέλιξη τῆς πλοκῆς.

Χαρακτηριστική φιγούρα ἐδῶ ὁ γνωστός ἀπό τή βασική ἐκπαίδευση «διαννοούμενος» δημοσιογράφος καί αναγκαστικά (;) εἰρηνιστής στρατιώτης, πού διαφωνεῖ συνολικά καί σέ ὅλα τά ἐπίπεδα μέ τή λογική τοῦ πολέμου — καί ὄχι μόνο τοῦ συγκεκριμένου — μέ τή χρήση τῆς βίας καί τήν ἀδίστακτη νοοτροπία τῶν φαντάρων, ἀποτέλεσμα μηνῶν συγκρούσεων μέσα στά πεδία τῶν μαχῶν. Ἀντιμετωπίζει μέ ἐχθρότητα καί κάποια ἀνεπαίσθητη ἐρωνεία «τούς ὑποταγμένους(!)» στίς ἐπιλογές καί παίρνει ἠλίθιες ἀπαντήσεις σέ ερωτηματολόγια πού τούς θέτει.

Ἡ σύγκρουση μέ τόν «ἀόρατο» ἐχθρό μάς κόβει τήν ἀνάσα. Σκηνές ἑνός ἄγριου ρεαλισμοῦ κάτω ἀπό τό μουντό οὐρανό, ἀνάμεσα στά ἐρείπια, κλιμακώνουν τήν ἔνταση. Αἷμα, σπαραγμός, ἀγωνία. Ὁ πόλεμος σέ ὅλη του τη φρίκη. Αποκομμένος ἀπό τά αἴτια πού τόν προκάλεσαν, φαντάζει στά μάτια μας μιά γυμνή ανθρώπινη δολοφονία, παράλογη, μετέωρη.

Ὁ διανοούμενος θά ριχτεῖ στή μάχη φορώντας κράνος μέ τά λόγια «Born to kill» (γεννημένος γιά νά σκοτώνει), ἐνῶ στο πέτο του θά γυαλίζει τό σῆμα της εἰρήνης. Κι ὅταν θα χρειαστεῖ νά δώσει τή χαριστική βολή στόν ἐχθρό πού ψυχορραγεῖ, πρός στιγμήν θά διστάσει.

Χωρίς τόν ἡρωισμό του First Blood οὔτε ὅμως καί τόν δυναμισμό τῆς ἀμφιβολίας πού μᾶς πρόσφερε τό Platoon, τό Full Metal Jacket μᾶς ἀφήνει μιά γεύση ἀνικανοποίητης ἀναμονῆς, ἀναμονῆς γιά τήν αἰτιολόγηση ὅλων αὐτῶν τῶν φοβερῶν πού συμβαίνουν στήν ὀθόνη. Τό πρότυπο τοῦ γενναίου καί τολμηροῦ πολεμιστῆ, τοῦ ἥρωα πατριώτη μέ τήν ἀκλόνητη πίστη στά ἰδανικά καί τό χρέος ἀπέναντι στόν πολιτισμό πού τόν ἀνέθρεψε, ἐγκαταλείπεται. Καί τή θέση του παίρνει ἕνας ἀδύνατος διανοούμενος, ὁ σημερινός «σκεπτόμενος» ἄνθρωπος πού δυσκολεύεται νά «ξεχωρίσει» τόν ἐχθρό γιατί εἶναι κι αὐτός ἄνθρωπος καί μάλιστα στό ἔργο, γυναίκα.

Ἡ παραδοσιακή στά ἀμερικανικά ἔργα ἀντίθεση καλῶν καί κακῶν ἀτονεῖ, ξεθωριάζει. Τό γεγονός ὅτι αὐτός πού πυροβολεῖ ἀναπνέει ὅπως κι ὁ ἀντίπαλός του, συγχύζει. Ἡ ἀντίφαση τοῦ πολέμου, ἑνός πολέμου πού ἐξαντλεῖται στήν περιγραφή σωμάτων πού ψυχορραγοῦν, μεγαλώνει, ἀποπροσανατολίζει, τρομάζει. Κι ο Κιούμπρικ ἐπιτρέπει στόν πρωταγωνιστή του νά ξεπουλήσει στό ὄνομα κάποιας παράλογης — τή στιγμή ἐκείνη — ἐκζήτησης γιά εἰρήνη τήν πίστη στήν πατρίδα, στίς ἐπιλογές της καί στήν ἰδεολογία της.

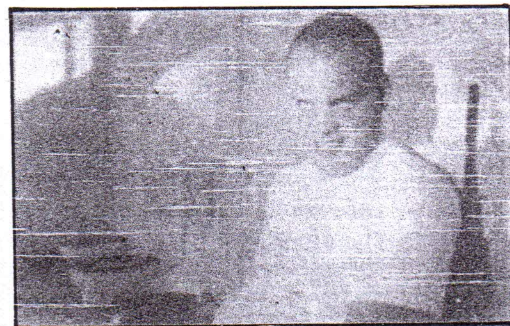
Κακά τά ψέμματα. Ἀόριστη διανόηση μέ κονκάρδες εἰρήνης στά πεδία τῶν μαχῶν ἀποτελεῖ κάτι παραπάνω ἀπό ἐξευτελισμό τοῦ αἰτήματος για συνύπαρξη τῶν λαῶν καί ἐπίλυση τῶν προβλημάτων τους.

Ἐμεῖς ἔχοντας τήν ἐμπειρία τῶν προηγούμενων ταινιῶν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου σκηνοθέτη περιμέναμε κάτι ἄλλο ἀπό μιά στρατευμένη ταινία. Μιά ταινία μάλιστα στρατευμένη σέ μιά ἰδεολογία τοῦ συρμοῦ καί τῶν εὔκολων θέσεων. Μποροῦμε λοιπόν νά ποῦμε ὅτι ο Κιούμπρικ μᾶς ἀπογοητεύει. Γιατί πιστεύουμε ὅτι ἕνας μεγάλος σκηνοθέτης ὀφείλει νά πρωτοπορεῖ καί ὄχι νά ἀκολουθεῖ τούς πεπατημένους δρόμους. Καί μάλιστα ὅταν αὐτούς τούς δρόμους τούς ἔχουν πατήσει τόσες καί τόσες μετριότητες, χωρίς νά δίνει καμιά νέα διάσταση. Πάνω σ' αὐτό το μόνο που ἔχουμε νά ποῦμε εἶναι νά ἐπαναλάβουμε τά λόγια γνωστοῦ κριτικοῦ: «Οὐδέν νεώτερον ἀπό τό Βιετνάμ».

Ὁ Κιούμπρικ, δεξιοτεχνικά ἀναμφίβολα, καταγράφει στό "Full Metal Jacket" τή βία τοῦ πολέμου. Λειτουργεῖ ὅμως προπαγανδιστικά, ὅταν ἀποσυνδέει τόν πόλεμο ἀπό τά αἴτιά του. Γιατί πάντα ἕνας ἀγώνας ὑπερασπίζεται κάποιες ἀξίες. Ἡ μή παρουσίαση καί τῶν δύο πλευρῶν, μειώνει τήν ποιότητα τοῦ μηνύματος, ρίχνοντάς το στό ἐπίπεδο τοῦ φτηνοῦ μικροαστικοῦ φιλειρηνισμοῦ.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΝΕΑ ΤΑΣΗ»
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11
ΑΘΗΝΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ «ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗΣ»

Θεσσαλονίκη 2.11.1987

Φίλοι τῆς «Νέας Τάσης»

Μιᾶς καί στέλνω γράμμα στό περιοδικό σας, θέλω πρῶτα πρῶτα νά σᾶς πῶ συγχαρητήρια γιά τήν προσπάθεια πού ἀρχίσατε βγάζοντας τό περιοδικό καί τήν συνεχίζετε πετυχημένα γενικά, τή στιγμή πού ὅλοι ξέρουμε τί συγκυρίες ἐπικρατοῦν. Προσωπικά σᾶς θαυμάζω. Ὅπως γράψατε στό 2ο τεῦχος σας, καί πολλοί ἄλλοι ἀναγνῶστες ἤθελαν νά μάθουν περισσότερα γιά τήν Εὐρωπαϊκή Ἐθνικιστική Μουσική Σκηνή, γιά τό White Noise Club, γιά τούς Screwdriver. Πραγματικά, αὐτό ἔγινε. Ὅμως τώρα μαθαίνουμε κάποια ἄσχημα νέα γιά τούς φίλους μας. Γι' αὐτό θά παρακαλοῦσα, ἄν εἶναι δυνατόν κάποιο ἀπό τά παιδιά, τόν Ἀνδρέα Ρουσσόπουλο καί τόν Δημήτρη Κυριακίδη, νά μοῦ ἀπαντήσουν σ' ἕνα γράμμα σχετικά μέ ὅ,τι συμβαίνει στήν Ἀγγλία, δηλ. ἄν στ' ἀλήθεια ἀποχώρησαν ἀπό τό N.F. οἱ Screwdriver, ἄν αὐτό ἔχει ἐπιπτώσεις στό W.N.C., ἄν μποροῦμε στό μέλλον νά παίρνουμε δίσκους καί παλιούς καί νέους τῶν Screwdriver, ἀπό τό W.N.C.. Γενικά, θά ἤθελα νά μάθω περισσότερα γιά τήν Ἐθνικιστική Μουσική Σκηνή καί κάποιες ἰδέες γιά νά τήν προωθήσουμε στήν χώρα μας, καί πῶς θά μπορούσαμε νά ἔχουμε κάποια ἐπαφή γι' αὐτό. Ἡ τωρινή μου διεύθυνση εἶναι:

Ν. Καλύβας
Ὀλυμπιάδος 8
Θεσσαλονίκη - Τ.Κ. 546 32

Ἄσχετα ἄν θά μοῦ ἀπαντήσετε ἀτομικά, εἶναι πιστευω ἀπαραίτητο νά δημοσιεύσετε πάλι ἀρκετές εἰδήσεις, γιατί τό θέμα ἐνδιαφέρει γενικότερα.

Τώρα, γιά ὅ,τι συμβαίνει στόν χῶρο μας, εἶμαι χαρούμενος γιά τίς Ἐθνικιστικές Γιορτές πού ἔγιναν πρίν λίγο καιρό. Ἐδῶ στή Θεσσαλονίκη, παρ' ὅλο πού ἔλειπε κάποια πείρα καί ἔπρεπε — ἐφ' ὅσον ἦταν στ' ἀλήθεια ἀνοιχτή γιορτή — νά φαίνεται τέτοια, ἦταν πολύ πετυχημένες, ἄν σκεφτεῖ κανείς τά λιγοστά ἄτομα καί τά λιγότερα μέσα. Πιό πολύ εἶμαι χαρούμενος γιά τό ὑψηλό ἐπίπεδο καί τόν ρεαλισμό τῶν ὅσων εἰπώθηκαν ἀπό τούς ἐκπροσώπους τῆς νεολαίας σέ σχέση μέ κάποιας ἡλικίας στελέχη, πού ἔχουν κάποια φήμη, ἄξια ἴσως. Γι' αὐτό, τοῦ χρόνου ἡ νεολαία πρέπει ἐκτός ἀπό τόν ἄθλο τῆς διοργάνωσης, νά χαρεῖ καί νά πάρει στά χέρια της ὅλο τό μέρος τῶν ἐκδηλώσεων.

Γιά τό περιοδικό εὔχομαι νά συνεχίσει μιά πετυχημένη πορεία, σύμφωνη μέ ὅσα γράφτηκαν στήν πρώτη σελίδα του, ὅτι «δέν θέλει τόσο νά δώσει ἰδεολογία, θεωρία, ὅσο θέσεις καί προβληματισμούς πάνω στήν τακτική καί στήν στρατηγική καί κυρίως, δέν θέλει νά φανεῖ δογματικό, ἀλάθητο καί ἀλαζονικό. Προτιμᾶμε κάτι τό πιό γήινο, πιό ἀνθρώπινο, ἀπό ἐκείνη τήν ἀμφισβητούμενης ποιότητας μεταφυσική καί ἀνορθολογισμό πού εἶναι τόσο διαδεδομένα σέ ἀνάλογες προσπάθειες».

Ἐλπίζω αὐτός ὁ στόχος νά ὑπάρχει καί στό μέλλον, ὥστε νά μή γίνει τό περιοδικό κάτι σάν αὐτά τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ἤ τῶν περιοδικῶν τῆς παλιᾶς ἄκρας δεξιᾶς, πού ἀσχολοῦνταν (στήν κυριολεξία) μέ τήν μεταφυσική! (πρός Θεοῦ, δέν εἶχαν καμιά σχέση μέ τόν Ἀριστοτέλη καί τό βιβλίο του).

Ἐλπίζω ἐπίσης νά συνεχίσει τό περιοδικό νά εἶναι τό μισό ἀφιερωμένο στά πολιτιστικά, γιατί καλῶς -κακῶς, νομίζω ἡ τέχνη εὐρύτερα, μᾶς βοηθάει νά δοῦμε τήν ἀλήθεια, τόν κόσμο μας, καί ποιά πρέπει νά εἶναι ἡ θέση μας μέσα σ' αὐτόν.

Φιλικά
Ν. Καλύβας

Φίλοι συναγωνιστές.

Διαβάζοντας ὁρισμένα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας, ΝΕΑ ΤΑΣΗ, ἐνθουσιαστήκαμε. Ἡ προσπάθειά σας αὐτή εἶναι ἀξιέπαινη. Συγχαρητήρια.

Τό κερί τοῦ λυτρωμοῦ ἔχει ἤδη ἀνάψει διαλύοντας τά σκοτάδια, πού μᾶς ἔζωναν. Τίποτα δέ θά μᾶς σταματήσει στήν προσπάθεια δημιουργίας τοῦ ΑΥΡΙΟ.

Τό λάβαρο πού τολμήσαμε νά σηκώσουμε, δέν ἀφήνει περιθώρια γιά ὀλιγωρίες.

Καί πάλι συγχαρητήρια.

Ζητῶ νά γίνω συνδρομητής τοῦ περιοδικοῦ καί γι' αὐτό σᾶς ἀποστέλλω ἐπιταγή συνδρομῆς 12 τευχῶν, Εὐχαριστῶ.

Μέ συναγωνιστικούς χαιρετισμούς,

Δημήτριος Ψαλίδας
Ἅγιος Θωμᾶς Θηβῶν
Βοιωτία

ΣΠΑΣΤΕ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ἡ Δεκαετία τοῦ 50 (1) ἦτανε μία δεκαετία ἐπικράτησης τοῦ συστήματος τῆς ἀντιδραστικῆς δεξιᾶς, τό ὁποῖο ἐκμεταλλευόμενο τήν ἧττα τῶν ἀριστερῶν ξενοκίνητων δυνάμεων, προσπαθοῦσε νά ἀνδρωθεῖ μέ στεῖρες ἀντικομμουνιστικές μεθόδους, μέ ἀποτέλεσμα νά ἔχουμε μιά ἀριστερά μετά ἀπό μιά στρατιωτική ἧττα στά πρόθυρα τῆς διακυβέρνησης, μέ σημαντική ἀπήχηση στό λαό. Ἐξαίρεση στήν δεκαετία τοῦ 50 - 60 ἔχουμε μέ τήν ἐπαναστατική περίοδο τῶν φοιτητικῶν δυναμικῶν γεγονότων τοῦ 1955 γιά συμπαράσταση στούς Ἐθνικιστές ἀντάρτες τῆς ΕΟΚΑ. Ἔτσι ἔχουμε τήν πρώτη ἐπίσημη ρήξη τῶν Ἐθνικιστῶν μέ τό σύστημα. Δέν περίμενε κανείς ὅτι ὑπῆρχε τόσο δυναμικό στόν κορμό τῆς νεολαίας ἡ ὁποῖα γιά πρώτη φορά ἐνήργησε χωρίς κομματικά κριτήρια, χωρίς κελεύσματα ἀνωτέρων ἰνστρουχτόρων.

Ἦτανε μιά περίοδος πού δυστυχῶς δέν ἐκμεταλλευτήκαμε, ὥστε νά προβληθεῖ ὁ ἀγώνας στίς πλατειές μάζες, ὅσο ἔπρεπε.

Ἡ δεκαετία τοῦ 60-70 μᾶς φέρνει τήν πρώτη ὀργανωμένη Ἐθνική ἀντίδραση στά σχέδια τοῦ ἀριστεροῦ συστήματος τό ὁποῖο προσπαθεῖ νά ἀνδρωθεῖ λόγω ἐλλείψεως ἀντιπάλου. Ἡ Δεξιά ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἀναπαυόταν στίς δάφνες τῆς νίκης τοῦ κράτους στό Βίτσι — Γράμμο, ἡ ὁποία ἦταν περισσότερο νίκη στρατιωτική καί λιγότερο ἰδεολογική. Ἦταν μιά ἐπιτυχία πού δέν συνοδεύτηκε ἀπό τήν κατάλληλη διαφώτιση. Ἔτσι φθάνουμε νά παίζουν μέσα σέ μιά δεκαετία οἱ ἐγκληματίες, ρόλο ρυθμιστικό. Ἔχουμε τήν ἐμφάνιση χιλιάδων συνοδοιποριακῶν συνδικαλιστικῶν καί καλλιτεχνικῶν ὀργανώσεων. Ἡ ἐπικράτηση τοῦ ἀριστεροῦ συστήματος ἐπάνω στή δεξιά εἶναι γεγονός. Τότε γεννήθηκε ἡ ἀνάγκη Ἐπαναστατικῆς Ἐθνιστικῆς ἀντιπαράθεσης στόν χῶρο τῆς νεολαίας, δίνοντας διπλό κτύπημα στό σύστημα τῆς παρακμῆς φιλελεύθερο καί μαρξιστικό. Ἔχουμε τόν σχηματισμό τῶν πρώτων ἐπαναστατικῶν ὁμάδων πού παίρνουν τό βάπτισμα τοῦ πυρός μέ ἐνέργειες εἰρηνικές ἤ μή. Φρούρια μαρξιστικά (Πολυτεχνική Θεσ/νίκης) καταρρέουν μπροστά στήν ὁρμή τῶν Ἐθνικιστῶν πού προσπαθοῦν νά ἐπιβάλουν μέσα στό πανεπιστημιακό χῶρο τή νέα τάξη πραγμάτων. Τό ἐπιτυγχάνουν πολλές φορές γελοιοποιώντας τόν μαρξιστικό μύθο τοῦ «ἀήττητου» στόν ἰδεολογικό τομέα. Μέ ἐπιχειρήματα σ' ὅλους τούς χώρους ξεσκεπάζουν τόν ἐφιάλτη τοῦ Διεθνισμοῦ μέ τίς παραφυάδες του. Νέες ἰδέες, νέα προγράμματα, ὀργάνωση στό ἀποκορύφωμα μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ κόμματος τῆς «4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ» φέρνουν τήν πρώτη ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΝΟΙΞΗ στό χῶρο τῆς ΝΕΟΛΑΙΑΣ. Ὅπου δέν περνᾶ ὁ διάλογος, οἱ ἐθνικιστές μέ τήν στρατιωτική πειθαρχία καί μέ τήν συμπαράσταση ὁρισμένων πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι δέν εἶχανε ἀπορροφηθεῖ ἀπό τό σύστημα, προβαίνουν καί σέ δυναμικές ἐνέργειες γιά νά δείξουν σέ ὅλους ὅτι δέν ἔχουνε ἀστική νοοτροπία. Ἐνῶ ἡ κατάσταση εἶχε φθάσει στό ἀπροχώρητο μέ τήν συνεχή ρήξη, ἔρχεται ἡ ἐπέμβαση τοῦ στρατοῦ τήν ὁποία ὅλοι μας εἴχαμε ὀνειρευτεῖ ὄχι ὡς ἐπέμβαση σωτηρίας τοῦ συστήματος καί συμβιβασμοῦ ἀλλά ὡς ἐπανάσταση Ἐθνικιστική ἡ ὁποία θά ὁδηγοῦσε τήν χώρα μας στήν παράδοση ἀτόμων ἱκανῶν νά παλέψουν ἐναντίον τοῦ σάπιου κατεστημένου.

Ἡ μεταπολίτευση δίνει τήν ἐλευθερία σέ πολλούς ἀγωνιστές Ἐθνικιστές ἀλλά ταυτοχρόνως δίνει τήν ρετσινιά τοῦ προδότη, τοῦ ΧΟΥΝΤΙΚΟΥ, τοῦ ΦΑΣΙΣΤΑ, σ' ὅλους αὐτούς πού προσπαθοῦσαν νά μήν συμβιβαστοῦν μέ τό σύστημ,α γι' αὐτό καί βασανίστηκαν, ἐξορίστηκαν. Ὅλοι αὐτοί σηκώσανε τόν σταυρό τοῦ μαρτυρίου γιά πράγματα πού δέν εὐθύνονταν. Εἶναι πρώτη φορά πού ὁ χῶρος αὐτός προσπαθεῖ νά ἀπολογηθεῖ γιά πράγματα ξένα ἐνῶ ἔπρεπε νά δικαιωθεῖ, γιατί τά εἶχε προβλέψει.

Τάσος Μαυρογιάννης

καν λόγια τοῦ ἀέρα.

Ἐμεῖς, θεωρώντας αὐτή τή συσχέτιση τῶν δύο ὑποθέσεων σκόπιμη ἀπό τήν ἀστυνομία, δέν θά μιλήσουμε βέβαια γιά «σκευωρίες πού εἶχαν συνέπεια τίς διώξεις ἀθώων ἀναρχικῶν». Ὅπως εἴδαμε **αὐτοί οἱ ἀναρχικοί μπορεῖ νά μήν εἶναι τρομοκράτες ἀλλά εἶναι ἐγκληματίες τοῦ κοινοῦ δικαίου πού πρέπει νά χτυπηθοῦν, ὅπως καί ὁ χῶρος ἀπό τόν ὁποῖο προέρχονται ἀμείλικτα τόσο ἀπό τήν ἀστυνομία ὅσο ἀπό τός πολίτες. Καί ἐδῶ ἀκριβῶς χειροκροτοῦμε τήν ἐνέργεια τοῦ Ν. Καρνῆ, πού δείχνει τή λαϊκή ἀντίσταση ἐνάντια στούς κακοποιούς τοῦ γνωστοῦ χώρου.**

Βλέπουμε λοιπόν ὅτι τά ἀποτελέσματα τῶν συλλήψεων καί τῶν δηλώσεων μισοῦ μῆνα ἦταν ἀνύπαρκτα. Τί φταίει λοιπόν; Εἶναι ἀνίκανη ἡ ἀστυνομία, μέ τίς ἀντιτρομοκρατικές ὁμάδες της καί προσπαθώντας νά καλύψει τήν ἀνικανότητά της αὐτή χτίζει χάρτινες ὑποθέσεις πού θά καταρρεύσουν σύντομα;

Ἤ πάλι ἡ ἡγεσία της ἔχει μεταβληθεῖ σέ πιόνι στά χέρια κάποιων (τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας) πού ἀπό τή μία χρειάζονται τούς τρομοκράτες καί ἀπό τήν ἄλλη πρέπει νά ἀποδείξουν στό λαό καί στούς ἀμερικανούς «συμμάχους» ὅτι κάνουν βήματα στόν ἀγώνα κατά τῆς τρομοκρατίας;

Ἄς βγάλει ο καθένας τά συμπεράσματά του. Ἀλλά ἄς ἀναλογιστοῦμε πῶς θά ἦταν ἡ ζωή μας χωρίς τήν «Ε.Ο. 1η Μάη» μ' ἐκείνη τήν προβοκατόρικη ἐνέργειά της κατά τοῦ Γ. Ραυτόπουλου, ἤ πόσο μάλλον χωρίς τήν «17 Νοέμβρη»;

ΚΑΙ ΟΜΩΣ...

Ο ΛΕΠΕΝ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ

★ ῾Ο Olivier d' Ormesson, Γάλλος Εὐρωβουλευτής τοῦ Front National καί πρόεδρος τῆς ᾿Επιτροπῆς ῾Υποστήριξης τοῦ Le Pen για τίς προεδρικές ἐκλογές, κατάφερε στόν ἀρχηγό του τό πιό σκληρό χτύπημα πού ἔχει δεχτεῖ μέχρι σήμερα ὁ Jean Marie. Παραιτήθηκε ἀπό τήν προεδρία τῆς ᾿Επιτροπῆς ῾Υποστήριξης, διότι θεώρησε τεράστιο λάθος τό θέμα τῆς «λεπτομέρειας», λάθος τό ὁποῖο δημόσια καί ξεκάθαρα ἔπρεπε νά παραδεχτεῖ ὁ Λεπέν καί διότι παρατηρεῖ τελευταῖα ἕναν αὐξανόμενο ριζοσπαστισμό (radicalism) στό κόμμα, πού τόν θεωρεῖ ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνο γιά τήν Γαλλία. ᾿Αξίζει νά ἐπισημάνουμε, ὅτι ὁ Olivier d' Ormesson ἀνήκει στήν πλευρά ἐκείνη τοῦ Front National πού συνδέεται μέ τόν παλιό πολιτικό κόσμο τῆς Γαλλίας, μέ τήν γαλλική ἀστική τάξη (εἶναι εὐγενής) καί μέ ὁρισμένα φιλοεβραϊκά ἀντιστασιακά σωματεῖα.

῎Ας δοῦμε ὅμως ποιά ἦταν ἀκριβῶς ἡ δήλωση Λέ Πέν στούς δημοσιογράφους στήν ἐρώτησή τους «Ποιά εἶναι ἡ γνώμη σας γιά τούς θαλάμους ἀερίων;» ῾Ο Λέ Πέν εἶπε «Οἱ θάλαμοι ἀερίων; Γνωρίζω ὅτι τό θέμα εἶναι ἀντιφατικό. ῎Ας ἀφήσουμε τούς εἰδικούς νά συζητήσουν καί τούς ἱστορικούς ν' ἀποφασίσουν χωρίς λογοκρισία καί ταμπού. ᾿Εγώ τό μόνο πού θά μποροῦσα νά πῶ, εἶναι ὅτι μέσα στό σφαγεῖο (τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου) πού αἱματοκύλησε τήν Εὐρώπη, ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο θανατώνονταν οἱ ἄνθρωποι, εἶναι λεπτομέρεια».

Παραθέτουμε ἐπίσης ἀποσπάσματα ἀπό τό ἄρθρο - ἀπάντηση στόν Olivier d' Ormsesson τοῦ Francois Brigneau πού δημοσιεύτηκε στήν γαλλική ἐφημερίδα "National Hebdo":

«...῾Η λαϊκή βάση τοῦ Front National ἀντέδρασε μ' ἕνα συλλογικό ἔνστικτο, ὅπως ἀντιδροῦν ὅλες οἱ ἄδικα πληττόμενες κοινότητες. ῎Εκανε μπλόκ. Σκλήρυνε. ῎Εκανε... μέτωπο. Συγκεντρώθηκε γύρω ἀπό τόν ἀρχηγό της γιά νά τοῦ δείξει τήν ἀλληλεγγύη της. ᾿Αγκάλιασε τόν ἄνθρωπο πού τόν θέλει νά πολεμήσει γιά νά τήν προστατέψει καί νά τῆς δώσει τή δύναμή της καί τή δόξα της...

...῎Οχι μόνο δέν κριτικάρισε τόν Λέ Πέν, μά τόν ἐνέκρινε ἀπολύτως. Αὐτό ὁ κ. Olivier d' Ormesson δέν μπόρεσε νά τό καταλάβει... ᾿Αλλά ἔσφαλε, ὅπως σφάλλουν οἱ ἐλίτ (κι αὐτοί πού παριστάνουν ὅτι εἶναι), οἱ μεγαλοαστοί, ἡ διευθυντική τάξη, τό κατεστημένο, ὅταν πιστεύουν ὅτι ὁ Λέ Πέν διαφωνεῖ μέ τόν γαλλικό λαό σχετικά μέ τά προβλήματα τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου...

...῾Υπάρχει αὐτή τήν ὥρα μιά σχολή πού μελετᾶ τά γεγονότα τοῦ πολέμου '39-'45, ψάχνει τά ἀρχεῖα, ἐξετάζει τά στοιχεῖα, κριτικάρει τίς μαρτυρίες, ἐπιχειρεῖ νά ξεχωρίσει τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψέμα. Εἶναι ἡ «᾿Αναθεωρητική Σχολή». Στίς ῾Ηνωμένες Πολιτεῖες γίνεται ἀνοικτά. Στήν Γαλλία εἶναι προγραμμένη. Γιατί;

... Αὐτή ἡ σχολή ὑποτίθεται ὅτι κατέχει ἕνα συγκεκριμένο ἀριθμό παρατηρήσεων καί ἀποδείξεων, πού διαψεύδουν τήν ἐπίσημη ἱστορία. ῎Ε, λοιπόν, ἄς τό κάνει. ῎Ας τῆς ἐπιτραπεῖ νά συμμετάσχει σ' ἕναν διάλογο... ῎Ας ἐξετάσουν οἱ συνάδελφοί τους (ἱστορικοί) τίς ἀποδείξεις, ἄς τίς συζητήσουν, ἄς τίς ἀρνηθοῦν καί γιά νά τελειώνουμε, ἄς ἀποφασίσουν τί ἀποτελεῖ πρόκληση, προπαγάνδα καί τί ἀποτελεῖ ἱστορία...

῾Ο Λέ Πέν δέν εἶπε τίποτε διαφορετικό. Εἶναι τόσο σκανδαλῶδες;

῾Ο Λέ Πέν δέν ζήτησε τίποτε ἄλλο. Εἶναι τόσο δυσβάσταχτο;...»

...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...

Εἰδήσεις

—Ἔγιναν τελικά οἱ Ἐθνικιστικές Γιορτές '87 πού διοργάνωσε ἡ Ν. ΕΠΕΝ. Γιορτές ἔγιναν στό Ἄλσος Χωροφυλακῆς στήν Ἀθήνα, στό Δημοτικό Πάρκο στήν Κατερίνη, στό Πάρκο Ἐλιᾶς στή Βέροια, στό Πάρκο Φαλήρου στήν Καβάλα, στό Θέατρο Κήπου στή Θεσσαλονίκη. Γενικά οἱ γιορτές ἀπέσπασαν τά εὐμενῆ σχόλια ὁλόκληρου τοῦ ἐθνικιστικοῦ χώρου, ἄν καί δέν μπόρεσαν, μ' ἐξαίρεση ἴσως τή γιορτή τῆς Κατερίνης, νά σπάσουν τό συντηρητικό πολιτικό χαρακτήρα τοῦ πολιτικοῦ λόγου τῆς ΕΠΕΝ. Πάντως γιά πρώτη φορά ἀκούσαμε τήν ΕΠΕΝ νά παίρνει θέσεις συγκεκριμένες καί νά προτείνει λύσεις γιά τά κύρια προβλήματα τοῦ τόπου καί τῆς νεολαίας.

—Εὐχαριστοῦμε τό National Front γιά τά ἔντυπα πού μᾶς ἔστειλε. Πρόκειται γιά μιά προσεγμένη καί σοβαρή δουλειά. Ἐλπίζουμε ἡ ἐπικοινωνία μας μέ τό βρετανικό αὐτό κίνημα νά μήν σταματήσει σ' αὐτό τό ἐπίπεδο, ἀλλά νά διευρυνθεῖ· γιατί ἡ ἐπαφή μεταξύ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνικιστικῶν κινημάτων εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν δημιουργία τῆς Εὐρώπης πού ὁραματιζόμαστε.

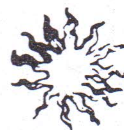
—Τό Συνέδριο τῆς Νεολαίας τοῦ Frente Naĉonal στήν Ἰσπανία θά γίνει τόν Νοέμβριο τοῦ 1988. Ἐκεῖ θά μᾶς δοθεῖ ἡ δυνατότητα νά γνωρίσουμε ἀπό κοντά τήν Ἰσπανική πραγματικότητα μιά γεύση τῆς ὁποίας πήραμε στή Νίκαια.

—Σημαντικά προβλήματα ἀντιμετωπίζει τό F.N. ἐξαιτίας τῆς ἐντονότατης λασπολογικῆς ἐκστρατείας πού ἔχει ἐξαπολύσει ἐναντίον του ὁ γαλλικός τύπος. Δύο εἶναι τά κύρια σημεῖα στά ὁποῖα ἐστιάζεται ἡ ἐπίθεση αὐτή: πρῶτο: ἡ περίφημη «λεπτομέρεια» καί δεύτερο: ἡ ὀξεία ἀντιπαράθεση τῶν βουλευτῶν τοῦ Λε Πέν μέσα στό Γαλλικό Κοινοβούλιο μέ τούς βουλευτές ἄλλων κομμάτων.

Βέβαια τόσο γιά τό πρῶτο ὅσο καί γιά τό δεύτερο τά πράγματα δέν ἔγιναν καθόλου ὅπως τά περιγράφει ὁ γαλλικός τύπος· ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἄλλα εἶπε ὁ Λεπέν γιά τά περί «λεπτομέρειας» καί στήν περίπτωση τοῦ γαλλικοῦ κοινοβουλίου ὑπεραμύνθηκε τῶν δικαιωμάτων τῆς ὁμάδας του καί τοῦ κοινοβουλευτικοῦ κανονισμοῦ, ἐνάντια στίς αὐθαιρεσίες τοῦ προεδρείου καί τῆς συμπαιγνίας τῶν ἄλλων κομμάτων.

Ἀλλά φυσικά δέν περιμέναμε καί ἀντικειμενική πληροφόρηση ἀπό τόν «δημοκρατικό» τύπο.

—Ἡ ἑπόμενη συνεδρίαση τῆς ἐπιτροπῆς γιά τή Συγκρότηση τῆς Συνομοσπονδίας τῶν Νέων τῆς Εὐρώπης θά γίνει τόν Φεβρουάριο στήν Πάντοβα. Προγραμματίζεται δέ μιά συνάντηση μέ πολλά ἐθνικιστικά κινήματα ἀπ' ὅλη τήν Εὐρώπη ἔτσι ὥστε νά ἀρχίσει σταδιακά ἡ λειτουργία τῆς Συνομοσπονδίας καί νά αὐτοκαταργηθεῖ ἡ Ἐπιτροπή.

—Ἡ πανευρωπαϊκή ἐθνικιστική διαδήλωση στό Στρασβοῦργο πού προγραμματιζόταν γιά τόν Ἰανουάριο μεταφέρθηκε γιά τόν Μάρτιο.

...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...ΕΙΔΗΣΕΙΣ...

—Τό Συνέδριο τοῦ MSI θά γίνει τόν Δεκέμβριο καί ἀναμένεται ὅτι θά ἐπιλύσει τήν ἐπί μακρόν παρατεινόμενη κρίση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κόμματος. Πάντως δέν φαίνεται νά ὑπάρχει φόβος νά ὀξυνθεῖ ἡ κρίση καί ἔτσι τό MSI μέ τήν νέα ἡγεσία του θά παραμείνει μέ ἀκέραιες τίς δυνάμεις του. Ἐμεῖς ἁπλά εὐχόμαστε ἡ ἐκλογή τῆς νέας ἡγεσίας νά στηριχτεῖ στούς δύο ἄξονες πού πραγματικά χρειάζεται τό κόμμα: ἀνανέωση καί ἐκσυγχρονισμό.

—Συναντηθήκαμε μέ μιά ὁμάδα συναγωνιστῶν ἀπό τήν Βαρκελώνη πού ἐκδίδουν ἕνα περιοδικό πού λέγεται ALCANTARILLA (πράγμα πού στά ἰσπανικά σημαίνει «Ο ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ» ἤ «Ο ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΑΣ» ἤ κάτι τέτοιο). Παρά τό σατυρικό τοῦ τίτλου πρόκειται γιά μιά πολύ σοβαρή δουλειά στηριγμένη κυρίως πάνω στά δόγματα τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἐθνικισμοῦ, πού ἐπιχειρεῖ ν' ἀνανεώσει τή σκέψη τῶν νέων ἐθνικιστῶν βγάζοντάς τους ἀπό τό παραδοσιακό φολκλόρ καί ἀπό τήν παγίδα τοῦ ἐξτρεμισμοῦ.

—Τό Front National Belgique ἀποτελεῖ τή Βελγική Ἐθνική Δεξιά. Συμπαθητικό κίνημα, πού προσπαθεῖ νά κατακτήσει τή θέση πού τοῦ ἀνήκει στό Βελγικό πολιτικό παιχνίδι. Οἱ θέσεις πού ἐξέφρασε στίς παρεμβάσεις του δείχνουν ὅτι εἶναι βαθιά ἐπηρεασμένο ἀπό τό Γαλλικό Front National καί μοιάζει κάπως ἐξαρτημένο ἀπ' αὐτό.

—Οἱ ἐθνικιστές φοιτητές ἑτοιμάζουν ἕναν κύκλο πού θά προσπαθήσει νά ἐξοπλίσει τούς πολιτικούς φορεῖς τοῦ ἐθνικισμοῦ μέ μιά πρόταση ὥριμη, στηριγμένη σέ πολλά στατιστικά στοιχεῖα, πού θα μπορεῖ ν' ἀποτελέσει ξεκίνημα γιά μιά ρεαλιστική ἐθνικιστική πολιτική. Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θά ἔχουμε καλά ἀποτελέσματα.

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Κώστας Τσακίρης
Κολοκοτρώνη 11, Ἀθήνα

—ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΤΑΣΗΣ» ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ:

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ:

Ὁ Εὐρωβουλευτής καί πρόεδρος τῆς Ε.Γ. τῆς ΕΠΕΝ ἀναλύει στή «Νέα Τάση» τίς προοπτικές τῆς ΕΠΕΝ, τίς πιθανότητες πού θεωρεῖ ὅτι ὑπάρχουν γιά ἀποφυλάκιση καί ἁπλή ἀναλογική, τίς πολιτικές θέσεις τοῦ κόμματός του καί τόν χαρακτήρα τοῦ ἀγώνα του, τίς σχέσεις του μέ τή νεολαία, τόν διασπαρμένο ἐθνικιστικό χῶρο. Μιά συνέντευξη πού θά τά λέει ὅλα.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '73 - ΜΑΗΣ '68 ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Μιά σύγκριση ἀνάμεσα στίς δύο μεγάλες ἐξεγέρσεις τῆς νεολαίας. —Πόσο αὐθόρμητες ἦταν. —Πόσο «ἀριστερές» ἦταν καί κυρίως τί ἀπόμεινε σήμερα ἀπ' αὐτές. Πῶς ἐκφράζεται ἡ νεολαΐστικη ἀμφισβήτηση σήμερα.

ΚΟΜΙΚΣ:

Ὑποκουλτούρα, ἀναρχία ἤ ἁπλά μιά νέα τέχνη, μιά νέα μορφή ἔκφρασης; Ἕνα ἄρθρο πού θέλει ν' ἀγγίξει αὐτή τήν παραδοσιακά «ἀναρχική» μορφή ἐπικοινωνίας καί νά δείξει ὅτι ἴσως τελικά δέν εἶναι τόσο μακριά μας ὅσο φανταζόμαστε.